

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2012/29 • 20 Temmuz 2012 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

**Düzenin
gerici ablukasını
parçalamak için;**

**birleşik
militan**

direniş!

İÇİNDEKİLER

Amerikancı rejimin gerici ablukasını parçalamak için.....	3
Kürt halkı devletin irade kırma saldırısını direnişle yanıtladı.....	4
Faşist baskı ve devlet terörü sökmedi.....	5
“Yargı Paketi” ile faşist katiller sokağa salındı....	6
Avukatlar: “Asıl biz yargılayacağız!”....	7
Adım adım kürtaj yasağına.....	8
KPSS adaletsizliğine protesto.....	9
AD Demirel İşyeri Baştemsilcisi Hakan Akyol ile MESS Grup TİS süreci üzerine.....	10
MICHA’da patron baskısına rağmen direniş!.....	11
Termo Teknik işçileriyle toplantı....	12
TÜMTİS İstanbul Şube Başkanı Ersin Türkmen ile DHL direnişi üzerine.....	13
Havayolu işçileri AKP’ye yürüdü.....	14
Maden işçileri iş bıraktı.....	15
Birleşik Metal-İş TİS Uzmanı İrfan Kaygısız ile kıdem tazminatının gaspı üzerine konuştuk...	16-18
Gaspçıları ve suç ortaklarını yenmek için göreve!.....	19
TOGO direnişi üzerine.....	20
HEY Tekstil Direnişi’nin geldiği aşama ve yapılabilecekler!.....	21
İzmir’de “Dinsel gericilik ve devrimci politika” semineri....	22
Müslüman Kardeşler’in milyon dolarlarla sınavı.....	23
İsrail’de “zorunlu askerlik” tartışması krize dönüştü.....	24
Opel’de sular durulmuyor.....	25
Köprüden geçerken kapitalizmi görmek - TMMSP.....	26-27
9. Mamak Kültür-Sanat Festivali 3-4-5 Ağustos’ta!.....	28
Samandağ Evvel Temmuz Festivali’ne dair.....	29
Cumartesi Anneleri’nin 381. eylemi....	30
Mücadele Postası.....	31

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2012/29 * 20 Temmuz 2012

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık

Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Altay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

Amerikancı sermaye iktidarı yaşamın her alanındaki gerici ablukayı şıklaştırmak için tüm gücüyle harekete geçmiş bulunuyor.

Gerici-faşist rejim, bir taraftan başta Suriye olmak üzere bölge halklarına yönelik emperyalist merkezlerin çıkarları uğruna tetikçilik yaparken öte taraftan içerde, başta Kürt halkı ve hareketi olmak üzere, ilerici ve sol güçleri, işçi ve emekçileri hedefleyen politikaları hayata geçirmek için pervasızca saldırıyor. Bu saldırılar bugün çok yönlü olarak sürdürülmektedir.

Kürt hareketinin 14 Temmuz günü Diyarbakır’da gerçekleştirmek istediği mitingin yasaklanması, ardından da mitingi gerçekleştirmek isteyen kitleye yönelik uygulanan yoğun devlet terörü, bu saldırının en çıplak biçimini gözler önüne sermiş bulunmaktadır. Sermaye iktidarı kendi yasa ve hukukunu hiçe sayarak hem bir hakkın kullanılmasının önüne geçmekte hem de bu hakkı kullanmak için harekete geçen kitleye saldırarak devlet terörü uygulamaktadır. Aynı zorbalık, gözaltına alınanların tutuklanmasıyla sürmektedir. Böylece baskı ve zorbalıkla Kürt halkının direnme kararlılığı ve kazanma iradesi kırılmaya çalışılmaktadır.

Açık ki düzenin “Kürt açılımı” tümüyle iflas etmiş bulunuyor. Kürt hareketinin düzenle uzlaşma ve böylece Kürt sorununu çözme yönündeki beklentilerinin sonuçsuzluğu son gelişmelerle açığa çıkmış bulunuyor. Bu yönlü çabaların hiçbir geleceği yoktur. Kürt halkında yaratılmak istenen “çözüm” beklentisinin zemini giderek kaybolmaktadır. Kürt halkının özgürlük ve eşitlik talebinin gerçek zemini tüm işçi ve emekçilerin ortak mücadelesi ve sınıf birliğinden geçmektedir. Bu zemin devrimci bir temelde inşaa edilmedikçe Kürt halkının özgürlük ve eşitlik talebinin gerçekleşmesi mümkün olmayacaktır.

Sermaye iktidarının saldırılarının bir başka yönü ise işçi sınıfının tarihsel kazanımlarına yöneliktir. Grev hakkının yasaklanması, kıdem tazminatının gaspına yönelik hazırlıkların hızlandırılması, hak arama mücadelesinin devletin zor aygıtları harekete geçirilerek ezilmek istenmesi, sendikal örgütlenmenin önündeki engellerin fiilen çoğaltılması, çalışma koşullarının ağırlaştırılması, iş cinayetlerinin tırmanması... Bu saldırılar tablosunun vardığı boyutları göstermesi bakımından dikkat çekicidir.

Saldırıların bir başka hedefi ise devrimci ve ilerici sol güçlerdir. Devrimci siyasal faaliyete yönelik saldırganlıkta hiçbir sınır tanınmamaktadır. Devrimci faaliyetin her alanı saldırı altındadır. Devrimci faaliyetin her zemini “terörle mücadele” kapsamında açık bir saldırının hedefi durumundadır. Her türlü gösteri, etkinlik, toplantı ve protesto eylemi “terör eylemi” olarak nitelendirilmekte ve yüzlerce kişi bu nedenle gözaltına alınarak tutuklanmaktadır.

Kuşkusuz sermaye iktidarının bu saldırıları alttan alta bir öfke ve hoşnutsuzluk biriktirmekte, mücadele isteğini ve arayışını hızlandırmaktadır. Sınıf devrimcileri biriken bu öfke ve tepkiyi açığa çıkaracak devrimci bir sınıf faaliyetini çok yönlü örgütlemek ve sermaye iktidarına karşısına bir devrimci mücadele odağı olarak dikmek için seferber olmalıdırlar.

ekimgencligi.net yayında...

“Gençlik gelecek gelecek sosyalizm!”

Amerikancı rejimin gerici ablukasını parçalamak için...

Meşru/militan, birleşik direniş hattı örülmelidir!

Dış politikayı “komşularla sıfır sorun” esasına göre belirlediklerini iddia ederek bununla övünen AKP iktidarının -Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu başta olmak üzere- şefleri, ABD emperyalizmi adına “aktif tetikçilik” misyonuna soyununca, birer savaş çığırtkanından başka bir şey olmadıklarını ortaya koymuş oldular.

Bu alçaltıcı misyondan dolayı, “komşularla sıfır sorun” söyleminin yerini “komşularla savaş” durumu aldı. İlki söylemdi, ikincisi ise ciddi bir tehlike olarak belirmiş durumda. Bu noktaya gelinmesine, burjuvazinin emperyalistlerle organik ilişkiler içinde olması ve Osmanlı'nın yayılmacı çizgisine özenen dinci-gerici AKP iktidarının pervasızlığı neden olmuştur.

Libya'nın savaş makinesi NATO tarafından aylarca bombalanmasına suç ortaklığı yapan Ankara'daki Amerikancılar, İran'a karşı Füze Kalkanı'nı Malatya'ya kurdurmakla kalmadılar, Suriye'de rejim değişikliğine soyunacak derecede fütursuzlaştılar da. Baas yönetimini yıkmak için yapılan hesaplar Şam'dan dönünce iç savaşı kışkırtan AKP iktidarı ile Suudi Arabistan-Katar ikilisi, aylardan beri savaş çığırtkanlığı yapıyorlar.

Suriye'nin iç dinamikleri, Rusya-Çin-İran üçlüsünün Esad yönetimini desteklemeleri, emperyalistler güdümündeki muhalefetin ise dağılık ve güçsüz olması, şu ana kadara saldırıyı engelledi. Buna karşın hem emperyalistler hem bölgedeki “tetikçi üçlü” (Türkiye-Suudi Arabistan-Katar) savaş kışkırtıcılığına devam ediyor. Diğer bir ifadeyle Türkiye'nin egemen sınıfları ve onların temsilcisi AKP iktidarı, emperyalistler namına komşu halklara karşı tetikçilik yapacakları olası bir savaşa hazırlık yapıyorlar.

Kuraldır; bir devlet içerisiyle uğraşıyorsa, dışarıyla arayı iyi tutmaya çalışır ya da tersi; dışarıyla uğraşıyorsa, içerisini zapturapt altına almanın yollarını arar. AKP iktidarının giderek ivme kazanan saldırganlığı, ikinci şıka göre şekilleniyor. Yani komşu halklara karşı savaş hazırlığı yapan burjuva gericiliği, içeride “çatlak” ses duymak istemiyor. Ancak bu hedefe ulaşmak kolay değil. Zira Kürt halkının ve Kürt hareketinin kitlesel direnişinin yanı sıra ilerici-devrimci güçlerin, işçi sınıfının, emekçilerin, demokratik Alevi hareketinin, gençliğin devam eden bir mücadelesi var. Bu mücadele henüz kitlesel bir boyut kazanmasa da güçlü dinamikler barındırmaktadır.

İşte dinci-Amerikancı iktidarın çok boyutlu ve yaygın saldırıları bu dinamikleri ezme kaygısıyla icra ediliyor. Bu alanda başarıya ulaşabilirlerse, emperyalistler namına “aktif tetikçilik” yapmalarının önünde bir engel kalmayacağını varsayan burjuvazi ve onun AKP şahsında vücut bulan iktidarı ne yasa ne kural tanıyorlar. Amaç, ülkeyi dikensiz gül bahçesine çevirip, engelsizce tetikçilik yapmaktır.

Bu politikaya bağlı olarak cellatlarının bir eline kamçı bir eline Kuran tutuşturan dinci-gerici iktidar, emekçilere, “ya saldırganlığa sessiz kalın ya da kamçıyla dize getirileceksiniz” tehdidini savuruyor.

Dolayısıyla dinci-gerici iktidar hem siyasallaştırılmış dini yaymak için hamleler yapıyor hem elde kamçı muhalif güçlere saldırıyor.

İktidarın belli başlı saldırılarına bakıldığında, atılan her adımın bu uğursuz planın parçası olduğu anlaşılıyor.

Temel hedef Kürt hareketi ve Kürt halkı, zira hâlihazırdaki en güçlü muhalefet buradan gelmektedir. “KCK operasyonları” adı altında 10 bine yakın Kürt siyasetçisinin ciddi bir gerekçeye dayanmadan zindanlara kapatılması bunun göstergesidir. Burjuva yasalar göre bile “suç işledikleri” için değil, “suç işlemek ihtimalleri” bulunduğu gerekçesiyle zindanlara kapatılan binlerce kişi, Amerikancı rejimin faşizan suratına da ışık tutmaktadır.

Saldırının ikinci hedefinde ise işçi sınıfı var. Grev yasaları, TİS'lerin fiilen engellenmesi, sendikaların dinci-gericilik eliyle dizayn edilmek istenmesi, iş cinayetlerinin dramatik bir şekilde artması, hak arayan işçilerin polis/jandarma terörüyle yıldırılmaya çalışılması, TİS yetkileri verilmeyerek sendikaların tepesinde demoklesin kılıcının sallandırılması, sendikal örgütlenme ve eylemlerin “Terörle Mücadele Yasası” kapsamına alınması vb. . .

Tüm bunlar işçi sınıfının özel bir şekilde hedef alındığına işaret ediyor. Sermayenin karşısındaki tek tutarlı devrimci sınıf olmasından dolayı hedef seçilen işçi sınıfının kimliği yozlaştırılmak, dolayısıyla sadaka kültürüyle kötürüm hale getirilmek isteniyor. Sadece AKP değil dinci-gerici medya, tarikatlar ve cemaatler de bu rezil planı hayata geçirmek için çalışıyorlar.

Salırganlığın bir diğer hedefi ise ilerici-devrimci güçlerdir. Protesto, anma, miting, etkinlik gibi faaliyetler artık tutuklama gerekçesi sayılmaktadır. Newroz kutlamalarına katılmak, Sivas katliamını protesto etmek, Madımak'ta katledilenleri anmak sermayenin “özel yetkili mahkemeleri” tarafından “terör eylemi” olarak değerlendirilmekte, bu gerekçelerle yüzlerce kişi zindanlara kapatılmaktadır.

Bunların yanı sıra KESK şahsında kamu emekçileri, mücadele eden öğrenciler, mezhepsel ayrımcılığa karşı mücadele eden Demokratik Alevi

Hareketi de iktidarın zorbalığına maruz kalan güçler arasındadır.

Siyasallaştırılmış dini yaygınlaştırmak için okullarda, üniversitelerde, mahallelerde çalışmalar yürüten sermayenin ortaçağ zihniyetli temsilcileri, aynı günlerde kontrgerillanın tetikçiliğini yapmış onlarca ülkücü-faşist katili, sokaklara salmıştır. Bu zihniyet, insanlığa karşı suç işleyen Sivas katliamının kökten dinci tetikçilerini “zamanaşımı” ile kurtarıırken, bu vahşi katliamı protesto edenler hakkında halen davalar açmaktadır.

Emperyalistlerin ve sermayenin desteğiyle bu vahim tabloyu yaratan dinci-Amerikancı iktidar, işçi sınıfını, emekçileri, ilerici-devrimci güçleri, gençliği, kadınları, ilerici Alevi hareketini, kısacası tüm ezilenleri sıkı bir abluka altına alarak pasifize etmeye dayalı bir politika izlemektedir. Bu uğursuz emellerine ulaşabilmek için ne yasa ne kural ne ahlak ne değer tanıyan AKP iktidarı, aynı zamanda korku ve tedirginlik içindedir de. Zira Kürt halkı ve hareketi başta olmak üzere işçi sınıfını, ilerici-devrimci güçleri ve diğer toplumsal dinamikleri bastırmanın kolay olmadığını, burjuva iktidarın efendileri de bilmektedirler. Bu tedirginlik, biran önce sonuca ulaşabilmek için dinci-gerici iktidarı daha da saldırganlaştırmaktadır.

Devrimci-ilerici güçler başta olmak üzere bu saldırı furçasının hedefindeki tüm güçler örgütlü, planlı, kararlı, militan bir mücadele ile gericiliğin karşısına dikilmelidirler. Dinci-gerici rejimin örmeye çalıştığı bu boğucu ablukayı parçalamak için tüm güçler bu mücadeleyi ciddiye almalı, bu konuda gevşekliğe meydan vermemeli Tahrir Meydanı'ndaki, Diyarbakır'daki, Yunanistan'daki, İspanya'daki işçi ve emekçilerin meşru/militan mücadelesi örnek alınarak bu gerici abluka parçalanmalıdır.

Rejimin saldırılarına karşı biriken öfke ve farklı alanlarda sergilenen direngenlik, örülmek istenen karanlık ablukayı dağıtmak için gerekli güç ve olanakların mevcut olduğuna işaret ediyor. Geriye bu güçleri seferber etmek ve ortak hedef etrafında birleştirmek kalıyor.

14 Temmuz Diyarbakır mitingi...

Kürt halkı devletin irade kırma saldırısını direnişle yanıtladı

Devletin valisi tarafından keyfi bir şekilde yasaklanmasına rağmen 14 Temmuz'da DTK ve BDP tarafından Diyarbakır'da gerçekleştirilen "Özgürlük için Demokratik Direniş Mitingi", AKP iktidarının Kürt halkının iradesini kırma hevesini bir kez daha kursağında bıraktı.

Kürt illerindeki polis ordusunu Diyarbakır'a yığan iktidar, vahşi bir saldırganlıkla miting yapılmasını önledi. Ancak kentten dört bir yanını direniş alanına çeviren Kürt emekçileriyle gençleri, polis terörüne boyun eğmek bir yana, saatlerce kolluk kuvvetleriyle çatıştılar. Vahşette sınır tanımayan kolluk kuvvetleri kadın çocuk, genç-yaşlı, milletvekili belediye başkanı ayırımı yapmadan saldırarak, zorbalığını Diyarbakır'dan dünya-aleme ilan etti.

14 Temmuz'da sermaye iktidarı faşizan zorbalığını sergilerken, keyfi miting yasağını tanımayan Kürt halkı ve hareketi ise, ulusal özgürlük ve eşitlik uğruna direnme kararlılığını görkemli bir tarzda yeniden ortaya koydu.

Kürt liderlerin devlet terörünü protesto etmek için yaptıkları açıklamalar, bu hamleyi yapan dinci-Amerikancı iktidarın hedeflerine ulaşmak bir yana, halkın ortaya koyduğu direnişten de güç alan Kürt hareketinin daha militan bir mücadele hattı izleyeceğine işaret ediyor.

Olayla ilgili yaptığı açıklamada "AKP bizim için sadece faşizmi temsil ediyor. Dün Amed'de (Diyarbakır) devletin copundan, gazından, panzerinden başka bir şey yoktu. Coptan, panzerden başka bir şeyi olmayan devlet meşruiyetini yitirmiştir. Kürdistan'da AKP, meşruiyetini yitirmiştir" ifadelerini kullanan BDP Eşbaşkanı Selahattin Demirtaş, mücadelenin Abdullah Öcalan özgürlüğüne kavuşana kadar devam edeceğini vurguladı.

Devletin Amed halkına karşı savaş pozisyonuna geçtiğini belirten DTK Eşbaşkanı Aysel Tuğluk ise, "...Erdoğan şunu iyi bilsin ki bu yolun sonu özgürlüktür. En çok da o kutsadığı iktidarlarını bu halk onlara kaybettirecektir. İlelebet bunlara yalvaracak, yakaracak değiliz. Bu böyle sürmez. Bu halkın da bizim de bir tahammülümüz var. Barış kardeşlik diyoruz ama böyle kardeşlik olacaksa olmasın diyoruz. Gerekirse bu devletle bütün ilişkilerimizi keseriz. Bu sistem ve anlayışla yaşamak zorunda değiliz. Artık yeter" şeklinde konuştu. Benzer içerikte açıklamaların diğer Kürt liderler tarafından da yapıldığını belirtelim.

Miting için 14 Temmuz'un tercih edilmesi ve eylemin bir "milat" olarak değerlendirilmesi, Kürt hareketinin devrimci mirasına yapılan anlamlı bir vurgudur. Zira 14 Temmuz 1982, devletin Diyarbakır zindanındaki vahşi işkencelerle uyguladığı teslim alma politikasına karşı ölüm orucunun başlatıldığı tarihtir. PKK'li tutsaklar Hayri Durmuş, Kemal Pir, Ali Çiçek ve Akif Yılmaz'ın şehit düştüğü bu eylem, Kürt hareketinin direniş tarihinin kilometre taşlarından biridir.

14 Temmuz eyleminin "milat" olarak tanımlanması, ırkçı-inkarcı politikada ısrar eden rejime verilmiş bir mesajdır aynı zamanda. Kolluk kuvvetlerinin terör estirmesi, sermaye medyasının koro halinde Kürt hareketini hedef alması, valinin zırvalarla dolu açıklamaları, AKP şeflerinin BDP'ye yüklenmesi...

Tüm bunlar, Amerikancı rejimin mesajı algıladığının göstergeleridir.

Ancak mesajı alan dinci-gerici iktidarın histerik bir halde saldırıya geçmesi, zorbalanın derdine derman olmayacak. Tersine, Kürt halkının direnişine toslayınca daha da zıvanadan çıkıyorlar. Bu ise, Kürt sorununu çözeceklerine dair ettikleri lafların bir kıymet-i harbiyesinin olmadığını herkes tarafından görülmesini kolaylaştırıyor.

Son yıllarda Kürt hareketi ve Kürt halkında yaratılan beklentiler, rejimin ırkçı-inkarcı politikada ısrarı sonucu, ortadan kalkmış bulunuyor. 14 Temmuz'daki olaylar, bu durumu daha da pekiştirdi. Yaratılan beklentiler temelden yoksun olsa da, seçim öngünlerine denk düşürülen ateşkesler sayesinde dinci-gerici iktidar kısmen rahatlamış, oy oranını arttırmıştır.

Bu yanılsamanın uzun sürmesi mümkün değildi elbet. Zira kaba riyakarlık üzerine inşa edilen her siyaset, er ya da geç deşifre olmaya mahkumdur. AKP'nin "Kürt açılımı" söylemiyle yarattığı sanal atmosferin de aynı akıbete uğraması kaçınılmazdı; nitekim öyle de oldu.

Dinci-Amerikancı rejime kısa süreli de olsa yarayan sahte vaatler, geline aşamada ters tepmiş durumda. Kürt halkına ve siyasetçilerine karşı gözü dönmüş bir pervasızlıkla icra edilen "süreç avı" devam ederken, eylemlerin keyfi bir şekilde yasaklanması, diğer bir ifadeyle Kürt halkının iradesini kırma hezeyanı da buna eşlik etmektedir. İrade kırma saldırılarına karşı sergilediği direnişten dolayı yasaklarla etkisizleştirilmek istenen Kürt halkı, yasakları da alanlarda paramparça ediyor. Tayyip Erdoğan başta olmak üzere, bu durumdan çıldıran AKP şefleri, ırkçı zihniyetlerini tüm çirkinliğiyle sergilemek zorunda kalıyorlar.

İrkçı-inkarcı politikanın yansımalarından biri olan eylem yasaklamaları, bu yılın Newroz kutlamalarında doruğa çıkmıştı. Newroz'da yediği şamara rağmen 14 Temmuz'da Diyarbakır'da yapılan eylemi yasaklaması, AKP iktidarının kaba şiddeti bir yönetim biçimi haline getirdiğini somut bir şekilde kanıtıyor. Bu olgu yeni olmamakla birlikte, daha belirgin bir hal almıştır.

Emperyalistler adına bölgenin "etkin taşeronu" olarak hareket eden Türk sermaye devleti/AKP iktidarı, alçaltıcı olduğu kadar uğrusuz da olan bu rolü istediği gibi oynayamıyor. Zira her adımda Kürt sorunu Amerikancı rejimin ayağına dolanmakta, Kürt halkının ulusal özgürlük ve eşitlik talepleri uğruna yükselttiği direniş ise, gerici iktidarın tökezlemesine yol

açmaktadır. Polis terörünün vardığı boyut ise, Baas yönetimini hedef alan AKP şeflerinin maskesini paramparça etmektedir.

Elbette Baas yönetiminin yıkılması için emperyalistlerle ve bölgedeki gerici odaklarıyla işbirliği yapmalarının, Suriye'de demokratik bir yönetimin kurulmasıyla alakası yoktur. Nitekim eğitim silahlandırdıkları kökten dinci çetelerin bir cinayet şebekesi gibi çalıştıkları artık kimse için bir sır değil. Buna karşın dinci-gericiliğin şefleri iki de bir Beşar Esad'ın halka zulüm yaptığını tekrarlarlarken, ne kadar ikiyüzlü oldukları Roboski katliamı, Newroz ve 14 Temmuz'da sergiledikleri vahşi saldırganlıkla gözler önüne serilmiştir. Bir Arap atasözü, "Eğer evini camdan inşa etmişsen komşulara taş atmayacaksın" der. Oysa Ankara'daki Amerikancılar'ın hem evleri camdan hem tüm komşulara taş atıyorlar...

14 Temmuz eylemi, AKP iktidarının Kürt sorununa iğreti de olsa çözüm üretme niyeti ve gücünden yoksun olduğunu bir kez daha kanıtlamış; bu iktidarın aczinin derinleşmeye devam ettiğini göstermiştir.

Devletle barışmaya endeksli bir çizgi izleyen Kürt hareketi ise, Kemal Pırlar'ın, Hayri Durmuşlar'ın çizgisinden uzaklaşmış olsa da, politik, moral ve özgüven açısından gücünü korumaktadır. Fakat hareketin düzenle uzlaşmaya endeksli çizgisinin kaçınılmaz kıldığı açmaz, esas olarak Kürt emekçilerinin mücadele azmine dayanan bu gücün etkisini sınırlamaktadır. İrkçı-inkarcı politikada ısrar eden devlet, "ben sizinle barışmam, teslim olacaksınız!" mesajı verirken, Kürt halkı ise, "teslimiyet asla! Özgürlük ve eşitlik taleplerini kazanana kadar direniş!" diyor. Diğer bir ifadeyle, olayların seyri, Kürt emekçilerinin direnme kararlılığını Türkiye işçi sınıfı ve emekçileriyle birleştirmek dışında bir çıkışın yolunun olmadığını döne döne hatırlatıyor. Esas sorun, bu iki mücadele dinamiğini dinci-Amerikancı iktidara karşı tek kanalda birleştirebilmektir.

Tarihi önem taşıyan bu birleşmenin sağlanması hem Kürt halkının ulusal özgürlük ve eşitlik mücadelesine hem işçi sınıfı ve emekçilerin sömürü, kölelik ve zorbalığa karşı yükselttikleri mücadeleye muazzam bir ivme katacaktır.

Mardin ve Batman cezaevlerinde protesto

Mardin E Tipi Kapalı Cezaevi ile Batman M Tipi Kapalı Cezaevi'nde kadın siyasi tutsaklar isyan çıkardı.

Mardin Cezaevi'nde Diyarbakır'daki polis saldırılarını protesto için isyan çıkarıldığı açıklandı.

Batman Kapalı Cezaevi'nde ise siyasi kadın mahkumların bulunduğu koğuştaki yataklar ateşe verildi. Cezaevi önünde açıklama yapan İnsan Hakları Derneği Batman Şube Başkanı Osman Kunteş, "Kadınların bulunduğu koğuştaki yangın çıktı. Dün de Bilal Doğan isimli 20 yaşındaki bir tutuklu bedenini ateşe vererek kendini ağır yaraladı" diyerek hapishanedeki tutsaklardan bilgi verdi.

Faşist baskı ve devlet terörü sökmedi...**Kürt halkı direniş iradesini gösterdi!**

14 Temmuz 2012 | Diyarbakır

Kürt halkının haklı ve meşru mücadelesini faşist baskı ve terörle boğmaya çalışan sermaye devleti, günler öncesinden yasakladığı Diyarbakır mitingine saldırdı.

Barış ve Demokrasi Partisi (BDP) ve Demokratik Toplum Kongresi (DTK) tarafından düzenlenen "Özgürlük İçin Demokratik Direniş" mitingi öncesinde kente binlerce polis yığarak şehri ablukaya alan devlet, İstasyon Meydanı'nda toplanan kitleye tazyikli su ve gaz bombalarıyla saldırdı.

Diyarbakır'da polis ablukası

14 Temmuz günü Saat 16.00'da yapılması planlanan mitinge katılmak için sabah saatlerinde bölgedeki il ve ilçelerden yola çıkanların araçları bağlandı. Adıyaman, Batman, Şırnak gibi Kürt illerinden yola çıkan binlerce kişinin bulunduğu araçlar keyfi biçimde engellendi. Buna rağmen, özel araçlarıyla Diyarbakır'a ulaşan yüzlerce kişi mitinge katılmak için geceyi parklarda geçirdi.

Sabah saatleri ile birlikte esnafın kepenk açmadığı kente büyük bir sessizlik çökerken eczane ve fırınlar dışında esnafın büyük bir çoğunluğu kepenk açmadı. Kayapınar, Sur, Bağlar ve Yenişehir ilçelerinde çok sayıda esnaf kepenk açmazken, kepenklerin çok nadir kapandığı Ofis semtindeki esnaf da miting nedeniyle kepenk açmadı.

Yürüyüşe barikat

Öğleden sonra ise kentte hareketlilik başladı. BDP Diyarbakır İl Binası'nda basın açıklaması yapan BDP Eş Genel Başkanı Selahattin Demirtaş, "Gerginlik önleme gerekçesiyle yapılan yasaklama ile bütün bölgede gerginlik doğurdu." dedi.

Kitleye saldırı

Mitingin gerçekleştirileceği İstasyon Meydanı'na yürümek isteyen binlerce kişiye polis tazyikli su ve gaz bombasıyla saldırdı.

BDP Eş Genel Başkanları Selahattin Demirtaş ve Gültan Kışanak, DTK Eş Genel Başkanı Aysel

Tuğluk, Diyarbakır Büyükşehir Belediye Başkanı Osman Baydemir ile BDP milletvekillerinin de aralarında bulunduğu çok sayıda kişi barikata yüklendi.

BDP'liler hastaneye kaldırıldı

Barikatı zorlayan kitleye saldıran polis gaz bombaları kullandı. Polis saldırısı sırasında BDP Batman Milletvekili Ayla Akat Ata ile BDP Kars Milletvekili Mülkiye Birtane hastaneye kaldırıldı.

Polis saldırısına taşlarla karşılık veren halk, Diyarbakır sokaklarında polisle çatışıyor. İstasyon Meydanı da polis tarafından abluka altına alınmış durumda.

Çatışmalarda 'orantılı güç'

Polis telsizlerinden 'orantılı güç' kullanılmasını anons eden Diyarbakır Emniyet Müdürü'nün ne kastettiği açıkça görüldü. Kitlenin üzerine hedef gözeterek gaz atan, yoğun gaz kullanımıyla ölüme davetiye çıkaran polis terörü tüm Diyarbakır'a yayıldı.

Polis uyguladığı terörü gözaltı uygulamasıyla sürdürdü. Çatışmaların sürdüğü alanlarda bulunan belediye tesisi basılarak burada bulunanlar gözaltına alındı. Polis yaralı olarak hastaneye götürülenleri bile ambulansları çevirerek gözaltına alırken Emniyet müdürünün talimatıyla gözaltı sayısını artırmak için polis azgınca etrafa saldırıyor. Gözaltılar ve çatışmaları aktaran Dicle Haber Ajansı (DİHA) muhabirleri Mahsum Sağlık ve Mehmet Begüm de gözaltına alındı.

Polis saldırısında BDP İğdır Milletvekili Pervin Buldan ayağından yaralanarak hastaneye kaldırıldı. Polisin hedef gözeterek attığı gaz bombasının ayağına isabet etmesiyle yaralanan Buldan'ı BDP İstanbul Milletvekili Sırrı Süreyya Önder ve yanındakiler hastaneye götürdü. Polisin ambulans vermediğini kendilerinin yoldan çevirdikleri bir ambulansla hastaneye götürdüklerini belirten Önder, Buldan'ın fotoğraflarını twitter üzerinden basına ulaştırdı.

Diyarbakır gaz bulutu altında

Bağlar ve Ofis semtinde yoğunlaşan ve diğer

mahallelerde de süren çatışmalarda polisin kullandığı gaz bombasından dolayı yoğun bir duman tabakası kenti kapladı.

Direniş kararlılığı yasakları tanımadı!

Diyarbakır çatışmaları havanın kararmasıyla birlikte bekleyişe döndü. Polisin azgın saldırısı karşısında sokakları terk etmeyen halk geceyi Sümerpark'ta geçirip tekrar eyleme hazırlandı. Milletvekillerinden sanatçılara kadar herkes Sümerpark'ta halaylar ve türkülerle eylemi bekliyor.

Çatışmalarda polisin uyguladığı şiddetin boyutuysa tüm engelleme çabalarına karşın kamera kayıtlarına yansdı. Ofis Mahallesi'ndeki Abdulcelil Camii içine giren polis buradakilere azgınca saldırdı. Aralarında bulunan bir kadını taciz edip etraftaki insanlara da "Uygunsuz bir vaziyette yakaladık" diyerek ahlaksız ithamlarda bulundu. Camiyi işkencehaneye çeviren polis gözaltına aldığı gençlerden birini uzun süre dövdükten sonra cami duvarına yaslayıp üstündeki tişörtü parçalayıp dakikalarca sırtına copla vurdu. Tepki gösteren halka "demokrasi uyguluyoruz" diyerek yanıt veren polisler pervasız saldırılarını sürdürdü.

Eylem sonrasında süren polis saldırısında 87 kişinin gözaltına alındığı açıklandı.

Ayağından yaralanan BDP İğdır Milletvekili Pervin Buldan'ın tedavisi Diyarbakır Devlet Hastanesi'nde görüldü.

Direniş kararlılığı tüm saldırılara rağmen kırılmazken yarın tekrar alana çıkma kararı sermaye devletine anlamlı bir cevap oldu.

Eylem sonrası tutuklama terörü

14 Temmuz günü Diyarbakır'da yaşanan azgın polis terörü sonucu gözaltına alınan 87 kişiden 17'si tutuklandı.

Aralarında çocukların da bulunduğu 87 kişi üç gün boyunca Diyarbakır Emniyet Müdürlüğü'nde tutulduktan sonra Diyarbakır Adliyesi'ne getirilerek savcılığa çıkarıldı. 48 kişi savcılıktaki ifadelerinin ardından serbest bırakılırken, 39 kişi ise tutuklama talebiyle mahkemeye sevk edildi.

Mahkemedeki sorgunun ardından 17 kişi "Örgüte üye olmamakla birlikte örgüt adına suç işlemek" ve "Örgüt propagandası yapmak" suçlamalarıyla tutuklandı.

İdris Naim yine salyalarını akıttı

Sermaye hükümetinin İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin yaptığı konuşmayla bir kez daha ağızından salyalar akıtarak Kürt halkına düşmanlığını dışavurdu.

İrkçı-şoven açıklamalarıyla birçok kez sermaye devletinin Kürt halkına dönük imha-inkar politikalarını meşrulaştırmaya çalışan Şahin, 14 Temmuz mitingiyle ilgili konuşarak bu uğursuz rolünü devam ettirdi. Arsızlıkta sınır tanımayan Şahin, BDP'li milletvekilleri için, "Zavallı 18 tane milletvekili var" diyebildi. Azgın devlet terörüne arka çıkan Şahin şunları söyledi:

"Olumlu bir düşünce yok olumlu bir çalışma yok. Kan, kin, gözyaşı, ölümden başka bir şey vadetmeyen bir lanetli yapı ve onun adına hizmet etmeye gayret eden Diyarbakır'daki 14 Temmuz'daki zavallı 18 tane milletvekili var"

Diyarbakır'da polisin son derece "sağduyulu davrandığını" iddia eden Şahin, Polis Akademisi Başkanı Remzi Fındıklı'nın basına yansıyan ibretlik "özlü sözler" kitabına da sahip çıkarak, Fındıklı'nın altı 'bilimsel' yayını olduğunu ve kitapta özlü sözlerin, halk deyişlerinin ve atasözlerinin bulunduğunu söyledi.

“Yargı Paketi” ile faşist katiller sokağa salındı...

Faşist katillerden hesabı işçi ve emekçiler soracak!

Mecliste görüşülen “3. Yargı Paketi” AKP ve MHP milletvekillerinin oylarıyla kabul edildi. Faşist katillerin tümünün tahliye edilmesi beklentisi arttı. Zira yargı paketinin ardından faşist katiller hızla tahliye edilmeye başladılar. Kürt halkı tarafından seçilen milletvekilleri ve devrimcilerin tahliye talepleri ise reddediliyor.

Bahçelievler katliamını gerçekleştiren ve 7 TİP üyesini katleden katliam ekibinin de içinde yer aldığı faşist katiller Ünal Osmanoglu, Bünyamin Adanalı tahliye edildi. Bu tahliyeleri 12 Eylül darbesi öncesinde Adana Emniyet Müdürü Cevat Yurdakul ile dönemin CHP Kayseri ve Antalya il başkanlarının katledilmesinin faili olan Muhsin Kehya'nın da cezasının infazı durdurulması izledi.

1978 yılında TİP üyelerinin öldürüldüğü Bahçelievler katliamı ve Susurluk davası sanığı faşist katil Haluk Kırıcı da 3. Yargı Paketi çerçevesinde tahliye edildi. Tahliyesi beklenen diğer katiller ise katliamlarda rol alan Mahir Kaval ile “Tarsus canavarı” olarak bilinen birçok öldürme olayında rol almış, uyuşturucu ticaretinden dolayı sabıkası olan beş defa ölümlü cezalandırılmış Selahattin Büyüköztekin, devrimcilerin katledilmesinde tetikçilik yapan Ramazan Çepni ve Ahmet Şahin isimli faşistlerde tahliye edilecekler arasında yer alıyorlar. Yaptıkları katliamların ardından yurtdışına giden faşist katiller de 3 Yargı Paketi'nden yararlanmak için harekete geçtiler.

Katillerin salıverilmesine onay veren yargı bunu ilk defa yapmıyor. Faşist katilleri aldığı bu türden kararlarla ilk defa cesaretlendirmiyor. Kontra hukuk hep katillerin yanında yer almış, onları aklamamanın bir aracı gibi hareket etmiş, faşist katilleri aklamış, ceza vermek zorunda kaldığı katillere en az ceza vermeye özen göstermiş, ilk fırsatta da salıvermiştir.

Cezaevinden tahliye edilen katilleri “3. Yargı Paketi”nin altında imzası olan faşist partinin, MHP'nin yöneticileri karşılıyorlar. AKP ortaya çıkan durumdan duyduğu memnuniyeti her fırsatta dile getiriyor. 3. Yargı Paketi'nin mimarlarında AKP milletvekili Selçuk Özdağ, verdiği bir röportajda düzenlemenin sonuçlarından memnun olduğunu, şimdiye kadar hep solcuların güldüğünü, düzenleme ile ilgili olarak ülkücü faşistlerin kendisine telefon ederek tebrik ettiğini, gelişmelerden memnuniyet duyduğunu belirtecek kadar pervasızlaşabiliyor.

Serbest bırakılan tüm faşist katillerin siyasi sorumluluğu 3. Yargı Paketi'nin en büyük mimarı olan dinci partiye aittir. Faşist katillerin serbest bırakılması, aynı zamanda darbeci generallerin ve Ergenekon davası sanıklarının önünü açmıştır. Faşist katiller salıverilirken, Kürt halkının seçilmiş milletvekillerinin ve devrimcilerin tutsaklığı sürüyor. Şırnak KCK davasında tutuklu olarak yargılanan ve milletvekili seçilen Faysal Sarıyıldız'ın 3. Yargı Paketi çerçevesinde tahliye talebi ve çeşitli politik davalardan dolayı tutsak olan devrimcilerin tahliye talepleri de reddedilmiştir.

Faşist katilleri serbest bırakarak ödüllendiren kontra hukuku Sivas katliamı davasında da aynı yaklaşımı ortaya koymuştu. Zamanaşımı gerekçesine

sığınan mahkeme Sivas katliamı davasını zamanaşımına kurban etmişti. Bu karar katilleri sevindirmişti. Bu kararın ardından Madımak'ı yakan katillerden Şevket Erdoğan, Köksal Koçak, İhsan Çakmak, Hakan Karaca ve Nemci Karaömeroğlu ceza almaktan kurtulmuştu. AKP marifetiyle ve yargı onayı ile ceza almaktan kurtulmuştu.

Devrimcileri, Kürt siyasetçileri uyduruk gerekçelerle tutuklayıp, aylarca iddianame hazırlamayıp mahkemeye çıkmalarını engelleyen, hiçbir somut delil olmaksızın en ağır cezalara çarptıran kontra hukuk, devrimcilere, Kürt hareketine cezaevinde tecridi dayatırken bile faşist katillerin sırtını sıvazlamaktan, onlar için dışarıya çıkma planları yapmaktan vazgeçmedi. 3. Yargı Paketi bu yalın gerçeğin en açık göstergesidir.

Faşist katiller hep devletin koruma kalkanı altında oldular. Ülkücü faşistler dünden bugüne faşist devlet ve hükümetleri tarafından hep korundular. Hala sağ olan katiller hala kontrgerilla cumhuriyetinin kirli ve kanlı işlerini yapmayı sürdürüyorlar. Bugüne kadar birçok Susurluk aktörü, çeteci, mafyacı, kontrgerilla devletin yeniden yapılandırılması çerçevesinde görevler üstlendiler. Özel timciler, Oral Çelik, Sami Hoştan, Yaşar Öz, Alaattin Çakıcı vb. faşistler yakalandılar. Ama her seferinde bir yolunu bulup dışarı çıktılar. Çoğu zaman bu yolu mahkemeler açtı. 3. Yargı Paketi faşistlere yönelik genelde devletin özelde AKP hükümetinin korumacı yaklaşımının sadece ve sadece yeni bir örneğidir.

Sermayeni faşist devletin tarihi katliamlar tarihidir. Tüm katliamlarda faşistleri tepe tepe kullanmıştır. Bu topraklarda devrimcilere, Kürt halkına yönelik katliamlarda rol alan faşistlerin sırtı sıvazlamıştır. Burjuva yargı sistemi ayakta durdukça, bu yargı sisteminin arkasındaki burjuva sınıf devleti var oldukça faşist katiller koruyan mekanizmalar işlemeye devam eder.

Tüm bu cinayetlerin faili olan faşistlerden, onları koruyup kollayan faşist sermaye devletinin ve 3. Yargı Paketi'nin altında imzası bulunan AKP hükümetinin asıl hedefi işçilerin ve emekçilerin birleşik mücadelesinin önünü kesmektir. Bu baskı ve katliamların, hukuksuzluğun kaynağı olan kölelik düzenini, kapitalist sömürüyü sürdürmek içindir.

Ölüm kusan, faşistlere kalkan olan özelde AKP hükümetinden genelde sermayenin faşist devletinden hesap sormak için tutulması gereken yol, birleşik, kitlesel devrimci sınıf mücadelesinin yükseltilmesi yoludur.

Faşist katliamlara maruz kalan devrimcileri, ilericileri unutturmamamızın, faşist katillerden hesap sormanın tek yolu devrimci sınıf mücadelesinin yükseltilmesidir. Devrimci sınıf mücadelesinde alınacak mesafe katillerin ve sermaye düzeninin korkulu rüyasıdır.

‘4. Yargı Terörü’ de hazır

“Özgürlük açılımı” olarak adlandırılan 4. pakette bugüne kadar hukuksuzluğun örnekleri olan uygulamalar yumuşatılarak yasal muhtevaya kavuşturuluyor. “Örgüt üyeliği” kıstaslarını tekrar düzenleyecek pakette Prof. Dr. Büşra Ersanlı'nın tutuklanmasına vesile edilen maddeler değiştirilerek kapsam daraltılacak. “Ersanlı modeli” denen düzenlemede somut olarak ‘şiddet’ eylemlerini desteklemeyen, sadece siyasi çalışmalar yürütenler için tutukluluk istenemeyecek.

Yargı terörünün en temel burjuva hukuk kurallarını dahi çiğneyerek açtığı “suçluyu övme” davaları için de şiddeti destekleyip desteklemediği kıstas alınacak. “Sayın Öcalan” söylemine açılan davalarda Kürt halkının iradesi kırılmak, hak kırıntılarına razı edilmek istenmişti. Fakat açılan davalar sonrası yapılan eylemler, Kürt halkının dava açılanlara sahip çıkarak kendilerini ihbar edip yargı saldırısına yanıt vermesi bu durumu fiilen getirmişti.

“Şiddeti desteklemiyorsa” propagandanın önündeki engellerin açıldığı söylenirken yeni anayasadaki basına sansür düzenlemesi bile bu iddianın içi boş olduğunu gösteriyor.

En temel demokratik hakları gasp ederek eylemleri yasaklayan sermaye devleti polis terörüne direnerek çatışanları zayıflatabilmek için “şiddet” üzerine bölünme yaratmak istiyor.

Avukatlar: “Asıl biz yargılayacağız!”

Çoğunluğu avukat 43'ü tutuklu 50 sanıklı “İstanbul 2. KCK davası” 16-18 Temmuz tarihlerinde İstanbul Çağlayan Adliyesi’nde görüldü. Davada, 9 tutuklu sanığın tahliyelerine karar verildi. 16 Temmuz sabahı başlayan ilk gün duruşması öncesinde tutsak avukatlara destek olmak amacıyla adliye önünde kitlesel bir eylem gerçekleştirildi. Gelen avukatlar arasında İstanbul, Ankara, İzmir, Urfa, Mardin ve Şırnak barol başkanları, ÇHD üyeleri ve de Fransa, Kanada, İsviçre, İsveç, Almanya ve İngiltere’den gelen avukatlar da yer aldı.

Abdullah Öcalan’ın avukatlarının yargılandığı dava öncesinde açıklama yapan savunma avukatları, “Asıl biz yargılayacağız” mesajını verdi.

Duruşmada, avukatların mesleki faaliyetleri nedeniyle ve izinsiz şekilde tutuklandığı belirtilerek yargılamanın durdurulması ve avukatların tahliyesi talep edildi. Mahkeme tüm talepleri reddetti.

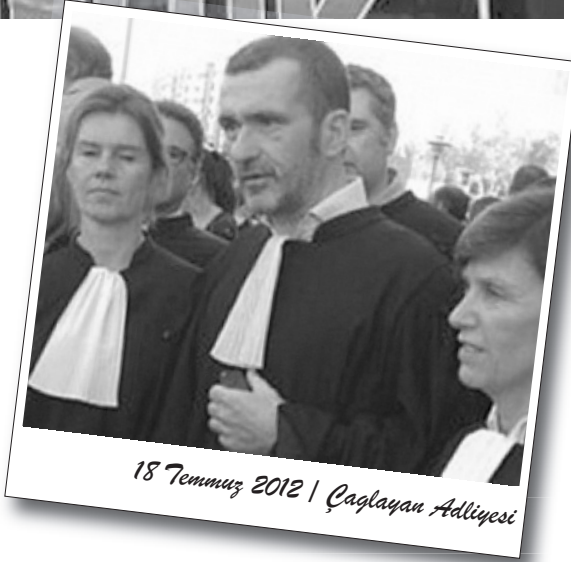
3 gün süren duruşmaların tamamında mahkeme heyeti savunma hakkını gasp etti, avukatlara karşı tahammülsüzce bir tutum aldı. Avukatların itiraz ettiği hukuksuzluğu savunan mahkeme heyeti savunma avukatlarının yargılamaya ilişkin taleplerini ısrarla reddetti.

Üç gün adliye önünde eylemler gerçekleştirilerek tutsaklarla dayanışma yükseltildi.

Davanın 2. duruşmasında da sermaye devletinin Kürt halkına dönük düşmanlığı ve tahammülsüzlüğü açık biçimde gözler önüne serildi. Savunmanın talepleri karşısında baskıcı üslubunu artıran mahkeme heyeti, ilk gün talep alımdı diyerek yeni talep almayacağını ifade etti. Savunmanın en temel haklarından olan taleplerin kısıtlanması dahi mahkemenin bir orta oyunu olduğunu gösterdi.

Yeni çıkarılan 6352 sayılı “Torba Yasa” ile ÖYM’lerin tüm yetkilerinin alındığını hatırlatan Avukat Selçuk Kozağaçlı, tüm yetkileri elinden alınan, yetkileri ve çerçevesi olmayan bir mahkemenin yargılama yapamayacağını vurgulayarak mahkemenin “yok hükmünde” olduğunu söyledi. Meslektaşlarının bu mahkeme tarafından yargılanamayacağını ve mahkemenin buna yetkili olmadığını dile getiren Kozağaçlı, “Mahkeme kılıç artığı ama halen biz bu kılıcın altındayız” ifadelerini kullandı.

Davanın tutuklu sanıklarından Avukat Mustafa Eraslan, savunmasını Kürtçe olarak yaptı. Eraslan’ın sözleri Mahkeme Başkanı Mehmet Ekinci tarafından tutanağa, “Kürtçe bir şeyler söyledi ama

anlaşılamadı” şeklinde geçirildi.

3. gün sabah yapılan eylemle duruşmalardaki tablo yansıtıldı. Davayı takip eden avukatlar adına basın açıklamasını okuyan **Avukat Leyla Tüzel**, davanın Cumhuriyet tarihinin en büyük toplu avukat tutuklamasına konu olduğunu hatırlatarak, ilk iki duruşmada yaşananlara değindi. Mahkemenin hukuksuzluğuna maruz kaldıklarını belirten Tüzel şöyle konuştu:

“Bütün taleplerimizin reddedildiği bir yargılama içinde yer alıyoruz. Dün iki temel tartışma yeniden gündeme geldi. Birincisi; meslektaşlarımızın kendi anadillerinde savunma yapma yönündeki taleplerinin mahkeme tarafından reddedilmesine tanık olduk. Bu talep hiçbir hukuki, insani gerekçe ileri sürülmeden teknik bir yasal düzenlemeye dayanılarak reddedildi. İkincisi, bu mahkemenin çıkartılan yasa ile kaldırıldığını belirterek, yargılama yapamayacağını söyledik. Ancak bu yöndeki talebimiz de reddedildi”

Sınır Tanımayan Avukatlar Örgütü’nden **Yudith Linternberg** ile Paris Barosu’ndan **Avukat Michele Tisseyre** de birer konuşma yaparak davanın takipçisi olacaklarını dile getirdi.

İstanbul 16. Ağır Ceza Mahkemesi, duruşmanın 3. gününde tutuklu avukatlardan Yaşar Kaya, Mahmut Alınak, Mehmet Nuri Deniz, Veysel Vesek, Cenol Tüysüz, Aydın Oruç, Osman Çelik, Hakzan Sadak ve Hüseyin Çalışçı hakkında tahliye kararı verdi. Mahkeme, tahliye edilen kişiler için adli kontrol ve yurtdışına çıkış yasağı getirdi. Mahkeme aldığı kararla bundan sonra duruşmanın Silivri’de görülmesine karar verdi. Davanın bir sonraki duruşması 6 Kasım 2012 tarihine ertelendi.

KCK davasında 16 tahliye

Silivri’de görülen İstanbul KCK Davası’nın 13 Temmuz günü görülen duruşmasında 140 tutukludan 16’sı için tahliye kararı çıktı. Mahkeme heyeti, öğleden sonraki oturumda alınan kararları okurken Prof. Dr. Büşra Ersanlı’nın da aralarında bulunduğu 16 tutuklu sanığın tahliyesine karar verildi.

İzleyicilerin “duruşma salonunun kapasitesi dolduğu” gerekçesi ile adliye bahçesine alınmaması üzerine adliye bahçesinin girişinde zaman zaman gerginlikler yaşandı.

Savunmalara geçildiğinde ilk sözü alan ÇHD Genel Başkanı Av. Selçuk Kozağaçlı cumhuriyet tarihi boyunca böyle bir mahkeme görülmediğini belirterek mahkemenin herhangi bir yasaya dayanmadığını söyledi.

Avukat Ender Yağmur ise dosyadaki “gizli tanık Haydar” ifadelerindeki çelişkilere dikkat çekti.

Avukat Meral Hanbayat da şunları söyledi: “Burada duruşmaları izleyen gazeteciler, mahkemenin tutumunu eleştiren haberler yaptığında, devleti zora sokan haberler nedeniyle, ‘terör örgütü’ soruşturmasına tabi olabilirler.”

“Yargılama bu aşamaya geldiyse, bir avukat olarak söyleyecek bir söz yok” diyen Avukat Kadir Tunç, mesleki ahlakına sahip çıkmak için cübbesini bırakarak duruşma salonunu terk etti.

Duruşma avukatlar Baran Doğan, Abdülbaki Boğa ve Yusuf Vargün’ün yaptıkları savunmalar ile devam etti. Aranın ardından kararların açıklamasıyla devam eden duruşmada mahkeme heyeti, 16 tutuklu sanığın tahliyesine karar verdi.

Kartal’da Kürt işçilere polis terörü

İstanbul Kartal’da, gençler arasında çıkan kavgaya müdahale eden polisler, Kürt gençlerini hedef aldı.

Kürt gençlerini feci şekilde darp eden polisler, karakola götürülen gençleri burada da dövmeye devam etti. Polis terörüne maruz kalan gençler, belediye bünyesindeki taşeron firmada temizlik işçisi olarak çalışıyorlardı.

Polis karakolunda dayağa ve hakaretlere maruz kaldığını belirten Şaban Karadağ, “7-8 kişilik bir grup beş arkadaşımın birlikte bizi yere yatırdıktan sonra sopayla dövmeye başladı. Bunlar sivil polisti. Polise, ‘tamam sen polissin neden bize saldırıyorsun’ diye sordum. ‘Sen Kürtsün’ diye cevap verdi” diyerek, yaşadıklarını anlattı.

Şevkat Öztürk, parkta çalışırken alkollü kişilerin saldırısına uğradı. Öztürk’e saldırıyı duyduktan sonra arkadaşının bulunduğu parka gelen ve saldırıya uğrayan Şaban Karadağ adlı genç ise, getirildikleri polis karakolunda yaşadıklarını ise şu cümlelerle anlattı: “Karakolun önünde siyah bir taksi duruyordu. Gözlerimle gördüm, adam taksiye silah koydu. Polise, ‘adam arabaya silah koydu’ dedim. Polis de ‘koysun’ dedi. Hem polis hem de daha öncesinde arkadaşımı darp eden kişiler, arkadaşımı dövüyordu. Polis ayaklarımın altına mermi sıkıyordu. Polis boynuma silah dayadı ‘öldürürüm seni’ dedi. Ben de ‘neden öldürüyorsun’ diye sordum. ‘Kürtsün ondan’ diye cevap verdi.

Adım adım kürtaj yasağına...

Kürtajı yasaklama girişimlerini sürdüren dinci-gerici AKP hükümetinin kürtaj taslağının ayrıntıları ortaya çıktı.

Kürtaj yasağına yönelik tepkiler üzerine geri adım atarak kürtajda 10 hafta sınırını koruma yoluna giden dinci-gerici parti, halihazırda kürtaj hakkını fiilen sınırlayan düzenlemeleri yeni yasayla birlikte daha da derinleştirmek niyetinde.

Başbakanlığa sunulan taslağa göre, kürtajda 10 hafta sınırı korunacak, sınırı geçene ise ceza verilecek.

Taslakta, "Sağlık personeline istemli kürtaj konusunda görevden çekilme hakkı" tanımı yapılarak kürtajın keyfi biçimde yasaklanmasının yolu açılıyor. Aldatmacanın bir parçası olarak, "Ertesi gün hapları"nın ise ücretsiz verileceği belirtiliyor.

"İkna odaları" yöntemi

Kürtajı yasaklama hedefiyle hareket eden dinci-gerici AKP hükümetinin taslağında "danışmanlık hizmetleri" tanımı da yer alıyor. Buna göre, istek üzerine gebelik sonlandırılmadan önce anne adayı veya çiftlere bir heyet tarafından "danışmanlık hizmeti" verilecek. "İkna odaları" yöntemine

benzeyen bu uygulama taslakta, "çiftlerin kararlarını gözden geçirmelerini sağlayacak" ifadeleriyle gerekçelendiriliyor.

Taslakta ayrıca, istemli düşük amacıyla kullanılan ilaçlara da sınırlama getiriliyor. Bu ilaçların kullanımının "kontrol" altına alınacağı belirtilirken, yeni taslağa göre kürtajı sadece kadın doğum uzmanları yapabilecek.

Kürtaja izin veren kadına hapis cezası

Taslakta, 10 haftanın üzerinde kürtaja izin veren kadına 1 yıldan 3 yıla kadar hapis cezası verileceği de belirtiliyor.

Çalışan annelere doğum sonrası verilen 8 haftalık ücretli iznin 6 aya çıkarılacağı belirtilirken, süt izninin 2'nci 6 aylık dönemdeki emzirme süresi 1.5 saatten 2 saate çıkarılacak.

Kürtajı yasaklama konusundaki kararlılığını sürdüren dinci-gerici AKP hükümeti, doğum sonrası ücretli izin ve süt izni gibi birtakım iyileştirmelerle göz boyamaya çalışırken, kürtaj hakkını fiilen yasaklayan adımları atmaktan da geri durmamış oluyor.

Balat'ta kadın cinayeti

Dinci-gerici AKP hükümeti eliyle kadın düşmanlığını körükleyen uygulamalar bir bir hayata geçirilirken, kadın cinayetleri de tam gaz devam ediyor.

17 Temmuz günü İstanbul Balat'ta vahşi bir kadın cinayeti gerçekleşti.

İki aylık hamile olan 19 yaşındaki Mahmure Bakır, 31 yaşındaki eşi Zülfikar Bakır tarafından iki çocuğunun gözleri önünde katledildi.

Zülfikar Bakır, annesini ve eşi Mahmure'yi sopayla dövdü. Ardından genç kadını 47 yerinden bıçaklayan Zülfikar Bakır daha sonra yanına iki çocuğunu da alarak polis karakoluna teslim oldu.

Bakır Ailesi'nin bir komşusu, Mahmure Bakır'ın 14 yaşında evlendirildiğini ve o zamandan beri eşinden sürekli gördüğünü belirtti.

Kartal'da veliler 4+4+4'e karşı yürüdü

Dinci-gerici AKP hükümetinin devreye soktuğu 4+4+4 eğitim programı çerçevesinde okullarının İmam Hatip'e dönüştürülmesine tepki gösteren Kartal Öğretmen Zekeriya Güçer İlköğretim Okulu velileri Kartal Kaymakamlığı önünde eylem yaptı.

Yaklaşık bir aydır Kartallı Kazım Meydanı'nda oturma eylemi yapan veliler, bugün Zekeriya Güçer İlköğretim Okulu bahçesinde toplanarak Kartal Kaymakamlığı önüne yürüdüler.

Sloganlar eşliğinde gerçekleştirilen yürüyüşün ardından, veliler adına oluşturulan bir heyet Kartal Kaymakamı Nuh Mehmet Hamurcu ile görüşmek için kaymakamlık binasına gitti. Velilerin taleplerini dahi dinlemeyen Hamurcu, kararın ve inisiyatifin kendinde olduğunu ve bu karardan dönmeyeceğini açıkladı.

Görüşmenin ardından veliler kaymakamlık binası önünde basın açıklaması gerçekleştirdi. Kaymakamın tutumunu protesto eden veliler, "Oturduğumuz mahallenin imam hatip talebi yoktur. Hangi mahallede varsa oraya açsınlar. Okulumuz bize kalsın" dediler. Veliler, her gün saat 15.00'da Kartal Kaymakamlığı önünde toplanarak eylemlerine devam edeceklerini duyurdular.

Daha sonra velilerden oluşturulan bir başka heyet, kentte toplanan imzaları meclise götürmek üzere Ankara'ya yola çıktı.

"Kentsel dönüşüm" seferberliği

Sermaye hükümeti AKP, "kentsel dönüşüm" adı altında rant ve yağma planını hayata geçirmek için burjuva medya organları ile internet ortamını da etkin biçimde kullanmak istiyor.

Çevre ve Şehircilik Bakanlığı, "kentsel dönüşüm konusunda gelen soruları yanıtlamak" amacıyla "Alo Kentsel Dönüşüm Hattı"nın kurulması için çalışmalarına başladığını duyurdu.

Bu kapsamda, Altyapı ve Kentsel Dönüşüm Hizmetler Genel Müdürlüğü'nde halkla ilişkiler bürosu kurularak, kentsel dönüşümle ilgili sorular sözde uzmanlar tarafından cevaplanacak.

Afet riski altındaki alanların belirlenmesi, riskli binaların tespiti ve rezerv alanı gibi konularla ilgili bilgiler, sosyal medya aracılığıyla da vatandaşlara anlatılacak. Bakanlık tarafından Facebook ve Twitter üzerinden kentsel dönüşüm sayfaları açılarak dönüşümle ilgili haber ve gelişmeler anında kamuoyuna duyurulacak.

Diğer yandan, emekçiler "kentsel dönüşüm"e ikna edilmek için, geniş izleyici kitlesi bulunan dizi filmlerin yapımcı ve senaristleriyle görüşülecek. Yapımcı ve senaristlerden, dizilerde depreme dayanıklı evlerin yapılmasının önemini vurgulamaları istenerek rant projesi için tüm imkanlar seferber edilecek.

Dinci-gerici AKP hükümetinin denetimindeki kamu kurumu TRT başta olmak üzere özel televizyonlar ile radyolar, ayda en az 90 dakika "kentsel dönüşüm" güzelleme yapan yayınlar yapacak.

KPSS adaletsizliğine protesto

13 Temmuz 2012 | Taksim

2012 KPSS sonrası açığa çıkan skandal, mağdurlar tarafından eylemlerle protesto ediliyor. Kendilerini "KPSS İptal Edilsin Grubu" olarak adlandıran KPSS mağdurları, 15 Temmuz günü İstanbul'da yaptıkları basın açıklamasıyla sınavın iptal edilmesini ve mağduriyetin önüne geçilmesini istedi.

Galatasaray Lisesi önünde toplanan kitle sınav sisteminin adaletsizliğini vurgulayarak geleceklerinin çalındığını ifade etti. Facebook üzerinden yapılan eylem çağrısı sonrası buluşan kitle ilk olarak ÖSYM Başkanı Ali Demir için yazdıkları şarkıyı söyledi.

Bekleyiş sürerken KPSS'ye giren adaylar sorunlarını anlattı. Ataması yapılmamış bir öğretmen özel sektörde çalışmak zorunda bırakıldıklarını ifade ederek sorumluların cezalandırılması gerektiğini söyledi.

"Sorumlular hesap versin"

Yürüyüşün en önünde "2012 KPSS iptal edilsin sorumlular hesap versin!" ozaliti açılırken arkasında "ÖSYM'de 'Sızıntı' var" ve "Oğlum (Ali Demir) bak git" ozalitleri taşındı. Eylemciler renkli ve birbirinden farklı dövizlerle KPSS skandalının cemaatle bağlantısını öne çıkarttı. "Ali Demir'in istifası" talebi de eylemin öne çıkan vurgusuydu. Yürüyüş boyunca "KPSS iptal edilsin!", "Susma haykır atama haktır!" ve "Şifreci kopyacı Ali Demir istifa!" sloganları sıklıkla atıldı.

Yaklaşık 200 kişinin katıldığı eylem Taksim Tramvay Durağı'nda yapılan basın açıklamasıyla devam etti. Taksim'deki

eylemin tek olmadığı, Ankara ve İzmir'de de eylem yapıldığı ifade edildi.

"ÖSYM'yi teşhir etmeye devam edeceğiz"

Açıklamada, 2012 KPSS sorularının sızdırıldığı ortaya nasıl çıktığı anlatıldı. Basında çıkan iddialara verilen cevapların taşıdığı çelişkiler ortaya konarak yapılan her açıklamanın sınava dair şaibelerin daha da artmasına sebep olduğu ifade edildi.

KPSS ve ÖSYM için bulunulan suç duyuruları aktarılıp "Bizler bu davalar sürerken beklemeyeceğiz, kamu vicdanını rahatsız eden güvenilirliği kalmayan bu sınav sistemini ve ÖSYM'yi teşhir etmeye devam edeceğiz" dendi.

Atanamayan Öğretmenler ve KPSS mağdurları, 13 Temmuz akşamı da yürüyüş gerçekleştirmişlerdi. ÖSYM'nin verdiği kalemlerin kırıldığı eylemde mücadeleyi sürdürecekleri ifade edilmişti. 13 Temmuz ve 15 Temmuz eylemlerinden sonra sırada merkezi Ankara eylemi olduğu ifade ediliyor.

KPSS İptal Edilsin Grubu, açıklama sonrası eylemcilere söz verildi. İlk yapılan konuşmada her açıklamada dillerinden düşürmedikleri 'adaleti' uygulamaları gerektiğini, onlar uygulamadıkça eylemlerin süreceğini söyledi.

Konuşmalardan sonra, eyleme destek veren sendikalar selamlandı. Eğitim Sen'li öğretmenlerin, Sosyal-İş üyesi işçilerin ve Dev Sağlık-İş Sendikası yöneticilerinin eyleme katıldığı aktarıldı. Basına uygulanan yasağa rağmen eylemi izleyen basın emekçileri de selamlanarak eylem bitirildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

15 Temmuz 2012 | Taksim

Yaz okulunda kılık-kıyafet tehdidi

Üniversitelerin rant kapısı olarak işleyen yaz okullarında gericiğin öğrenciler üzerinde yarattığı baskı da kendisini gösteriyor.

Gazi Üniversitesi öğrencileri, Fen Fakültesi Biyoloji Bölümü'nün yaz okulunda ders veren Prof. Dr. Suat Kıyak'ın, kendilerini, kıyafetlerine dikkat etmezlerse ders ve sınavlara almayacağı yönünde tehdit ettiğini belirtti.

Öğrenciler, Kıyak'ın yaz okulunun ilk dersinde, "Yaz geldiği için kıyafetlerin rahat olacağı düşünüyorsanız yanılıyorsunuz" dediğini ve "Şuradaki arkadaşınız gibi" diyerek, askılı bluz giymiş bir kadın arkadaşlarını gösterdiğini söyledi. Hocanın yönetimle arasının çok iyi olduğunu belirten öğrenciler, "Hoca eliyle kıyafetini beğenmediği öğrencileri işaret ediyor, elimizden bir şey gelmiyor" dedi. Hocanın ilk derste kimseyi dersten çıkarmadığını ancak, "Haftaya da böyle gelerseniz derse de sınavlara da almam" diyerek tehdit ettiğini söylediler.

Erkeklerin de bermuda şortla derse gelmelerinin yasak olduğunu söyleyen öğrenciler, "Bu hocanın böyle bir efsanesi vardı. Kışın sorun olmamıştı ancak yaz okulunun başlamasıyla sorun da başladı" dediler.

Öte yandan, aynı hocanın normalde 13.00 olan ders saatini, Cuma namazı nedeniyle 13.45'e aldığını söyleyen öğrenciler, "Hocanın dersleri öğrencilerin onayı alınmadan 7 haftadan 4 haftaya düşürüldü" dediler.

Prof. Dr. Kıyak ise öğrencilerin kendisine yönelttiği suçlamalar için, "Derse almama durumu değil, ikâz durumu var. Çünkü plaj kıyafeti diyebileceğimiz kıyafetlerle okula giriyorlar. Dolayısıyla insanların dikkatleri dağılıyor. Ben söyledim, bundan sonra nasıl gelirlere gelsinler, sınava neden almayayım ki, sadece uyardım, o kadar" diye konuştu.

ekimgenligi.net

Din dersi baskısı sürüyor...

Eskişehir'de bir aile, çocuklarının din derslerinden muaf tutulması yönünde mahkeme kararı çıkarılmasına rağmen baskıyla karşılaştı. Sermaye hükümeti AKP'nin 'demokratikleşiyoruz' söylemlerine rağmen, bu söylemin yalan olduğu gerçeği her pratikte bir kez daha görüyoruz.

Eskişehir Havacılar İlköğretim Okulu'nda okuyan Nazlı Şirin El için ailesi, 2011-2012 eğitim-öğretim yılında da baskılardan nasibini aldı. Muaf tutulması gereken din dersi dışındaki tüm derslerinden pekiyi derecesiyle başarılı olan Şirin'in "Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi dersinden notu oluşmadığı" bahanesiyle karnesi verilmiyor. Eskişehir İl Millî Eğitim Müdürlüğü de okul yönetimini destekleyerek keyfi uygulamayı bakanlığa yönlendiriyor.

Eğitim Sen Eskişehir Şubesi'nde Nazlı Şirin El'in karşılaştığı keyfi baskıyla ilgili olarak basın toplantısı düzenlendi. Eğitim Sen Eskişehir Şube Başkanı Ali Paşa Şanlı, ailenin de katılımıyla gerçekleştirilen açıklamada; "Türkiye Cumhuriyeti İnsan Hakları ve Temel Özgürlüklerin korunmasına ilişkin Sözleşmeyi 04.11.1950 tarihinde imzaladığından bu güne, birçok uluslararası sözleşmeyi imzalamış ve bunların uyum yasalarını çıkararak bağlayıcı hale getirmiştir." dedi.

Açıklamada keyfi baskının sürdürülerek yasal hakların uygulanmadığı söylendi.

AD Demirel İşyeri Baştemsilcisi Hakan Akyol ile MESS Grup TİS süreci üzerine...

“Tüm fabrikalar birlikte hareket etmeli!”

2012-2014 MESS Grup TİS sürecinin anlamı, hazırlıklar ve önümüzdeki dönemki mücadele hattı üzerine Birleşik Metal Kocaeli Şubesi'nin örgütlü olduğu AD Demirel Fabrikası İşyeri Baştemsilcisi Hakan Akyol ile konuştuk. Akyol, bu süreçte MES kapsamında olan veya olmayan tüm fabrikaların birlikte hareket etmesinin önemine dikkat çekerken çalışmaların işyerlerinde yürütülmesi gerektiğini vurguladı.

“Ortak bir mücadele örülmeli”

- 2012-2014 MESS Grup TİS süreci, işçi sınıfı mücadelesi açısından ne ifade ediyor?

AD Demirel MESS'e üye bir fabrika değil. Ama MESS Grup TİS süreci tüm işçileri ilgilendiren bir süreç. Şu an zaten yetkiler bekleniyor. Yetkilerin nasıl sonuçlanacağı belli değil, bir anda tüm dengeler değişebilir. Her dönemde tüm işçilerin birlikte hareket etmesi eksik bırakılıyor. Metal sektörü açısından önemli bir hak talebi süreci olan MESS Grup TİS sürecinde, MESS kapsamında olup olmamaya bakmadan ortak bir mücadele örülmeli. Yetkilerde ortaya çıkacak sonuçlar ister istemez bu sene yan yana gelmenin zeminini de hazırlayabilir. '80 öncesi 77'lerdeki gibi eylemler, etkinlikler, grevler yaşanırsa birlikte yol yürüme sağlanabilir ve bunun sonucunda çoğunluğun kazandığı bir sonuç elde edilebilir.

-Fabrikanızın bulunduğu Kocaeli yerelindeki çalışmaları ve işçilerin tepkisini nasıl değerlendiriyorsunuz?

Birleşik Metal-İş'in MESS Grup TİS sürecine dönük bir çalışması var. İzmit'te Birleşik Metal'in örgütlü olduğu Standard Depo ve Bekaert gibi önemli fabrikalar var. Sözleşme sürecine dair sendika bölgede bir toplantı gerçekleştirdi. Sendikanın toplam hazırlıkları açısından Gönen'den başlayan bir süreç var. Temsilciler Gönen'de toplu sözleşme ile ilgili bir kamp gerçekleştirdi. Bir önceki sözleşme sürecinde gerçekleşen grevler nedeniyle beklentiler yüksek. İyi bir sözleşme imzalanmasının beklentisi ve çabası olacaktır. Birçok toplantıda, bir önceki süreçte yaratılan birikimin sonucunda iyi bir sözleşme imzalanacağı söyleniyor. Türk Metal tüm bu yaşananlarla birlikte iyi bir sözleşme imzalamak zorunda kalabilir. Türk Metal'in içinde bulunacağı basınç sonucunda daha iyi bir sözleşme noktasında zorlayıcı davranabilir.

MESS, geçmiş dönemin hesabını almak isteyebilir. Birleşik Metal-İş'in tutumlarının karşısında, Bosch sürecinin etkileriyle birlikte düşündüğümüzde, MESS burun sürtmeyi tercih edebilir. Geçen dönem Birleşik Metal açısından moral üstünlük, özgüven sağlandı. Bursa'daki Bosch süreci bizi heyecanlandırdı.

“Bosch, tüm metal sektörünün harekete geçebileceği bir hamle”

- Bosch'un Türk Metal'den ayrılarak Birleşik Metal'e geçmesi bölgedeki işçiler üzerinde nasıl bir etki yarattı?

Bosch'un heyecanı İzmit'e de yansdı. İnternet üzerinden takip ettiğimiz kadarıyla, işçilerin

memnuniyeti gözlenebiliyor. İnternette, sıra bizde diye dolanan yazılar var. Somutta bir şey diyemsek de etkilerinin bir şekilde dışa vurduğunu söyleyebiliriz.

Bosch süreci yaşandığında buradan da desteğe gittik. Sadece temsilcileri değil, o heyecanı yaşasınlar diye işçi arkadaşları da sürece kattık. Orada saldırıya uğradık. Bu saldırı bizleri biletti.

Bosch gibi büyük bir fabrikanın, binlerce işçinin esaretten kurtulması tüm metal sektörünün harekete geçebileceği bir hamle. Cengiz Makine zaten ardından hemen ikinci adımı attı. TİS sürecinde nasıl bir durum ortaya çıkacağını bekliyoruz. Devamı açısından özellikle yine Bursa'daki fabrikalara sıçrayan bir sonuç çıkabilir.

“Meseleyi sadece ücret sorunundan çıkartmak gerekiyor”

- İşçilere dönük hak gasplarının yoğun yaşandığı bir dönem. Kıdem tazminatına dönük değişiklikler gündemde. Kıdem tazminatı ve diğer sorunlar toplu sözleşme süreci ile birlikte nasıl ele alınabilir?

Kıdem tazminatının gündemde olmasının yarattığı sınırlı da olsa etkiden kaynaklı yetkinin belirlenmesi biraz daha gecikebilir. Kıdem tazminatı toplu sözleşme sürecini aktif hale getirebilir. Kıdem tazminatının elden gitmemesi için fabrikaları işgale kadar varan bir eylemlilik olmalı. Toplu sözleşmede, kıdem tazminatı saldırısının önünü kesen bir madde olmalı. Tabi daha yasalaşmadan, kesinleşeceği ön kabulü ile davranılmalı anlamında söylemiyorum ama saldırının önünü kesen bir tutum 2012-2014 MESS Grup TİS sürecinin, kapsam dışı fabrikaların sözleşme süreçlerinin mücadele gündemi olabilmeli.

Toplu sözleşme sürecinde meseleyi sadece ücret sorunundan çıkartmak gerekiyor. Türk Metal de işçiye karşı ücret politikası açısından çitayı yüksek tutuyor. Kurlarsız ve esnek çalışma sorunuyla karşı karşıyayız. Çalışma yaşamındaki kötü koşullar, hafta sonu tatilinin olmaması vb sorunların gelecekte insan yaşamında yaratacağı sıkıntılar göz önünde bulundurulmalı. İnsanlık robotlaştırılıyor. Robot değil insan olduğumuz işçilere anlatılmalı, bu bilinç sağlanmalı. Çalışma yaşamına dönük saldırılar çok yoğun. Esnek

çalışmanın her türlü işçi sınıfı açısından en önemli saldırı, örneğin istihdam büroları. Metal sektöründe bir gün bir yerde, bir gün başka bir yerde çalışmak olabilecek bir şey değil. Emeklilik, sosyal hak, kıdem vb. hiçbir şey kalmayacak.

Kurlarsız ve esnek çalışmaya dair hiçbir şey sözleşmeye sokulmamalıdır, eğer ki sözleşmede varsa da çıkartılmalıdır. Bunların tek başına toplu sözleşme kağıdında geçerli kılınması da yetmez. Arkasında durulup durulmadığı önemli. İyi bir toplu sözleşme süreci sınıfın hak ve taleplerinin korunabilmesinden, insanca yaşam ve çalışma koşullarının sağlanmasından geçer. Bu toplu sözleşme süreci yönetenlere karşı politik bir tavır içermeli.

“Süreçler işyerlerinde örülmelidir”

- Önümüzdeki sürecin başta metal işçileri olmak üzere işçi sınıfı açısından kazanımla sonuçlanması için önerileriniz nelerdir?

Bence süreçler işyerlerinde örülmelidir. İşçiler salonlara kapatılmamalı. Genel merkez ve şube yöneticilerinin katılımı ile fabrikalara gidilmeli ve bilgilendirmeler yapılmalıdır. Fabrika temsilcileri sürece işçilerin katılımı için çaba harcamalıdır. Örneğin Gönen'deki kamp önemlidir ama sınırlı sayıdaki insanı buraya taşıyabiliyorsun bu yeterli değil. Çünkü buraya katılanlar üzerinden süreç işçilere, fabrikalara taşınmıyor. Fabrikaların içerisinde süreçlerin örülmesi ve hareketli hale getirilmesi çok önemli.

Bir grev süreci olacaksa grev tek tek olmamalı. Tüm fabrikalarda toplu halde başlatılmalı. Sendikanın işçilerle açık açık konuşması gerekiyor. Grevlerin maddi yükünü çekemeyiz gibi bir söylemle belirsizliğe, güvensizliğe iten bir yaklaşım içinde olunmamalı. Belki aylarca sürecek, belki parasız kalacağız denebilmeli açık açık. Ama bu durumda da olsa devam etmek başarılı olduğunda farklı bir mücadele çizgisinin bizi beklediğinin tokluğunda konuşulmalı.

Dayanışma grevini yıllardır konuşuyoruz. Cesaret, 1 gün iş bırakılsın. Kamu emekçileri kendi sorunlarına karşı bu tutumu sergilediler. Bu noktada atılacak adım sürecin önemli bir yanını oluşturuyor. Çıtanın yükseltilmesi gerekiyor.

Yetki konusunda da devletin ne yapacağına güven olmaz. Yetki alınabilecek olsa bile karşımıza yetkinin verilmediği bir sonuç çıkabilir. Bu durum kırılma yaratabilir. Şu an bence önemli olan Bosch sürecinin tamamlanabilmesi, en önemli moral kazanım buradan doğru açığa çıkacaktır.

MESS kapsamının içinde ve dışında olanların bir hareket etmesi çok önemli, bu şekilde bir davranış sağlanmalı, bundan uzak duruluyor. Sendikaların bugünkü yapısı ile istediğimiz anlamda ileri bir sonuç çıkacağını ummuyorum. Sendikacılığın mesleğe dönüştürülmüş olmasından, sendika yöneticilerinin tavrından kaynaklı gerekli adımlar atılmıyor. Sonuç almak istiyorsak ancak fiili meşru bir mücadele, eylemli bir hat ile hak kazanımı sağlanabilir, saldırılar geri püskürtülebilir.

MICHA'da patron baskısına rağmen direniş!

İzmir-İliyağa Organize Sanayi Bölgesi'nde (ALOSB) kurulu bulunan MICHA fabrikasında sendikalaştıkları için işten atılan Türk Metal üyesi işçileri, BDSP'li sınıf devrimcileri yalnız bırakmıyor. Toplam 126 işçinin işten atıldığı MICHA'da patronun baskıları da devam ediyor.

Fabrika önünde süren direnişi BDSP çalışanları 12 Temmuz ve 17 Temmuz günlerinde dayanışma ziyareti gerçekleştirdi. İşçilerle direniş süreci üzerine sohbetler gerçekleştiren BDSP'liler, direniş büyümenin önemine vurgu yaptılar.

BDSP'den ziyaretler

BDSP çalışanları ise, direniş alanında işçilerle gerçekleştirdikleri sohbette, komitelerin kurulması ve bu kurulan komitenin sendikaları ve kitle örgütlerini dolaşip direniş hakkında bilgi vermesi gerektiğini ve bu yolla İzmir kamuoyunun direniş duyması ve sahiplenmesi için basınç oluşturulması gerektiğini vurguladılar.

“Patron direniş alanına kimyasal asit döktü”

Fabrikada şu anda toplam 130 kişinin çalıştığını söyleyen işçiler, direnişe başladıkları günden bu yana 25 işçinin sendikadan istifa ettiğini dile getirdiler. Her şeye rağmen, istifa eden işçileri tekrar geri kazanmak için çalıştıklarını ve 10-15 kişiyi tekrar üye yaptıklarını söylediler.

İşçiler, yaşadıkları sıkıntılardan birinin de sendikaların yeterli düzeyde destek vermemesi ve ziyarette bulunmaması olduğunu özellikle vurguluyorlar. Ankara'daki fabrikadaki işçilerin artan baskılar karşısında mesaiye kalmama eylemi başlattığını belirten işçiler, fabrikada atılan işçilerin yerlerine alınan işçileri bu fabrikada çalışmamaları gerektiğini ifade ettiler.

İzmir'deki fabrikaya Ankara'daki MICHA fabrikasından da işçi getirildiğini söyleyen direnişçi işçiler, gelen işçilerin Ankara'daki fabrikada sendikalı olduklarını ama buraya gelince sendikaya katılmadıklarını ifade ettiler.

Patronun saldırılarının artarak devam ettiğine de dikkat çeken işçiler, son olarak 13 Temmuz günü saat 06.00-06.30 arası işçilerin çadır kurdukları alana patronun talimatı ile kimyasal karışımı asit döküldüğünü belirttiler. Sabah çadıra geldiklerinde asitin döküldüğünü gördüklerini belirten işçiler, çadırın yanında bulunan kayanın bile renginin değiştiğini söylediler. Çadıra dökülen kimyasal karışımı asitin fabrikada demirin pasını temizlemek için kullanıldığını ve çok kuvvetli bir madde olduğunu vurgulayarak bu maddeden daha öncede birçok işçinin zehirlendiğini belirttiler. Bu zehir insanın direkt soluması durumunda ölümüne sebep olacağını belirten işçiler, fabrikada daha önce zehir asitine düşen bir müdür olduğunu ve bu kişinin görme yeteneğinin ciddi bir kısmını kaybettiğini hatırlattılar. Fabrikada birçok iş kazası yaşandığını ancak hiçbir önlem alınmadığını dile getirdiler.

“Saldırıları direnişimizi bitiremez!”

Yapılan bu saldırıya karşı suç duyurusunda bulunan işçiler, savcılığa, jandarmaya ve İzmir Çevre Müdürlüğü'ne şikâyet dilekçeleri verdiklerini ve incelenmek üzere birer numune gönderdiklerini belirttiler.

Direnişçi işçiler, kamera görüntülerinin patron

tarafından silindiğini düşünüyorlar. İşçiler, direniş çadırının yanında bulunan banka ATM'sinin kamera görüntülerinin de incelenmesini talep ettiklerini dile getirdiler. Yaşananların direnişe dönük bir saldırı olduğuna dikkat çeken işçiler, bu tarz saldırıların direniş bitiremeyeceğini vurguladılar.

Direnişçi işçiler fabrika önünde beklemenin dışında eylem ve etkinlikler örgütlemek, fiili durumlar yaratmak gerektiğini de vurguluyorlar.

Kızıl Bayrak / İzmir

“TİS komitelerinde örgütlenelim!”

Metal Grup TİS sürecine yönelik hazırlıklar **Tuzla** bölgesinde devam ediyor. Hazırlıklar kapsamında Metal İşçileri Birliği'nin çıkardığı TİS broşürü Türk Metal Sendikası'nın örgütlü olduğu **Baymak** fabrikasına dağıtıldı. Yapılan dağıtımda işçilerle TİS sürecinin önemi üzerine sohbetler edildi. Aynı zamanda broşürün içerisinde Baymak işçilerinin yaşadığı sorunları işleyen Metal İşçileri Birliği imzalı bir bildiri dağıtıldı. Son dönem fabrikada yaşanan baskılara karşı ve sıcaklarda işçilerin su sebili

isteğine karşı sendikaların ve patronun tutumunu anlatan bildiriye, birçok soruna karşı TİS komitelerine çağırın bildiri Baymak işçilerine ulaştırıldı.

Diğer yandan, bölgedeki devrimci sınıf faaliyetinin bir parçası olarak TEKSİF'te örgütlü **RİMAKS** fabrikasının önünde Kızıl Bayrak gazetesinin satışı da yapılıyor. Sınıf çalışması yoğun bir şekilde devam ediyor.

Kızıl Bayrak / Tuzla

Billur Tuz'da dayanışma nöbeti

Direnişteki Billur Tuz işçileriyle dayanışma amacıyla, Türk-İş'e bağlı sendikalar dayanışma nöbetine başladı. Türk-İş Ege Bölge Temsilcisi Hüseyin Karakoç ve Türk-İş'e bağlı sendikaların şube yöneticilerinin, 17 Temmuz günü gerçekleştirdikleri ziyaretin ardından ilk nöbeti Petrol-İş Aliyağa Şubesi tutmaya başladı.

Ziyarette konuşan Tek Gıda-İş Sendikası Genel Başkan Danışmanı Gürsel Köse, 198 gündür direnişte olduklarını söyledi. Sadece iş güvencesi ve sendikalı çalışmak istedikleri için işten atıldıklarını ifade ederek patrona seslendi.

Petrol-İş Sendikası Aliyağa Şubesi'nin ilk nöbeti tuttuğunu söyleyen Köse, tüm şubelerin bu nöbeti tutacaklarını ifade etti.

Gürsel Köse'nin ardında söz alan Türk-İş Ege Bölge temsilcisi Hüseyin Karakoç konuşmasında İzmir'e yeni atandığını belirtti. İlk yaptıkları toplantıda da direnişteki işçileri ziyaret etme kararı aldıklarını ifade edip emeğinin karşılığını almak için sendikalaşan işçileri kapı önüne koyan zihniyeti kınadıklarını söyledi. Karakoç, bundan sonra desteklerini daha da artıracıklarını ifade etti.

Ziyaret, bütün sendikalara ve emek örgütlerine demokrasi nöbetinde olma çağrısı yapılarak bitirildi. Ziyarete gelen Hava-İş, Tes-İş 1-2 Nolu şubeler, TÜMTİS, Petrol-İş Aliyağa Şubesi, Deri-İş, Yol-İş şube yönetimleri BDSP ve EMEP temsilcilerine teşekkür edildi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Termo Teknik işçileriyle toplantı

Sendikal bürokrasi ve işbirlikçi çizgiye "Artık Yeter!" diyerek 20 yıllık Çelik-İş esaretinden kurtulan Termo Teknik işçileri, Çorlu'da 15 Temmuz günü gerçekleştirilen genel üye toplantısında bulundu.

Elit Düşün Salonu'nda gerçekleştirilen toplantının açılış konuşmasını Birleşik Metal-İş Trakya Şube Başkanı Fedai Duvan yaptı.

Genel üye toplantısı sinevizyon gösterimi ile başladı. Birleşik Metal tarafından hazırlanan sinevizyonu böylesi etkinliklere biraz yabancı olsalar da tüm işçiler ilgiyle izledi. Sendikaların tarihi ve misyonu, Türkiye'de sendikal hareketin tarihi, özelde DİSK ve Birleşik Metal'in tarihi ile anlayışı, son olarak da sendikaların son süreçte başta Bosh olmak üzere örgütlenmelerini anlatan gösterimde Termo Teknik işçilerinin mücadelesinin anlatıldığı bölüm ise alkış ve sloganlarla karşılandı.

Serdaroğlu: Demokratik bir yapıya ve işleyişe sahibiz

Devamında ise Birleşik Metal Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu işçilere seslenmek için kürsüye geldi. Serdaroğlu, Birleşik Metal'in sendikal hareket içinde tuttuğu özgün yeri anlattı. Metal işkolunda örgütlenen diğer sendikaların işbirlikçi rollerine dikkat çeken Serdaroğlu, Birleşik Metal'in ise demokratik yapıya ve işleyişe sahip olduğunu anlattı. Türk-İş ve Hak-İş'in, özellikle kıdem tazminatı tartışmalarının yapıldığı bu süreçte takındığı ibretlik tutumu teşhir eden Serdaroğlu, sermayenin başta kıdem tazminatı, ÜİS, bölgesel asgari ücret, esneklik gibi genel saldırılarına karşı mücadelenin önemini altını çizdi. Bu yüzden özellikle Türk-İş'e seslenerek bu sürecin varlık yokluk sorunu olduğunu, yapılması gereken şeyin genel grevden başka bir şey olmadığını belirtti. Şu ana kadar yapmış oldukları çalışmaların özeti sunarak konuşmasını sürdüren Serdaroğlu, DİSK ve Birleşik Metal'in diğer konfederasyonların tutumu ne olursa

olsun bu saldırılara üretimden gelen gücü kullanarak, grevle cevap verme yönünde kararlı olduklarını söyledi. Önümüzdeki süreçte Termo Teknik işçilerinin de sinevizyondaki işçiler gibi aktif mücadelede yer alacağını da sözlerine ekledi. Ayrıca DİSK'in önümüzdeki süreçte Trakya'da kapsamlı bir örgütlenme kampanyası başlatacağını da ifade etti.

Konuşmanın ardından işçilerin sorularının cevaplandırıldığı bölüme geçildi. Böylesi demokratik ortamlara yabancı oldukları gözlemlenen işçilerin şaşkınlıkları yüzlerinden okunuyordu. Her ne kadar soru soran olmasa da etkinliğin kapanış konuşmasını 20 yıldır bu fabrikada çalışan ve yaklaşık 15 yıl boyunca baştemsilcilik görevi yapan **Kenan Cantez** yaptı. Yaptığı kısa konuşmada; Termo Teknik işçilerinin kendileri gibi giyinen sendikacıların olduğu bir sendikada olmaktan mutlu olduğunu, sendikaların işçilerin yanında olduğu sürece işçilerin de sendikaların yanında daha fazla olacağını ve bu sürecin sonuç alınca kadar peşini bırakmayacaklarını belirtti. Bu kısa ve öz konuşma işçiler tarafından coşkuyla alkışlandı.

Sürece dair teknik birtakım noktaların hatırlatıldığı toplantıda, bu süreçte karşılıklı olarak tam bir açıklık içinde hareket edilmesi gerektiği söylendi. Fabrikada ne söylenirse söylene işçilerin bunu içine atmadan sendikayla paylaşmasının öneminden bahsedildi.

Toplantı boyunca "İnadına sendika, inadına DİSK!", "Yaşasın onurlu mücadelemiz!" sloganları atıldı.

Pazar mesai ve tatil dönemi olmasına karşın yaklaşık 200 Termo Teknik işçisinin katıldığı toplantıda, şubenin örgütlü diğer fabrikaların temsilcileri de hazır bulundu.

İşçilerin resmi olarak Birleşik Metal'li olabilmesi için istifalarının üzerinden 1 ay geçmesi gerekiyor. Bu süreç geçtikten sonra yetki tespiti için başvuru yapılacak.

Kızıl Bayrak / Trakya

Tersane işçilerinden toplantı

Tuzla tersane işçileri 14 Temmuz günü Tersane İşçileri Birliği Derneği'nde işçi toplantısı gerçekleştirdi. Tersane işçileri arasında birlik ve dayanışmayı geliştirmek için yapılan toplantıda havzada yaşanan sorunlar konuşuldu.

Son dönemde TİB-DER'in daha fazla tanıtılması ve birlik çalışmasının tersanelerde daha da yaygınlaştırılması gerekliliği öne çıktı. Toplantıda, daha esnek araçlar kullanarak tersane işçilerine ulaşmak gerektiği belirtildi. Yevmiye usulü çalışan işçilerin sorunları ile ilgili çalışmalar yapmak gerektiğini belirten işçiler, sektörün daha çok yevmiye usulü çalışanlardan oluştuğunu, yaşanan hak gasplarına karşı çıkarılan bildirimlerin, işçilerin kullandığı dilden uzak olduğunu, kalıplaşmış bir dil kullanıldığını, derneğin tanıtımını yeniden yapmak gerektiği üzerine görüş bildirerek eleştiri ve önerilerini sundular.

Toplantıda ayrıca, bu tarz toplantıları belli periyotlarda gerçekleştirmek, süreklileştirmek ve derneği sahiplenmek üzerinde duruldu. Tersane işçilerinin bülteni ROTA'ya işçi yazıları katkılarının ve tersanelerde yaşanan gelişmelerin toplantılarda anlatılması üzerine konuşuldu. Çay sohbetleri eşliğinde toplantı sona erdi.

Kızıl Bayrak / Tuzla

Güngör Otomotiv'de satış sözleşmesi

Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu Güngör Otomotiv Yan Sanayi AŞ'de bu sözleşme süreci de satış ile sonuçlandı.

Sözleşme sürecine katılmak isteyen, haklarını arayan öncü işçiler, patron-sendika işbirliği ile bir kısmı tazminatsız olmak üzere işten atılmıştı. Kapalı kapılar ardında sonuçlanan sözleşme işçilerin mücadelesinden kaynaklı açıklanamıyordu. Geçtiğimiz haftalarda, patron ve sendika arasında sonuca bağlanmış olan sözleşme işçilere bildirildi.

İşçilerin taleplerini bir kez daha karşılamayan satış sözleşmesine göre, senelik toplam % 10 zam yapılırken, 3 olan ikramiye 4'e çıkartılmış durumda. Bundan sonrası için Güngör Otomotiv Yan Sanayi AŞ'de sözleşme süreci 2 yıldan 3 yıla çıkartılmış oldu. Sözleşme açıklandığından beri sözleşme maddelerini görmek isteyen işçilere sözleşme örneği gösterilmiyor. İşçilere dönük tehditkar konuşmalar ve baskılar devam ediyor.

2008'den beri Türk Metal Sendikası'nda örgütlü olan Güngör Otomotiv Yan Sanayi AŞ'de 5 yıllık bir işçinin bütün sosyal hakları dahil aldığı ücret 870 TL. Asgari ücretin biraz üstünde çalışan işçiler, açlık sınırının altında çalışmaya mahkum ediliyorlar. Fabrikada düşük ücretlerin yanısıra iş kazaları da en önemli sorunlardan biri. İşçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin alınmadığı fabrikada sürekli iş kazaları yaşanıyor.

Kızıl Bayrak / Gebze

Çapa işçileri DİSK'li oldu

İstanbul Üniversitesi Çapa Tıp Fakültesi Hastanesi'nde taşeron köleliğine karşı 140 günü aşkın süre direnen Taş-İş-Der üyesi sağlık işçileri 13 Temmuz günü Dev Sağlık-İş Sendikası'na üye oldu.

Uzun süredir Taş-İş-Der çatısı altında iş bırakma eylemleri ve yürüyüşler gerçekleştiren işçiler, kampüs etrafında gerçekleştirilen yürüyüşün ardından Temel Bilimler önünde üyelik işlemlerine başladılar.

İşçilerin sendikaya üyelik işlemleri sürerken İstanbul Tabip Odası Başkanı Prof. Dr. Taner Gören, Dev Sağlık-İş Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu ve Taş-İş-Der temsilcileri konuşmalar yaptılar.

Eylemde konuşan Dev Sağlık-İş Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu, sağlık işçilerinin sendikalarına üye olmasından büyük mutluluk duyduğunu belirtti.

Taşeron köleliğine karşı ortak mücadelenin önemine vurgu yapan Dev Sağlık-İş Başkanı, İstanbul Üniversitesi'nde sendikasız işçi kalmayınca kadar mücadeleye devam edeceklerini sözlerine ekledi.

“Direniş ve uluslararası destek birleştiğinde başarıya ulaşabiliriz!”

Almanya merkezli kargo ve taşımacılık devi DHL’de sendikal örgütlenme mücadelesini sürdüren Türkiye Motorlu Taşıt İşçileri Sendikası (TÜMTİS), Esenyurt-Kıraç’taki DHL depoları önünde direnişi sürdürüyor. DHL’deki örgütlenme ve direniş süreci üzerine TÜMTİS İstanbul Şube Başkanı Ersin Türkmen ile konuştuk...

- Kargo devi UPS’deki örgütlenme mücadelesi kazanımla sonuçlandı. Hemen ardından da DHL’deki örgütlenme geldi. DHL’nin nasıl bir yapısı var. Buradaki örgütlenmeyi anlatır mısınız?

- DHL, Alman menşeli bir firma. Dünyanın 220 ülkesinde faaliyet yürütüyor. Sektörel anlamda Türkiye’de faaliyet yürüttüğü üç ayrı firması var. DHL Global, DHL Lojistik, DHL Express firmaları var. Biz de bu yüzden, burada yürüttüğümüz mücadele açısından her firmada çoğunluk yetkisi almak durumundayız. DHL’nin lojistik depolarında örgütleniyoruz. DHL’nin İstanbul’un Anadolu ve Avrupa yakaları başta olmak üzere çeşitli ilçelerde ve Anadolu’da depoları var. Kargo lojistiğinin lokomotifini İstanbul, diğer bölgeler ise onun bileşenleri durumunda.

DHL’nin Esenyurt-Kıraç bölgesinde üç büyük deposu var. Bunun dışında Kemerburgaz, Hadımköy, Gebze Şekerpınar’da da depoları var. DHL tedarik üzerine çalışıyor. Hem müşterinin malını depolama hem de bunları zamanında teslim etme üzerine bir işyeri. DHL’nin ana kadrosunda toplamda 1000’in üzerinde işçi çalışıyor. Bu işçilerin ağırlıklı kısmı İstanbul’da çalışıyor. UPS örneğinde de yaşadığımız gibi DHL’de de taşeron uygulaması var. Taşeron firma, yıl içerisinde Beyaz Grup, Platin gibi çeşitli isimler altında kiralık işçi büroları gibi yöntemlerle faaliyet yürütüyor. Toplamda DHL’nin lojistik depolarında 1500-2000 işçi çalışıyor. Şirketin diğer bölümleriyle ilgili hedeflerimiz var ama şimdilik lojistikte örgütlenmeyi hedefliyoruz. Örgütlenme faaliyeti başlatmamızın ardından bu çalışma 3-4 aylık süreç içinde işveren tarafından duyuldu. Bundan dolayı ilk önce Kıraç’ta 4 arkadaşımız işten atıldı. İşten atılmalarının ardından basın açıklaması yaptık. 15 Haziran’dan sonra işveren “sendikaya karşı olmadığı”ni söyledi. Ancak bu açıklamanın hemen ardından içeride üyelerimize yönelik istifâ baskısı başladı. İstifâ baskıları devam ediyor. Bununla ilgili görüşlerimizi, basın ve kamuoyuna yaptığımız açıklamada da paylaşmıştık. Örgütlenme ve üyelik çalışmalarımız tüm hızıyla sürüyor. Diğer yandan, Esenyurt-Kıraç’taki DHL depoları önünde direnişimiz sürüyor.

Umut ediyorum ki bu süreç, arkadaşlarımız işbaşı yapana, buradaki mücadele toplu iş sözleşmesiyle sonuçlanarak sona erer. UPS sürecinde de yaşadık.

- Çalışma koşulları ve ücretler nasıl?

- Ana firma ile taşeron şirketler bünyesinde çalışan işçi arkadaşlarımızın ücretleri arasında çok farklılıklar yok. İçeride ana firma ve taşeronda çalışan arkadaşlarımız aynı işleri yapıyorlar. Arkadaşlarımız asgari ücret veya asgari ücretin biraz üzerinde ücret alıyorlar. İşe yeni giren bir arkadaşımız da, 5 yıldır aynı firmada çalışan arkadaşımız da aynı ücreti alıyor. İşin yoğunluğundan kaynaklı mesai uygulaması var. Bazı arkadaşlarımız aylık 70-80 saat mesai kalıyorlar. Uzun çalışma uygulaması var. İşçiler, çalışma koşullarının

ağırlığı nedeniyle sosyal anlamda da zorluklar yaşıyorlar. Çalışma sürelerinin uzun olması, işçilerin cumartesi ve pazar günleri sürekli mesaiye kalmaları ailesine, çevresine zaman ayıramamasına neden oluyor.

- UPS direnişinde uluslararası dayanışma vardı. DHL’deki direniş sürecinde böyle bir destek var mı?

- UPS’deki direniş sürecinde olduğu gibi bu dönemde de uluslararası üst örgütümüz Uluslararası Taşımacılık İşçileri Federasyonu (ITF) ile yaşanan gelişmeleri paylaşıyoruz. ITF’nin dünya genelinde 5 milyona yakın üyesi var. Özellikle DHL gibi küresel firmaların çoğunluğunda örgütlülüğe sahip. UPS sürecinde çeşitli dayanışma kampanyaları olmuştu. Bu dayanışma, UPS’deki örgütlenmeye ciddi anlamda katkı vermişti. DHL’de de bu süreci birlikte paylaşıyoruz. Bu süreçte de desteklerinin süreceğini biliyoruz. Umut ediyorum, oraya kalmadan biz buradaki örgütlenme sürecini başarıyla sonuçlandırırız. Bu süreç uzun soluklu da olabilir. İşverenlerin, örgütlenme süreçlerinde takındıkları yasa tanımaz tavırları ortadadır. Uluslararası desteğe önem veriyoruz ve bu desteğin meyvesini de alıyoruz.

Buradaki mücadele ve uluslararası destek birleştiğinde başarıya ulaşabiliriz. UPS’deki direniş sürecinde uluslararası dayanışma önemli bir rol oynadı.

- Direniş nasıl gidiyor?

15 Haziran’dan bu yana Kıraç’taki depolar önünde bekliyoruz. Gebze Şekerpınar’daki depo önünde de bir arkadaşımız bekliyor. Oradaki arkadaşımız, hem örgütlenme çalışmasında yer alıyor hem de işe giriş çıkışlarda işyeri önündeki bekleyişini sürdürüyor. İlk işten atılmalar olduğu andan itibaren üyelerimizi kapının önüne diken bir sendikayız. İşveren her türlü baskı ve tehdidi sürdürüyor. Direniş devam ederken örgütlenme çalışmaları da sürüyor. Gerek direnişteki arkadaşlarımızın gerekse de içeride çalışan arkadaşlarımızın moralleri yüksek. Bu mücadelenin başarıyla sonuçlanacağını biliyorlar. İçeriden yoğun destek var. İşe giriş çıkışlarda işten atılan arkadaşlarımızın sürekli yanındalar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

“Bekleyerek sorunlar çözülmez”

TİS hakkının gaspına karşı sermaye örgütleri ve hükümet kıdem tazminatı hakkını gündeme getirdi. Türkiye Motorlu Taşıt İşçileri Sendikası (TÜMTİS) İstanbul Şube Başkanı Ersin Türkmen, Toplu İş İlişkileri Yasa Tasarısı ve kıdem tazminatının fona devri planlarını gazetemize değerlendirdi.

Saldırıları karşısında sendikal hareketin suskunluğunu eleştiren Türkmen şöyle konuştu:

“Toplu İş İlişkileri Kanunu Tasarısı meclisten geçmedi. Bundan dolayı da kimi rakamlara göre 200 bin, kimi rakamlara göre 300 bin toplu iş sözleşmesi bekleyen işçi var. Bunun içerisinde birkaç işyeri de bizim var. Yetki süreçleri tıkanmış durumda ve yetkiler bakanlık tarafından gönderilmiyor.

2009 yılında istatistiklerin ertelenmesinin ardından kanun bekleniyordu. Kanun da geçmedi. Bakanlık istatistikleri yayınlamadığı için suç işliyor.

Şu anda kıdem tazminatının gaspı, Ulusal İstihdam Stratejisi gündemde. Hükümet, sendikaları, bu kozu kullanarak barajın altında bırakmakla tehdit

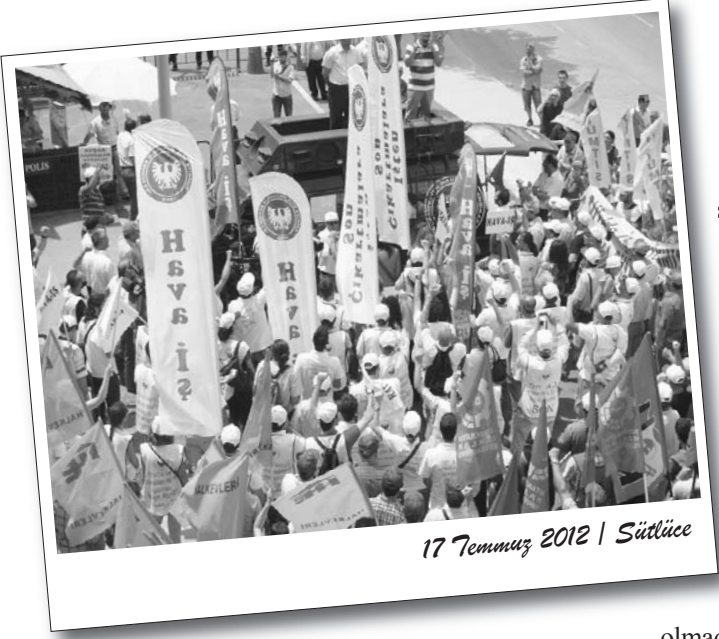
ediyor. Yetki süreçleri terbiye edilmek isteniyor. Bu süreçte sendikaların suskunluğu, özellikle Türk-İş, “kıdem tazminatına dokunulması durumunda genel grev kararı” bulunmasına rağmen hiçbir açıklama yapmıyor. Geçtiğimiz günlerde bir açıklama yapıldı ancak o da sonuçsuzdu. Burada sendikalara bir tehdit var. Bunun arkasında kıdem tazminatıyla ilgili pazarlıklar olduğunu düşünüyoruz.

Bununla ilgili sendikaların, konfederasyonların ses getirmesi gerekiyor. Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu bileşenleri olarak da konuyu gündemimize almış durumdayız ve tartışıyoruz. Bununla ilgili eğer önümüzdeki günlerde açıklama olmazsa Ankara’da Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı’na yürüyüş düşünüyoruz. Hükümet sendikal alanı dizayn etmeye çalışıyor. Bu yüzden tüm sendikaların mücadele etmesi gerekiyor. Oturup bekleyerek, müzakere ederek sorunların çözülmediği ortada.”

Kızıl Bayrak / İstanbul

Havayolu işçileri AKP'ye yürüdü...

“Grev haktır, sendikal yasaklara hayır!”

17 Temmuz 2012 | Sütluçe

Hava işkolunda grev yasağına karşı çıktıkları için işten atılan ve Atatürk Havalimanı'nda direnişe geçen Hava-İş üyesi işçiler 17 Temmuz günü Sütluçe'deki AKP İstanbul İl Başkanlığı binası önüne yürüyerek taleplerini haykırdılar.

Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu bileşeni Belediye-İş, Tez-Koop-İş, TÜMTİS, Deri-İş, Petrol-İş ve Yol-İş sendikalarından üye ve yöneticilerin yanı sıra DHL Lojistik'te direnişte olan TÜMTİS üyesi işçiler ile BEDAŞ'ta direnişlerini sürdüren Enerji-Sen üyesi işçilerin de katılım gösterdiği eylemde birleşik mücadele vurgusu yapıldı.

Eyleme DHF, Kaldıraç, ÖDP, Halkevleri, EMEP ve SDP'nin de aralarında bulunduğu devrimci ve ilerici güçler de destek verdi.

AKP önüne coşkulu yürüyüş

Haliç Kongre Merkezi önünde toplanan Hava-İş üyesi işçiler ve destekçi güçler AKP İstanbul İl binası önüne yürüyüşe geçti.

Yürüyüş, yolun bir şeridi trafiğe kapatılarak gerçekleştirilirken, yürüyüşe katılan TÜMTİS üyesi işçiler de “DHL'de işçi kıyımına, sendika düşmanlığına son!” pankartıyla yerlerini aldılar.

“Sınıfın tarihine onurlu bir sayfa eklendi”

AKP binası önünde ilk olarak THY direnişini selamlayan bir konuşma yapıldı ve eyleme katılım gösteren destekçi kurumların isimleri okundu.

Ardından, havayolu işçileri adına Efem Çaycı basın açıklamasını okudu. Grev hakkının yasaklanması karşısında eylem yaparak grev hakkına sahip çıkanların işçi sınıfı tarihine onurlu bir sayfa eklediklerini ifade eden Çaycı, THY'nin kanunsuz ve keyfi işten atma saldırısına değindi.

Direnişlerini ziyaret eden Sendikal Haklar için Uluslararası Merkez Örgütü'nün direktörü Daniel Blackburn'un “Grev hakkı olmadan toplu sözleşme, ‘toplu yalvarmadır’” sözlerini aktaran Çaycı, direnişin ve mücadelenin önemine vurgu yaptı.

Ayçin: “Sendikalar fiili durum yaratmalı”

Çaycı'nın ardından söz alan Hava-İş Genel Başkanı Atılay Ayçin, sendikaların yasalara bağlı kalmaktan çıkıp fiili durum yaratması gerektiğini ifade etti. Son dönemde sendikaların neden hedefte olduğunu anlatan Ayçin, THY yönetiminin Hava-İş Sendikası'na dönük baskı politikasını teşhir etti.

Hak arayanların, “özgürlük” ve “demokrasi” diyenlerin içerde tutsak edildiğini söyleyen Ayçin'in konuşması “Faşizme karşı omuz omuza!” sloganlarıyla kesildi. Erdoğan'ın Esad'a dair konuşmalarına da atıfta bulunan Ayçin, başbakanın Esad'tan daha zalim olduğunu ifade etti. Basında Hava-İş ve işçiler arasında kopukluk olduğu yönünde haber yapıldığı aktaran Ayçin, “Patron gölgesinde gazetecilik yapmayın” ifadelerini kullandı.

Ayçin, “Bizden sonra sıra size gelecek” dedi. Şimdiden sokaklarda fiili eylemlerin olması gerektiğini vurgulayan Ayçin, THY işçileriyle direnişi Ankara'ya, meclis önüne ve başbakanlığa taşıyacaklarını ifade etti.

Konuşmanın ardından havayolu işçilerinin direniş için bestelediği marşlar seslendirildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İmzalar THY direnişi için...

İşten atılan THY işçilerinin Atatürk Havalimanı'nda süren direnişine, çeşitli illerde yürütülen imza kampanyasıyla destek veriliyor.

Hava-İş Sendikası tarafından, “Grev yasağı kaldırılсын, THY'de çıkarılan işçiler geri alınsın!” başlıklı imza kampanyası yapılan basın açıklamasıyla duyuruldu.

Basın açıklamasını, Hava-İş Adana Şube Başkanı Bülent Koçder okudu. Yaşanan süreci anlatan Koçder, meşru hakkını kullanan 305 işçinin işten çıkarılmasını eleştirdi.

Açıklamada, THY ve THY Teknik A.Ş. yönetim kurullarının öncelikle işten çıkarılan personelin işlerine başlatılmaları ve grev yasağının kaldırılması talepleri yinelenerek ve mücadele çağrısı yapıldı..

Billur Tuz direnişçileri THY işçileriyle dayanışma amacıyla İzmir Karşıyaka çarşısında imza masası açtılar.

Karşıyaka Vapur İskelesi'nde üç gün boyunca imza toplayan Billur Tuz işçileri, direnişteki THY işçilerinin yalnız olmadığını söyleyerek, topladıkları imzaları meclise göndereceklerini açıkladılar.

Kızıl Bayrak / Adana-İzmir

“Türk-İş'in basiretsizliği”

Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu bileşeni sendika şubeleri, Türk-İş yönetiminin İstanbul'da THY yönetimi ile görüşmesi ve bağlı sendikaların şubelerinden habersiz biçimde basın toplantısı düzenlemesine ilişkin yazılı açıklama yaptı.

Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu, Türk-İş yönetiminin sorunun çözümüne katkıda bulunmak yerine göz boyamayı tercih ettiğini, İstanbul'u ziyaret etmek için direnişteki işçilerin Ankara'da olduğu bir tarihi seçtiğini basından öğrendikleri bilgisini verdi.

Türk-İş yöneticilerinin, şubeler platformu bileşenlerinden hiçbirini davet etmeden, gizlice basın açıklaması yaptığını belirten Şubeler Platformu, Türk-İş'in, yüzünü işçiye dönmek, üyeleriyle bütünleşerek mücadele etmek yerine göz boyamayı, sorunun etrafından dolanmayı, hamaset yapmayı tercih ettiğinin altını çizdi.

Türk-İş yönetiminin, Hava-İş Sendikası'na haber vermeden THY yönetimiyle görüşmesini de eleştiren Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu, artık mücadeleden başka yol kalmadığını vurguladı.

Platform, konfederasyondan taleplerini ise şöyle sıraladı:

-Türk-İş yönetim kurulu kıdem tazminatı hakkının gaspı girişimine karşı eylem takvimini derhal açıklamalıdır.

-Havacılık işlerindeki grev yasağı kaldırılana, borsacılık işlerine grev yasağı getirilmesi için hazırlanan yasa taslağı geri çekilene kadar sürekli eylem kararı alınmalıdır.

-İşten çıkarılan 305 havayolu işçisinin işbaşı yapması için acil eylem kararları alınmalı, ayrımsız Türk-İş'e bağlı tüm şubelerle birlikte kitlesel bir ziyaret yapılmalıdır.

Enerji işçilerine saldırı

2 aydır Boğaziçi Elektrik Dağıtım A.Ş.'nin İstanbul Taksim'deki genel müdürlük binası önünde direnişlerini sürdüren Enerji-Sen üyesi direnişçi işçilere polis saldırı.

BEDAŞ işçileri, 13 Temmuz Cuma günü Galatasaray Lisesi önünden Taksim'de bulunan BEDAŞ Genel Müdürlüğü önüne yürüdü.

Yanlarında getirdikleri sayaç okuma cihazlarını yönetime teslim etmek isteyen işçilere polis engel oldu. İşçilerin binaya girmesini engellemek isteyen polislerle yaşanan arbede sırasında bazı işçiler BEDAŞ'ın duvarını aşarak bahçeye girdiler.

Bunun üzerine cop ve biber gazına başvuran polis, işçileri gözaltına almaya kalktı. Bu durum, bahçe duvarı dışında kalan Enerji Sen üyesi işçiler tarafından oturma eylemiyle protesto edildi. Bir süre sonra, polisin gözaltına almaya kalktığı işçiler arkadaşlarının yanına ulaştı.

Eylemde konuşan Enerji-Sen Genel Başkanı Kamil Kartal, sayaç okuma işçilerinin işlerine geri dönmek için direnişte olduğunu belirtti. BEDAŞ'ın elektrik kesme cihazlarını istediğini ancak polis saldırısıyla karşılaştıklarını söyleyen Kartal, cihazları vermek istediklerini ancak BEDAŞ'ın bu cihazları almadığını söyledi.

Maden işçileri iş bıraktı

Zonguldak'ta Türkiye Taş Kömürü (TTK) Kozlu Müessese Müdürlüğü'nde çalışan yüzlerce işçi, çalışma şartlarını protesto etmek amacıyla 17 Temmuz günü iş bıraktı.

Gündüz vardiyasında çalışan yaklaşık 400 işçi, mazeret izinlerinin verilmemesi, rahatsızlıklarına rağmen doktora gitme isteklerinin karşılanmadığı, maden elbiselerinin yedeklerinin verilmediği gerekçesiyle işbaşı yapmadı. Kozlu Müessese Müdürü Kazım Eroğlu ise işçilere, yaptıkları eylemin yasal olmadığını ve ocağa girmelerini söyleyerek tehditler savurdu.

Genel Maden İşçileri Sendikası (GMİS) Kozlu Şube Başkanı Şaban Kaptan, işçilerin taleplerini sıraladı.

GMİS Başkanı Eyüp Alabaş ise, işçilere tüm konularda mağduriyetlerinin giderileceği sözünü verdi. İşçilerin tepkisini yatıştıran Alabaş, "Eyleminiz amacına ulaşmıştır. Şimdi ocağa girin, işinize ve ocağınıza sahip çıktığınızı gösterin." diyerek eylemi sona erdirdi. Bunun üzerine işçiler 1,5 saat süren eylemlerini bitirip ocağa girdi.

17 Temmuz 2012 | Zonguldak

Metrobüs yolunda rant kazası

Metrobüs hattının uzatılması kapsamında yapılan çalışmalarda rantın temel alınması 15 Temmuz yaşanan iş cinayetiyle bir kez daha gün yüzüne çıktı.

Metrobüs yolunun çökmesi sonrası çalışan işçilere baret dağıtarak göz boyamaya çabalayan belediye yetkilileri yaptıkları açıklamalarla işçi ölümünü meşrulaştırmaya çalıştılar.

'Olaya üzüldüklerini' ifade eden İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Kadir Topbaş, ölüm nedenini işçilerin dikkatsizliğine bağladı.

Topbaş, savunma yaparken suçu da itiraf etti. Şirkete istedikleri zaman dilimine işi yetiştirmesi için baskı yaptıkları bundan dolayı şirketin 24 saat esasiyle aralıksız, trafik alanında çalıştığını söyledi.

TMMOB: Ranta dayalı düzenin iş cinayeti

TMMOB İstanbul İl Koordinasyon Kurulu yaptığı yazılı açıklamayla yaşanan kazanın ranta dayalı düzenin iş cinayeti olduğunu vurguladı.

"Taşeronlaştırma ve esnek çalışmanın kural haline getirildiği kamudaki bu teknik yetersizlik ve umursamazlık tavrı, denetim sorumluluğunu üstlendikleri alanlardaki vahametini boyutlarını bize anlatmaktadır" denilen açıklamada iş cinayetini yaratan sebepler sıralandı.

Makina Mühendisleri Odası İstanbul Şube Başkanı **Zeki Aslan** da yazılı bir açıklama yaparak sermaye hükümetinin rant için çıkardığı yasalara ve Kanun Hükmünde Kararnamelere dikkat çekti.

İnşaat Mühendisleri Odası İstanbul Şube Başkanı **Cemal Gökçe** ise, "Çevrenin ve o çevrede yaşayanların da güvenliğini almak gerekiyor. Ancak bunlar bizde yapılmıyor. Bu yaşadığımız acı olayda bu önlemlerin alınmamasının sonucudur" diyerek rant için gözü kapalı süren çalışmaları teşhir etti.

Vicdan Nöbeti eylemi 9. haftasında

Vicdan nöbeti eyleminin 9. haftasında, Esenyurt'taki iş cinayetiyle ilgili davanın ilk duruşmasından yansıyanlar aktarıldı.

Basın açıklamasını, Davutpaşa'da çorap atölyesinde çalışırken hayatını kaybeden Heybetullah Güleç'in abisi Hakkı Güleç okudu. Açıklamada, Eskişehir'de 3 hafta önce meydana gelen patlamada hayatını kaybeden 4 işçinin ailelerine gidildiği ve il duruşması görülen başlayan Esenyurt davasına katılım sağlandığı aktarıldı.

Açıklamada iş cinayetleri ve iş kazaları hakkında aileler adına hazırlanan talepler sıralanarak 16 Eylül tarihine (Ramazan'ın başlaması dolayısıyla) kadar eylemlere ara verildiği ifade edildi.

Van'daki deprem sırasında Bayram Otel'de yaşamını yitiren muhabir Cem Emir'in kardeşi Tuncel Emir, Esenyurt'taki çadır yangınında iş cinayetine kurban giden İdris Topal'ın kardeşi Seyfettin Topal, İsa Topal'ın babası Nadir Topal, 'Arka Sokaklar' adlı dizinin setinde hayatını kaybeden Selin Erdem'in ablası Sema Erdem yakınları için konuşmalar yaptılar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

"İşte işçi kanı üzerine kurulu düzeniniz!"

Yapı İşçileri Birliği Derneği Girişimi'nden işçiler, Avcılar'da metrobüs bağlantı yolu köprüsünün çökmesi sonucu gerçekleşen iş cinayetine ilişkin yazılı bir açıklama yaptı.

İşçilerin kapitalizme kurban gitmeye devam ettiğini hatırlatan sınıf bilinçli yapı işçileri, "İşte işçi kanları üzerine kurulu düzeniniz!" dediler.

Hizmet adı altında rantı büyüten kapitalistlerin yaptıkları işleri de şova çevirmekten geri durmadıklarına vurgu yapan yapı işçileri, "Yakup'un yoksullukla geçen yaşamı var mı şovunuzda?" sorusunu sordular. Yapı işçileri, Yakup'un ve tüm iş cinayetlerinin hesabını soracaklarını da vurguladılar.

Yapı İşçileri Birliği Derneği Girişimi'nden işçilerin açıklamasında şu ifadeler yer verildi:

"Ücretli kölelik düzeni bir işçi kardeşimizin daha yaşamını çaldı. Yaşarken de hakları bir bir çalınmaya, günbegün patronların kar hırsı için köleleştirilmeye çalışılan işçiler kapitalizme kurban gitmeye devam ediyor. Sıra şimdide Yakup Kavak isimli işçi kardeşimize geldi. Beylikdüzü-Söğütlüçeşme metrobüs hattı yapımında çalışan Yakup Kavak, metrobüs açılışına yetiştirilmek üzere artan iş temposu sonucu yaşanan ihmallerle can verdi. Hizmet adı altında rantı büyütenler, yaptıkları işleri de şova çevirmekten geri durmuyorlar.

İşte işçi kanı üzerine kurulu düzeniniz! Şimdi yollar kısılacakmış, hizmette sınır yokmuş, beldiyeler çalışıyormuş, artık trafik sorunu kalmayacakmış, metrobüsü kullanan binlerce işçi işe gecikmeyecekmiş, yani tam zamanında sömürüleceği yere varacakmış... Peki ya Yakup? Yakup'un yoksullukla geçen yaşamı var mı şovunuzda? Şovunuz gizleyebilecek mi yaşarken kölece sömürdüklerinizi ve katlettiklerinizi? "Biz yaptık" diye övüneceksiniz, seçimlerde oy isteyeceksiniz bu "hizmetlerinizden" ötürü. "Biz yaptık" dediğiniz yapılarda çalıştınız mı hiç? Yerin yedi kat altından yerin yedi kat üstüne döküldü mü kanınız? Yakup gibi yüzlerceimizin kanlarıyla, alınterimizle, canımızla yükselttiğimiz yapılar bizim. Kan ter içinde yükselttiğimiz yapıların burçlarına and olsun diyeceğiz eşit ve özgür dünyanın kızıl bayrağını, and olsun hesap soracağız!"

Esenyurt cinayet davası başladı

11 Aralık 2011'de Esenyurt'taki bir şantiye çadırında 11 işçinin katledilmesiyle ilgili dava 13 Temmuz günü başladı. Dava Bakırköy Adliyesi'nde 4'üncü Ağır Ceza Mahkemesi görülüyor. İddianamede sanıkların iş cinayeti için sorumluluğu "yangını önlemek için gerekli tedbirler alınmadığı" ve "elektrik tesisatının gereğine uygun çekilmediği" üzerinden ifade ediliyor.

13 sanıklı davada, iddianamede "taksirli adam öldürmek" ve "taksirli yangına sebep olmak" suçlarından çeşitli cezalar isteniyor. Davada elektrik teknikeri Şaban Bakırcı, Kayı İnşaat'ın şantiye şefi Erdal Gümüş, iş güvenliği koordinatörü Cem Yıllar, Kaldem Yapı ortağı Abdullah Altun, kalıpcı ustası Kadir Altun tutuklu bulunurken diğer sanıklar tutuksuz yargılanıyor.

Dava öncesi, ölen işçilerin yakınları adliye önünde biraraya gelerek "Esenyurt'u unutmadık, unutturmayacağız" pankartı açtılar. "Adalet istiyoruz", "Esenyurt'u unutmadık", "Sorumlular yargılsın" yazılı dövizler taşıyan aileler basın açıklamasıyla iş cinayetine neden olanların cezalandırılmasını istediler.

Birleşik Metal-İş Sendikası TİS Uzmanı İrfan Kaygısız ile ku

“Sendikalar tüm sınıfı

Yüzbinlerce işçinin toplu sözleşme hakkının gasp edildiği bir süreçte, sermaye hükümeti AKP ve sermaye örgütleri işçi sınıfının tarihsel kazanımlarına el uzatıyor. Kıdem tazminatının fona devri, işçi ve emekçiler için büyük hak kayıplarına yol açacak. DİSK/Birleşik Metal-İş Sendikası Toplu İş Sözleşmesi (TİS) Uzmanı İrfan Kaygısız, fona devrin işçiler açısından yol açacağı somut sonuçları ve sermayenin saldırılarına karşı yürütülmesi gereken mücadeleyi gazetemize değerlendirdi.

- Kıdem tazminatının fona devri ve gaspı uzunca bir süredir hükümet ve sermaye örgütlerinin gündeminde. Fona devir, işçi sınıfı ve emekçiler açısından nasıl somut sonuçlar yaratacak?

- Kıdem tazminatının fona devri üç ana çerçevede sonuç yaratacak. Bu sonuçlardan biri, kıdem tazminatından alınan gelirin azalması olacak. Bunu da iki temel yöntemle yapıyorlar. Birincisi, şu anda bir işçi 12 ay çalışıyor ve karşılığında 1 ay kıdem tazminatı alıyor. Bunun işverene maliyeti yüzde 8,33'e denk geliyor. Yüzde 8,33'ü yeni düzenlemeyle yüzde 4'e düşürüyorlar. Sermayenin burada 4,3'lük bir kârı var. İşçinin kayıplarından başladığımızda birinci aşamada yüzde 52 kaybı var. İşçinin ikinci bir kaybı daha var. İş Kanunu, “Kıdem tazminatı hesabında ücrete ilaveten işçiye sağlanmış olan para ve para ile ölçülmesi mümkün akdi ve kanundan doğan menfaatler de göz önünde tutulur” diyor. Bu ne demek? İşçi, yararlandığı hakların karşılığını her zaman para olarak alamayabiliyor. Bazı konularda da parasal olarak değil aynı olarak yararlanıyor. Bir de, işçinin parasal olarak karşılığını almadığı ama yararlandığı hemen hemen tüm işçiler için geçerli olan yol ve yemek ücretleri var. İşçi öğlen yemek yiyor, sabah-akşam da evine gitmek için servise biniyor. Bunların, parasal karşılığı işçinin kıdem tazminatı hesabına dahil ediliyor. Yeni sistemde, kıdem tazminatı karşılığı fona yapılacak kesinti prime esas kazanç üzerinden yatırılacağı (bordroda gözüken para üzerinden) için yol ve yemek gibi konular ya da işçi erzak, kömür gibi yardımlar alıyorsa bu yardımların parasal karşılığı kıdem tazminatı hesabında yer almayacak. Dolayısıyla bu iki yöntemle işçinin geliri azalıyor. Sadece yol ve yemek üzerinden bakıldığında bugün asgari ücretli bir işçinin, yediği yemeğin bedeli 4 TL, gittiği yolun bedeli ise 3 TL olarak hesaplanırsa kıdem tazminatı içerisindeki payı yüzde 16 olur. Bu tutar oldukça önemli. Bu nedenle, yüzde 52 oranında, 8,33'ten 4'e düşürülmesi nedeniyle kaybı var. Ama bunun dışında bir de bu hesaplama yöntemi nedeniyle kaybı var. Sonuç olarak, işçinin alacağı para yaklaşık olarak üçte bire düşüyor.

“Ölüm ve emeklilikte tazminat alınabilecek”

İkincisi ise, yeni sistemle birlikte kıdem tazminatından yararlanma koşulları değişiyor. Bugün itibarıyla işçi 20'yi aşkın nedenle kıdem

tazminatından yararlanabiliyor. Kıdem tazminatı, yalnızca işten atılması veya ölüm, emeklilik, kadın işçinin evlenmesi gibi çok bilinen nedenlerin dışında işçinin ücretinin düzenli ödenmemesi, işçinin tacize uğraması, patronların işçinin çalışma koşullarını işçinin aleyhine değiştirmesi gibi nedenlerle işçinin kıdem tazminatı alabilmesinin koşulları kaldırılıyor. İşçinin kıdem tazminatının tümünü alabilmesi iki koşula bağlıyor: Ölüm ve emeklilik.

Bunun dışında, işçinin, parasının bir miktarını almasına dair düzenlemeler var. İşçi, 15 yıl ve 3600 işgünü tamamlarsa fonda biriken parasının yarısını alacak. Kalan yarısını ise 5 bin işgünü çalıştıktan sonra alabilecek. Örneğin işçinin 100 lira kıdem tazminatı birikmişse ve 15 yıl 3600 işgünü doldurmuşsa işçi bu paranın 50 lirasını alabilecek. Kalan 50 lirasının yarısını ise 5 bin işgünü çalıştıktan sonra alabilecek. Tümünü ise ölüm ya da emeklilikte alacak.

Basında konut tartışmaları da yapılıyor. Bu tartışmalar komik ve yeni uygulamayı kamuoyunda meşrulaştırma amacıyla yapılan bir tartışmalardır. Kıdem tazminatının yarısını alan işçinin ne ev alması ne de bunu bankaya gösterip de karşılığında kredi alması mümkün. Bu akıl MÜSİAD'ın aklidir. MÜSİAD 1997 yılında “Kıdem Tazminatı Fonu Bir Model Önerisi” diye bir kitap çıkardı. O kitabı daha sonra, Çalışma Bakanı kendilerini ziyaret ettiğinde ona verdi. Orada, fon önerisinde bulunulduğunda işçilerin biriken paranın yüzde 40'ını konut ya da kooperatife üye olduklarında almaları, yüzde 10'unu da araba alınca almaları söylenmişti. Buradaki amaç da işçilerin birikimlerinin başka bir araçla sermayeye yeniden transferinin hedeflenmesiydi.

“İşten çıkarmalar kolaylaşacak”

Parasal gelir azaltma ve çalışma koşullarındaki değişiklikler dışında kıdem tazminatının fona devrinin iki temel fonksiyonu daha var. Biri, çalışma koşullarını düzenleyici fonksiyonu, diğeri ise işten çıkarmayı kolaylaştırıcı fonksiyonudur. Kıdem tazminatı için tam bir iş güvencesi denilemez ama

işten çıkarmayı zorlaştırıcı bir yanı var. Toplu çıkışlarda, işyeri kapamalarının ya da taşınmalarının söz konusu olduğu durumlarda kıdem tazminatı bunu engelleyen ciddi bir işlev görüyor. Yüzlerce işçiyi işten çıkartacaksınız ve bunların bütün birikimlerini yasa gereği bir anda ve nakit olarak ödeyeceksiniz. İşverenler kolay kolay büyük bir nakit parayı ödememek ve bunu başka bir şekilde kullanmak amacıyla bundan vazgeçebiliyorlar ya da çıkarılacak işçi sayısını azaltabiliyorlar. Yeni durumda bu baskı ve engel ortadan kalkacağı için işten çıkarmalar çok kolay olacak. Patron, yüksek ücretli gördüğü işçiyi hemen işten çıkartabilecek ve yerine düşük ücretliyi alabilecek. Üretim sürecindeki denetim tümüyle sermayenin eline geçecek. Bu yüzden, kıdem tazminatının fona devri sadece parasal bir kayıp yaratmıyor, iş güvencesi açısından da olumsuz bir etkiye bulunuyor.

Bir başka etkisi de, kıdem tazminatının işyerindeki esnekliği engelleyici fonksiyonu olmasıdır. İş Kanunu'nda çalışma koşullarıyla ilgili esaslı değişiklikler olursa işçi kıdem tazminatını alıp ayrılma hakkına sahip. Ancak yeni durumda kıdem tazminatı baskısı da ortadan kalkacağı için işveren istediği işçiyi, istediği yerde, istediği zamanda, istediği bölümde çalıştırabilecek. İşçi istemese bile yapabileceği hiçbir şey yok. Çıkıp evine geri dönecek. Ya da işveren üzerindeki “Bu işçilerin ayrılma hakkı var. Paraları düzenli ödeyeyim” baskısı da ortadan kalkacak. İşveren, ücretleri düzenli olarak ödemeyebilecek, istediği zaman verecek istemediği zaman vermeyecek. İşçiye, “begenmiyorsan çık git” diyecek.

“Çalışma koşulları güvencesiz hale geliyor”

İşyerinde sermayenin inisiyatifi çok güçlendiren, çalışma koşullarını istediği gibi ve tek taraflı düzenleyen bir durum var. Çalışma koşullarını daha güvencesiz bir hale getiriyor. Pratikte bunun ne kadar mümkün olduğu başka bir tartışma ama örgütlü, sendikalı işyerlerinde bu fonksiyon

tazminatının gaspı üzerine konuştuk...

Çıkarlarını savunmalı”

kullanılan bir fonksiyondur. Örgütsüz işyerleri açısından bakıldığında işçi “zaten ben bu hakkımı ne kadar kullanıyorum” diyebilir ama hukuksal kazanım ortadan kaldırılmak isteniyor. Örgütsüz işçiler açısından, bu hakkı kullanma iradesini ortadan kaldırıyor. Bu yüzden örgütsüz işçiler, “bu hakkımı zaten kullanmıyoruz” dememeliler. Çünkü bu bütün alanlardaki güvencesizleştirme girişimlerinin parçası haline gelecek. Gelir azaltma, işten çıkarmanın kolaylaşması, çalışma koşullarının işçinin aleyhine düzenlenmesine kolaylık sağlaması bakımından kıdem tazminatı önemli bir işlev görüyor. Kıdem tazminatının içeriğine dair söylenen ve yeni olan şeylerden biri, işçi hesabındaki parayı görebilecek, ancak buna dair bir belge istediğinde bunun için ek para ödeyecek. İşçinin ilk defa kıdem tazminatının nemasından (gelirinden) vergi kesilecek. Bu da yeni uygulanan sistemlerden biridir. Hükümetin, üzerinde çalışıyoruz dediği bir ‘Avusturya modeli’ vardı. Benzer bir şey bu modelde de var.

Fon uygulamasından, işverenin parayı yatıracığı söyleniyor. Peki, yatırmazsa ne yapılacak? Hiçbir şey. Şu anda, patronlar parayı yatırmıyor, işçiler mağdur oluyor deniyor. Yeni sistemde patron parayı yatırmazsa yine hiçbir yaptırım yok. Dün ödemeyen patron, bugün de ödememe hakkına sahip. İşçi, para fona yatırılırsa görecektir, ama ya yatırmazsa? Dava açılacak.

Eskiden, kıdem tazminatı toplu alındığında bir sorun yaşanır dava açılabilirdi. Şimdi, hesabına para yatmamışsa gidip işverene sürekli dava mı açacaksınız? Her ay dava açmanın maliyeti 600-700 TL. Bir dönem kıdem tazminatını fona devretme gerekçelerinden biri olarak, açılan davaların çokluğundan bahsediyorlardı. Mahkemelerin iş yükünün çok arttığından ve fon oluşturulmasıyla davaların azalacağından bahsediliyordu. Şimdi ise tam tersi olacak.

Sermaye cephesi açısından bakıldığında, 8,33'lük payı yüzde 4'e düşürüyor dedik ama patronların İşsizlik Sigortası Fonu'na ödediği yüzde 2'yi de binde beşe düşürüyor. Dolayısıyla patronlar açısından bakıldığında 4,33'lük primi düşürerek, yüzde 1,5 işsizlik sigortası payını kesmeyerek var, aynı hakların kıdem tazminatı içerisinde yer almaması nedeniyle yaklaşık yüzde 1'lik bir “katkı” var. Toplamda bakıldığında herhangi bir patron, dün ödediğinin yüzde 10-15'i bir para ödeyecek. Patrona maliyeti 100 liradan 15 liraya düşecek. İşçinin alacağı para üçte bir oranında azalacak ama sermaye ve patronun bu işten kârı yüzde 85 belki de 90 oranında artacak.

Devlet bir uyanıklık daha yaptı. Kendisi de İşsizlik Sigortası Fonu'na yüzde 1 öderken kendi payını da yarı yarıya düşürdü. Bir taşla iki kuş vuruldu. İşsizlik Sigortası Fonu'na, yüzde 2 işveren, yüzde 1 devlet, yüzde 1 işçi olmak üzere toplam yüzde 4'lük kesinti yapılırken işçinin kesinti payında değişiklik yapılmadı. Devletin ödediği yüzde bir yarıya düşürüldü. İşverenin ödediği yüzde 2'den binde 5'e düşürüldü. İşsizlik Sigortası'nda biriken

Yeni durumda bu baskı ve engel ortadan kalkacağı için işten çıkarmalar çok kolay olacak. Patron, yüksek ücretli gördüğü işçiyi hemen işten çıkartabilecek ve yerine düşük ücretliyi alabilecek. Üretim sürecindeki denetim tümüyle sermayenin eline geçecek. Bu yüzden, kıdem tazminatının fona devri sadece parasal bir kayıp yaratmıyor, iş güvencesi açısından da olumsuz bir etkide bulunuyor.

para da yarıya düşürülmüş oldu. Sermayedarlar buradan da bir kazanç elde etmiş durumdadır.

“Medya eliyle bu umut pompalanıyor”

- Medyada her gün kıdem tazminatıyla ilgili haberler yer alıyor. Bu haberlerle yapılan bombardıman neye hizmet ediyor?

- İşçilerin önemli bir kısmı kıdem tazminatı hakkında yararlanamıyor. İşçilerde şu anda, belki yararlanabilirim umudu var. Şu anda medya eliyle bu

umut pompalanıyor. Bugün itibariyle kıdem tazminatı alamayan işçi “ya tazminat alırsam” diye bakıyor. “Bir ay bile çalışsam para yatacağımı. O fondan parayı alabileceğimi” diye bakıyor. Bizim, onun bu umudunun gerçek olmadığını anlatmamız gerekiyor. O hesapta bir miktar para olacak ama o işçi o hesaba uzanamayacak. Bir cam fanusun arkasındaki bir para olacak ve asla o paraya ulaşamayacak. Dolayısıyla işçiler sermaye cephesi ve onun medyasından besleniyorlar. Medya bile ilk birkaç günkü söylemlerini daha sonra değiştirmek zorunda kaldı. İşçinin aleyhine de olan şeylerden söz

“Sonbahar, sınıf hareketi açısından yeni bir dönem olacak!”

İrfan Kaygısız, Toplu İş İlişkileri Kanunu Tasarısı'na ilişkin görüşlerini de gazetemizle paylaştı...

Yetkiler meselesi ve yasayla ilgili olarak Çalışma Bakanlığı tamamen hukuksuzluk yapıyor. Çok açık olarak suç işliyorlar. 1 Ocak'tan itibaren Sendikalar Kanunu gereği ben yetki başvurusunda bulduktan sonra “sana yetki vermiyorum” diyemez. Herhangi bir istatistiği göstererek yetki vermek zorunda. Daha önemlisi, bu hukuksuzluğu Çalışma Bakanı niye yapıyor? Hükümet içerisinde yasaya karşı çıkan ve ağırlığını ekonomiden sorumlu bakanların oluşturduğu bir kesim var. Sermayenin tüm kesimleri rahatsız ama bir kesimi tasarıya daha çok karşı. Kobi'leri örgütleyen TOBB kanadı şiddetle karşı. Türk-İş de tasarıya karşı. Özellikle sendikal örgütlenme ve barajlar nedeniyle işin kolaylaşmasını istemiyor. Bakan bu cephelerle çatışıyor. Yetkileri açıklamayarak bunu herkese karşı koz olarak kullanıyor.

Sonbaharda kamu sözleşmeleri de geliyor. Kamu sözleşmeleri 1 Ocak ve 1 Mart yürürlüklü. Bunların yetki başvuruları eylül ve kasım yapılacak. Dolayısıyla Kasım ayına gelindiğinde 550 bin civarında işçinin toplu sözleşme hakkından mahrumiyeti gibi bir durumla karşıya kalacağız. Bu zaten, toplu sözleşme yapan işçilerin yüzde 90-95'ine karşılık geliyor. Sendikali işçilerin ezici

çoğunluğunun toplu sözleşme yapamaması durumu söz konusu. Üzerinizde böyle bir baskı hissedin. O zaman sendikalar kanununu çıkarmak daha kolay olacak. Baraj yüzde 3-5 mi, grev yaşağı eklenip eklenmediğinden öte yasanın bir an önce çıkması istenecek. Toplu sözleşmeleri bir an önce yapıp üye kaybetmeme kaygısı oluşacak. Belki de işverenler baskı unsuru olsun diye sendikaların aidatlarını kesecekler. Toplu sözleşmeler bittikten sonra patronlar isterse sendikaların aidatlarını kesebilirler. Bu nedenle, operasyonun birinci ayağı sendikaları yeni kanuna fit etmek.

Aynı zamanda bu baskıyı diğer kesimlere yönelik olarak da kullanmak istiyorlar. Kıdem tazminatı pazarlığını da bunun içinde yapmak isteyecek. Toplu sözleşme yapamayan sendikalar toplu sözleşme yapmak için hem sendika kanunundaki olumsuzluklara hem de diğer olumsuz yasalara evet demek zorunda kalan bir tabloyla karşı karşıya kalacaklar.

500-600 bin işçinin toplu sözleşme yapmama baskısını, hükümet içerisinde sendikalar kanununa karşı olan kişiler için de kullanacak.

Şu anda Çalışma Bakanlığı kendi açısından taktiksel olarak çok iyi bir süreç işletiyor. Meclisin açılacağı 1 Ekim'den sonra kanun çıkacak, bakanlıklar yetkileri gönderecek, toplu sözleşme yapılacak. Sonbahar, sınıf hareketi açısından yeni bir döneme doğru giriyor.

etmeye başladılar. Çünkü tablo çok açık. İstedığı kadar üstü örtülmek istensin hak gaspları ve kayıplarının bu kadar açık olduğu bir durumun üstünü çok fazla örtemezsiniz. Bakanların tepki göstermesinin nedeni, tasarının gerçek yüzünün ortaya çıkmasıdır. Tasarının meşruiyeti sorgulanır hale geldiği için kaygılandılar ve bu tartışmayı kapatmak istediler.

- Tam da bu dönemde TİS hakkını gasp eden uygulamalar gündemde. Sermayenin saldırı planları ve Toplu İş İlişkileri Yasa Tasarısı'nın gündemde bulunması arasındaki ilişki nedir?

2009 yılında, 2821 ve 2822 sayılı yasalarda bir değişiklik gündemdedi. Bu süreçte TİSK Başkanı bir açıklama yaptı. "Endüstriyel ilişkiler sistemi bir bütündür. Sendika kanunlarında yapılacak değişikliklerle iş kanunlarında yapılacak değişiklikler eşzamanlı olarak ele alınmalıdır" dedi. İş Kanunu'nda yapılacak değişikliklerden kastettiği şey bir kısmı kıdem tazminatı bir kısmı da güvencesizleştirme biçimleridir. Birincisi, böyle özel bir durum var. İkinci olarak ise, bu tartışmaların yapıldığı ve yoğunlaştığı sürece baktığımızda iktisadi krizin göstergelerinin başladığı ve yoğunlaşma potansiyeli taşıyan bir dönemde gündeme geldiğini görüyoruz. Özellikle Avrupa'da devlet iflaslarının gündemde olduğu, bunun Türkiye'ye yansıma potansiyelinin de yüksek olduğu bir dönemde sendikal haklar ve işçilerin sermaye üzerindeki maliyetlerini hafifletme tartışmaları yapıyoruz. Yakın dönemde görülmediği kadar, sendikal hakların toplamına bir saldırı var. Bunun biri grev yasaklarıdır. Grev yasakları tartışması sadece Türkiye'de ve THY'de yok. İMKB'de de grevi yasaklayan tasarı var ve bunlar tekil örnekler olarak ele alınmamalı. Bu durumu, sermayenin dünya genelindeki yönelimiyle birlikte ele alarak düşünmeliyiz. Somut göstergesi ise geçtiğimiz Haziran ayında Cenevre'de yapılan ILO Konferansı'dır. ILO'da ilk defa, grev hakkı konusundaki ihlaller tartışma dışı bırakıldı. ILO; işçi, işveren ve hükümetten oluşan üçlü bir yapı ve bir konunun konuşulması için bir mutabakatın sağlanması gerekiyor. İşverenler "geleneksel sosyal diyalog ve mutabakatı" ilk defa bozdular. "Uzmanlar komitesinin grev hakkına dair bir yorumunu kabul etmiyoruz" dediler. 87 sayılı sözleşmede grev hakkı yoktur. Uzmanlar Komitesi bunu yorumlayıp çeşitli ülkelerde grev hakkı ihlal ediliyor diyemezler. Grev tartışması temel sendikal haklardan değildir. "Bunu burada tartıştırmayız" dediler ve "başarı" elde ettiler. "Kara liste" diye nitelendirilen ve çeşitli ülkelerin kınandığı kınama paragrafı da grev hakkı tartışmasıyla beraber devre dışı bırakıldı. Niye şimdi? Dünya ölçeğinde kriz tartışmalarının olduğu bir dönemde yapıyorlar. Sendikal hakların toplam saldırının dünya ve Türkiye ölçeğine yansımalarıdır bunlar. Sermaye üzerindeki "maliyetin" azaltılması gibi büyük bir projenin çeşitli alt ayaklarıdır. ILO'daki bir genel söylem, Türk Hava Yolları grevi, İMKB'deki grev yasağı taslağı çalışmalarını bu kapsamda değerlendirmek gerekiyor. Bakanların bu konuda açıklamaları var. "Stratejik sektörlerde grev yapılmamalı" diyor. THY'deki gerekçelerden biri buydu. 'Stratejik sektör' kavramı ekonomiyle ilgili bütün alanlar olabilir. Bu yavaş yavaş sendikal hakların tasfiyesidir. Bunların, kriz döneminde yapıldığına dikkat etmek gerekiyor. 2821-2822'ye ilişkin değişiklik tasarısının, yani Toplu İş İlişkileri Kanun Tasarısı Bakanlar Kurulu'na sunulduğunda ekonomiden sorumlu bakanlar bu tasarıya karşı çıkmışlardı. Özellikle işkolu barajına itiraz etmişlerdi. Bu tasarıyla toplu sözleşme yapmanın

kolaylaştığını söylüyorlardı. Kriz tartışmalarının yoğunlaştığı bir süreçte işçilik maliyetleri artar. Biz bu nedenle tasarımı olumlu karşılamayız" demişlerdi. İşkolu barajı Bakanlar Kurulu'na binde 5 olarak sunulduktan sonra yüzde 3 olarak çıkmıştı.

“Güvencesizleştirme biçimleri gündeme gelecek”

Bu nedenle sendikal haklar, bir bütün olarak Toplu İş İlişkileri Kanunu, grev yasakları, kıdem tazminatı tartışması ve bunun arkasından UİS kapsamındaki çeşitli güvencesizleştirme biçimleri (kiralık işçilik, taşeronlaşma önündeki sınırların kaldırılması) gündeme gelecek. Hükümet bunun pazarlığını bir bütün olarak yapıyor ama hukuki düzenlemeyi parça parça yapıyor. Hepsini birden yaptığında alacağı tepkiden çekindiği için böyle yapıyor. Zaten Çalışma Bakanı bunu söylüyor. Kıdem tazminatı fon tasarısına ilişkin tepki gösterilirken niye sızdırıldı dendiğinde, emekçi karşıtı ilan edilmekten rahatsızlık duyduğunu söylüyor. Sendikalarla fiilen toplu sözleşme yapılamadığını, bir tarafta kıdem tazminatı olduğunu ve böyle bir tabloda sızdırılmasına o yüzden tepki gösteriyor. Sendikal hakların fiilen askıya alındığı bir dönemde bir de üzerine işçinin gelirine el koyduğu zaman işçi tepki gösterir. Eşzamanlı olarak bütün sektörler, bütün sendikalar ve güvencesizler dahil olmak üzere işçi sınıfı hareketinin görünür olmasından çekiniyor. Bu yüzden, hakların tasfiyesi parça parça yapılmaya çalışılıyor.

“Sendikalar tüm sınıfın çıkarlarını savunmak durumunda”

- Mevcut durumda, saldırı püskürtmek nasıl mümkün olur?

Sendikalar açısından bakılırsa böyle bir dönemde talebin sendika üyeleriyle sınırlı olması demek, kendisi dışındaki işçi kitlesini görmezden gelmek ve onların haklarını korumamak demektir. Sendikalar bu yaklaşıma taktik olarak baksalar bile bu taktik yanlıştır. Sınıfın büyük kesimini, küçük bir örgütlü azınlıkla karşı karşıya getirmektir. Bu durum, hükümetin tasarısını da meşrulaştırır. Sendikal hareket tepki gösterirken sadece geçmiş kazanımları koruma üzerinden tepki gösteremez, göstermemeli. Dar, kendi çıkarları açısından baksa bile böyle

yapmamalı. Bırakın, sınıfın çıkarlarını koruma perspektifini kendi üyesinin hakkını koruması bile sınıfın bütün kesimlerinin hakkını korumasından geçer. Elbette ki işçilerin önemli bir kesimi kıdem tazminatı alamıyor. Hükümetin dediği gibi 7-8'lik dilim değil. Bu konuda bir araştırma zaten yok. Eğer böyle bir araştırma olsaydı bakanlar da üç farklı rakam kullanmazlardı. Bu da kamuoyunu yanıltma ve meşruiyet sağlama açısından söylenen bir şey. Elimizde tam bir sayı yok ama yararlanan sayısının bunun birkaç katı olduğunu tahmin edebiliriz. Diğer büyük kesim kıdem tazminatından yararlanabiliyor mu? Yararlanamıyor. Sendikal hareket bugün itibarıyla bu büyük kesimin çıkarlarını da savunmak durumunda. Onlara dair bir talepte bulunmazsa, sadece mevcudu koruma refleksiyle hareket ederse bunu koruması çok zordur. Öncelikle onları da kendi saflarına katmak zorunda. Dolayısıyla, bugün alamayana da alabilir duruma getirmek için önerilerde bulunmalı. Kıdem tazminatı işçinin hakkıysa ve onun ücretinin bir parçasıysa, ödemesi sonraya bırakılmışsa, işçinin her koşulda kıdem tazminatını alma hakkını savunmalıdır. Bu yüzden savunmacı pozisyonundan kurtulmak zorunda.

“İşçiler örgütlerine baskı yapmalı”

- Türk-İş ve DİSK'in "kıdem tazminatına dokunulması genel grev nedenidir" açıklamaları var. Mevcut durumda bu iddiaların hayata geçirilmesi mümkün mü?

Bu açıklamaların bir söylem olmaktan çıkıp işçinin doldurulması lazım. Bu konuda çok umutlu değilim. Türk-İş'ten bir yöneticinin yakın tarihte yaptığı konuşmada "Bakan hak kaybı yok diyorsa biz ona inanmak zorundayız" dediğini duyduk. Türk-İş yöneticilerinin, zaman zaman genel grev kararına atıfta bulunmaları önemli ama yetmez. Bu kararların hayata geçirilmesi için Türk-İş üyesi işçilerin de bu talebi sahip çıkması, örgütlerini her düzeyde baskılandırmasına ihtiyaç var. Üyesi temsilcisine, temsilcisi şubesine, şubesi genel merkezine, merkezi ise konfederasyonu baskı yapmak durumunda. Aşağıdan bir baskı söz konusu olmazsa, sadece yukarının sınırlı sayıdaki sendika yöneticisinin niyetiyle bir genel mücadele ve onun bir parçası olarak genel grev inandırıcı olmaz. Böyle bir durumda, biçimsel bir şey yapılmış olur. "Engellenemeyen" ama gereğinin yapıldığı ifade edilen bir tablo ortaya çıkar.

TOGO direnişi üzerine...

Ankara'da TOGO Direnişi birçok açıdan değerlendirme yapılmasını gerekli kılıyor. Kazanımları, biriktirdiği deneyimleri ve eksiklikleri açısından TOGO işçilerine, sendikaya, sol güçlere, demokratik kitle örgütlerine ve sınıf devrimcilerine önümüzdeki günlerde yol göstermesi bakımından da direnişi değerlendirmek, direnişin zaferle sonuçlanması bakımından son derece kritik bir önem kazanmaktadır.

TOGO'da örgütlenme süreci ve direniş...

TOGO'da yaşanan örgütlenme deneyimi genel olarak yaşanan örgütlenme deneyimlerine göre daha farklı yaşandı. Genel olarak yaşanan örgütlenme deneyimlerine baktığımızda, işçilerin örgütlenmesi ayları, belki yılları bulurken, TOGO'da bu süreç çok kısa yaşanmış ve hatta kimi işçiler, imza için notere gidileceği gün sendikaya üye olacaklarını öğrenmişlerdir. Bu yanıyla örgütlenme süreci çok zayıf geçmiş ve dolayısıyla işçilerin bilinçlenmesi bakımından yeterli bir zemin yaratılamamıştır. Hatta bu durumu işçiler kendileri de "biz kendimizi bu direnişin içerisinde aniden bulduk" diyerek belirtmektedirler.

Direniş yaklaşık üç aydır sürüyor. Bu üç ayın nasıl geçirildiğine kısaca göz atmak gerekirse... Direniş Nisan ayının sonunda başladı. Yaz sürecine kadar hareketli geçen direniş, okulların da tatil olması ile beraber durgun bir döneme girmiştir. Bir direnişin böyle bir sürece denk gelmesi, o direnişe verilecek desteğin azalacağı anlamına gelebilir. TOGO Direnişi şu an bu durumu yaşamaktadır. Okulların kapanması öğrenci gençliğin desteğinin zayıflamasına yol açmış ve bu sonuç işçilerin de dikkatini çekmiştir.

Eylemsel olarak düşünüldüğünde ise zayıf bir tablo göze çarpmaktadır. TOGO fabrikasının, mağazaların ve AVM'lerin önünde yapılan eylemler, hem kitle desteğinin zayıflığı hem de eylemsel sürecin seyrekliği açısından dikkat çekmektedir. Ayrıca bu eylemlerin **örgütleniş biçimi** de kitle desteğinin zayıf olmasına olumsuz etkide bulunmuştur.

Direnişin bugüne kadar yaşanan eksikliklerinden bir diğeri ise **eğitim**dir. Direnişteki işçilerin mücadele tarihi açısından deneyimleri olmadığı göz önünde bulundurulduğunda eğitimin önemi daha da artmaktadır. Bu durumu, işçilerin şu sözleri ortaya koymaktadır: "Eski patron çok iyiydi, şimdiki patron daha kötü." İşçilerin sınıf bilinci kazanabilmeleri açısından pratik mücadele açısından yoğun bir eylemli sürecin içerisine girilmediği gibi eğitim çalışmaları da son derece yetersiz kalmıştır. Eğitim çalışması bir takım belgesel-görsel araçlarla yapılabilir. Ki işçilerin bu yöndeki talepleri çok önemsenmemiştir.

Bir direnişin en önemli sorunlarından biri de sesini sınıf ve emekçi kitlelere duyurabilmenin yöntemlerini bulup hayata geçirebilmesidir. Bu konuda yapılması gerekenler son derece zayıf kalmıştır. En basit araçlardan biri olan bildiri bile haftalar sonra çıkarılmış, afiş ise çıkarılmamıştır. Ki, bu konuda bu çalışmaya katılmaya hazır birçok destekçi kurum vardır. Ankara'nın sanayi bölgelerine direnişin sesi taşınmamış, taşındığı kadarıyla da çok zayıf kalmıştır. Bu sorunun şu açıdan da önemi büyüktür: Bugün direnişin sesini duyurma çalışmaları destekçi kurumlar tarafından bağımsız olarak yürütülebilir, hatta yürütülmektedir. Ama işçilerin bizzat kendilerinin kitlelere seslerini duyurma çabası içine girmeleri, emekçilerle yüz yüze gelip onlara mücadelelerinin haklılığını anlatmaya çalışmaları çok önemlidir. Bu pratik, işçilerin, direnişlerini daha ileriden sahiplenmelerini ve sınıf bilinçlerinin gelişmesini

sağlayacaktır. Düzenlenecek bir dayanışma gecesi bu konuda fazlasıyla işlevli olabilir, Ankara'nın ilerici ve sol kamuoyunun kitle desteğini alabilir, direnişin kitleler nezdinde meşruiyetini artırabilirdi. Ankara BDSP'liler, böyle bir etkinliği, erken bir tarihte Ankara boşalmamışken ısrarla önermelerine rağmen kabul görmemiştir. Etkinlik için yerin ve sanatçıların ücretsiz ayarlanabileceği söylenmiş fakat BDSP'nin bu yöndeki tüm çabası boşa düşürülmüştür. Bu tutum etkinliğin yapılmak istenmediği izlenimi oluşturmaktadır. Ve Deri-İş, bu tutumunu "ilk elden silahlarımızı tüketmeyelim" söylemi ile gerekçelendirmektedir. Fakat zaman geçtikçe silahlar da direniş de pas tutmaya başlamıştır. Şimdi de böylesi bir etkinlik örgütlenememektedir. Çalışma Bakanlığı'na iletilecek imza kampanyası sürecinde 4-6 işçinin katılımıyla bu çalışma yürütülmüştür. Bu ise diğer işçilerin alanda beklemesi anlamına gelmektedir. Bu durumun belli bir yere kadar anlaşılması mümkündür. Deri-İş'in Ankara'da daha önce bir örgütlülüğünün olmaması dolayısıyla alana olan yabancılığı anlaşılmalıdır. Fakat buna rağmen direnişe haftanın dört gününü ayırmak kabul edilemez bir durumdur.

Diğer önemli sorunlardan biri de mali sorundur. Direnişin uzun soluklu olabilmesi bir yönüyle mali soruna da bağlanabilir. Yiyecektek yol parasına, çıkarılacak materyallerden işçilerin ihtiyaçlarına kadar mali sorun son derece yakıcıdır. Fakat bu sorunu ortadan kaldıracak araçlar yaratılamamıştır. Meslek odalarının genel kurullarında stant açmak son derece yetersiz kalmıştır. Ayrıca en basit çıkarılabilecek olan dayanışma kalemleri bile aylar sonra çıkarılmıştır. Bunlar da göstermektedir ki, mali sorunlar yeterince önemsenmemektedir.

TOGO Direnişi, sol ve sendikal hareket...

Direnişin başlaması ile beraber Ankara'da bulunan sendika, parti, dernek, platform vb. kurumlar destek amaçlı destek ziyaretinde bulunmuşlardır. Fakat bu destek sözkonusu Ankara gibi bir şehir olunca son derece zayıf kalmıştır. Bu durum sendikal hareket de dâhil olmak üzere demokratik kitle örgütlerinin, devrimci güçlerin ve emekten yana olduğunu söyleyen legal sol partilerin işçi sınıfına ne kadar uzak olduklarını göstermiştir. Direnişin başlamasının üzerinden ikibuçuk ay geçmesine rağmen hala direniş alanına bir kere dahi uğramayan "emekten yana" sendika ve sol güçler bulunmaktadır. Ki Ankara'da böyle bir direniş, sol hareket ve sendikalar açısından ezber bozan bir yerde durmaktadır.

Bundan sonra...

TOGO Direnişi hala devam etmektedir. Bu süreç, emekten yana olan güçlerin bu direnişten ders çıkarmaları açısından orta yerde durmaktadır. Sınıf hareketinin gelişmesi gibi bir görevi olduğunu düşünen güçler, bu süreçten gerekli dersleri çıkarıp TOGO Direnişi ve bu direniş üzerinden işçi sınıfının örgütlenmesi için elinden geleni yapmalıdır. Bu direniş Ankara açısından bir kıvılcım olarak görülmeli ve sadece TOGO'dan ibaret görülmemelidir. Bu bilinç sadece işçi sınıfından yana olan güçlerin değil birebir direnişte olan TOGO işçilerine de yansıtılmalı ve onlar da bu süreçte azami olarak harekete geçirilebilmelidir. Çünkü maddenin doğası gereği bu direniş, sınıf hareketi ile birleşebildiği ve diğer sınıf bölüklerini de kendi peşine takabildiği durumda kazanabilecektir.

Bundan sonrası için neler yapılması gerektiği aslında yapılan eleştiriler ışığında açığa çıkmaktadır. Öncelikle direnişin kamuoyu desteği alabilmesi için yoğun bir seferberlik içerisine girmek gerekir. Ankara'nın birçok mahallesine, sanayi bölgesine, okullara, yani her yere bu direniş duyurulmalıdır. Bu çalışma afişlerle, bildirilerle, bültenlerle, radyoyla ve akla gelebilecek birçok araçla beslenmelidir. Zaten böyle bir çalışma sol hareketi de toparlayacaktır. Onun harekete geçmesini, yapılacak eylem, etkinlik ve çalışmalara destek sunmasını sağlayacaktır. SGBP (Sendikal Güç Birliği Platformu) ve diğer sendikalar da ancak böylesi bir çalışma ile harekete geçirilebilir. Yoğun bir çalışma sonucu kamuoyuna direnişin haklılığı anlatıldıktan sonra ise TOGO'yu kitleyecek bir takım eylem biçimlerini hayata geçirmek gerekir. Bu eylemler boykot (açık, adı konulmuş, çeşitli materyallerle), blokaj vb. eylemler olabilir. Daha farklı eylem biçimleri tartışılabilir. Ama tabii böylesi eylemlerin, geniş kitlelerin ve kurumların desteğini alabilmesi için önümüzdeki aylarda bir dayanışma etkinliği düzenlenmelidir. Eğer hedeflenen tarzda bir etkinlik yapılamıyorsa hızlı bir şekilde başka bir eylem- etkinlik biçimi hayata geçirilmelidir. Yani dayanışma gecesinin iptal olması (ya da ertelenmesi) ve bunun sonunda kayda değer herhangi bir çalışma yapılmaması gibi bir hataya bir daha düşülmemelidir.

Girilmesi gereken bu pratik süreç düzenli eğitim seminerleri ile paralel olarak devam etmelidir. Zaten pratik süreç de bunu besleyecek, direnişçi işçiler seminerde gördükleri konuları günlük pratik çalışmada da görecekle ve direniş dar bir "işe dönme" talebini aşacaktır. İşte o zaman işe geri dönülemez de ilerde başka bir işte çalışıldığı takdirde girilen işte örgütlenme çalışması yürütülebilecektir. Bu durumu alandaki kimi işçiler "ben buraya giremezsem bir daha sendika ile uğraşmam" şeklinde ifade etmektedir.

Peki, bu anlatılanları kim uygulayacaktır? Tüm bu görevler öncelikle direniş komitesinin öncülük etmesini gerektiren görevlerdir. Direniş komitesi bu sorunlar üzerine bütün işçilerle beraber tartışmalı, kararlar alıp hayata geçirmelidir. Ve bu kararlar herkesin görüşü alınarak alınmalı ve herkesin katılımı ile yapılmalıdır. Örneğin imza standında bir ay boyunca aynı kişilerin durması gibi bir hataya düşülmemelidir. Direniş komitesinin yapmış olduğu toplantıların içeriği ise bir takım dar sorunlara boğulmamalıdır. Öncelikli olarak direnişin çıkarları öne alınmalıdır. Sendikayı da ancak bu şekilde harekete geçirebilir ve "haftanın dört günü" değil sendikanın her gün direnişin yanında olması sağlanabilir. Yani işin öznesi birebir işçiler olmalıdır. Mesele "silahları erkenden tüketmemek" değil, silahları uygun olarak kullanmaktır.

HEY Tekstil Direnişi'nin geldiği aşama ve yapılabilecekler!

Yaklaşık altı aydır direnişlerini sürdüren HEY Tekstil işçileri için süreç kritik bir aşamaya gelmiş bulunuyor. Geline yerde direnişçi işçilerin yapacağı tercih, alacağı tutum direnişin kaderini de belirleyecektir.

Bu yüzden de direniş sürecinin bütünlüklü bir tarzda ele alınması, bu aşamaya nasıl gelindiğinin kavranması ve bundan sonra nasıl hareket edilmesi gerektiği konusunda faydalı olacaktır.

Azgın sömürü koşullarının dayatıldığı, her türlü örgütlenme çalışmasının baskı, tehdit ve işten atmalarla engellendiği HEY Tekstil'de 420 işçinin dört aylık maaşlarını ve tazminatlarını alamadan işten çıkartılması direnişi başlatan süreç olmuştur.

Bugüne kadar HEY Tekstil'de her türlü hak eylemi, örgütlenme-sendika çalışması patronun işten atma saldırısıyla karşılaşmış ve bu saldırılar işçiler tarafından püskürtülemedi. Bunda kuşkusuz işçilerin ortak bir karşı koyuş sergilemekteki yetersizliği etkili olmuştur. İşçilerin bir türlü sağlayamadığı birlikteliğin ve örgütsüzlüğün doğal bir sonucu gerçekleşen edilgen ve sadece hukuksal yollara sıkışan tutumlar, HEY Tekstil patronunu iyice pervasızlaştırarak 420 işçiyi hiçbir hakkını vermeden kapı önüne koymaya kadar götürmüştür.

HEY Tekstil patronunun iflasla gerekçelendirildiği işten atma saldırısı ve hak gasplarına karşı 420 işçinin yanıtı direniş olmuştur. Bu anlamıyla bugüne kadar sağlanamayan birlikteliğin de hiç olmadığı kadar güçlü bir zemini ve imkanı doğmuştur. Ancak direnişin seyri en başından itibaren yine edilgen-pasif bekleme tutum ve hukuksal yollara daralan bir mücadele anlayışı/pratiği biçiminde sürmüştür. Patronun fabrikadan makinaları ve malları kaçırmasında gerekli refleksin gösterilmemesinden fabrika önünde direniş çadırının kurulmasına karşı gösterilen ikircikli yaklaşıma, işçilerin dağınık bir biçimde kendi hallerine bırakılmasından merkezi noktalarda gerçekleştirilecek eylem, boykot ve blokaj eylemlerine uzak durulmasına, polisle karşı karşıya gelmemek adına patronu zorlayacak eylemlerden kaçınılmasına kadar bir dizi örnek üzerinden bu tablo kendini göstermiştir.

Kuşkusuz ki bunda direnişe başından beri "hikmetinden sual olunmayan bir komite" aracılığıyla müdahale eden EMEP'in özel bir rolü olmuştur. Direniş EMEP'in politik anlayışına/pratiğine uygun bir hatta ilerlemiş ve bunun karşısında işçiler inisiyatifleri ellerine alacak iradeyi gösterememişlerdir.

İşçi sınıfının elinde patrona karşı önemli bir silah olarak kullanılması gereken komite, direnişin başında oluşturulmuştur. Ancak direnişin seyri açısından son derece kritik bir önem sahip komite, tıpkı direnişin kendisi gibi EMEP'in politik platformuna ve anlayışına uygun bir şekilde işletilmiştir. Tüm işçilere söz hakkının tanınması ve ortak karar mekanizmalarının oluşturulması gibi demokratik işleyişleri oturtması gereken "direniş komitesi" bu bakış açısından uzak bir şekilde çalışmıştır. Bu süreçte direnişçi işçilerin bir kısmı söz haklarının olmamasından, komitenin tüm kararları alıp kendilerine sadece deklare etmelerinden rahatsızlık duymuş ancak buna karşı bir tutum ortaya koymaktan uzak durmuşlardır. Komitenin kapıları farklı düşünce ve inisiyatife sahip işçilere süreç boyunca kapatılmıştır. Geriye kalan kesim ise bütün söz söyleme ve düşünme işini komiteye bırakmıştır.

Sınıf devrimcileri sürece müdahale etmek ve toplantılara katılmak istediklerinde ise bu özel bir tarzda engellenmiştir. Yıllardır HEY Tekstil'in bulunduğu

bölgede sınıf çalışması yürüten, HEY Tekstil'e yönelik politik faaliyetini birçok araçla sürdüren, bölgede birçok direniş örgütleyen ve yön veren sınıf devrimcilerinin deneyimlerini işçilerle paylaşması, tartışması engellenmeye çalışılmıştır. Üstelik bu tutum özü kabahatinden büyük bir şekilde "tüm siyasetlere karşı" yapıldığı gerekçesiyle izah edilmeye çalışılmıştır. Ancak bunun EMEP'liler dışındaki siyasetlere karşı olduğu, özelinde de direnişin yaşadığı açmazları ve zaafiyetlerini görerek düşüncelerini paylaşmaya çalışan BDSP'lilere karşı yapıldığı açıktır. Sınıf devrimcileri ise süreç boyunca bu gerici tutumlara ve dar grupçu yaklaşımlara karşı direnişin genel çıkarları ve patrona karşısında bir zaafiyet görüntüsü yaratmamak bakımından büyük bir sorumlulukla davranmışlardır.

Fakat direnişin başından itibaren kendi içinde demokrasiyi işletemeyen "komite", direniş üzerinde uğursuz bir rol oynamaya devam etmiştir.

Direniş boyunca EMEP'in sonuç alıcılıktan uzak, pasifist tavrının mahkum edilerek aşılabilmesi direnişin en büyük açmazı olmuştur. Direniş boyunca ortaya konan pratik direniş alanında beklemeyi ve basın açıklamalarına katılmayı aşamamıştır. İşçiler sürekli olarak meşru-militan mücadele biçimlerinden alıkonulmuş, ufukları "yasal", "zarar getirmeyecek" eylem biçimleri ile daraltılmıştır. İşçi sınıfının meşru-militan mücadelesine duyulan güvensizlik kendisini hep "mağdur işçi" söylemi üzerinden açığa vurmuş, "hak verilmez alınır" anlayışı reddedilerek çözüm adresi olarak meclis koridorları ve düzen kurumları gösterilmiştir. Hatta direnişin ilerleyen süreçlerinde çözüm adresi olarak ilk başta teşhir edilen AKP bile işaret edilmiştir. Sonuç olarak bir hedef ve programdan yoksun ve bir bekleme içerisinde sürdürülen direniş gözle görülür herhangi bir ilerleme kaydedilememesi sonucu 420 işçiden ancak yaklaşık 20 işçi direnişe devam etmektedir.

Ancak gelinen aşamada EMEP'in tavrı ve direnişin açmazları öne çıkan bilinçli işçiler arasında iyice teşhir olmuştur. Direniş sürecinde öncü işçi konumu kazanan işçiler yaptıkları en büyük hatanın "ipleri EMEP'in eline vermek" olduğunu yönündeki düşüncelerini dile getirmişlerdir.

Bu durum sayısız örnekle gerekçelendirilebilecekken işçiler tarafından öne çıkartılan birkaç örneği belirtmenin direnişin geldiği aşamayı anlamak bakımından yararlı olacağını düşünüyoruz:

Direniş çadırının direnişin başında kurulmaması ve uzun bir süre kahvede beklenmesi, üretim HEY Tekstil'de devam ederken Li Fung'un önüne gidilmesi, ancak makinalar patron tarafından kaçırıldıktan sonra direnişin üretimin olmadığı HEY Tekstil fabrikası önüne sıkışması bu örneklerin başında gelmektedir. Yine EMEP'li avukat tarafından dava paralarının direnişçi işçilerden talep edilmesi ve direnişe destek için toplanan ve komitenin inisiyatifinde olan paranın akıbeti konusunda işçilerin yaşadığı rahatsızlık da direnişçi işçiler açısından bardağı taşıran son damlalar olmuştur.

İşçiler arasındaki hoşnutsuzluğun farkında olan ve kendi dar çıkarları doğrultusunda direnişten bir beklentisi kalmayan EMEP'in ise sürece müdahalesi direnişin bitirilmesi yönünde olmuştur. "Artık yapılacak bir şey kalmadı", "Ramazan geliyor" söylemleri ile direniş bitirilmeye çalışılmıştır. Son olarak bu gerekçelerle 16 Temmuz'da gerçekleştirilen toplantıda komite tarafından işçilere direnişin bitirilmesi dayatılmıştır. Ancak direniş sürecinde öncü işçi konumu

kazanan işçiler tarafından bu kabul edilmemiş ve direnişi sürdürme iradesi gösterilmiştir.

Direnişi sürdürme kararı alan direnişçi işçiler, "direnişin asıl bundan sonra başladığı" ifade etmektedirler. Sayılarının azlığına ve yaşanan tüm olumsuz süreçlere rağmen direnişi sürdürme kararlılığını gösteren direnişçi işçiler artık hatalarından ders çıkartarak "kazanana kadar direnişi devam ettireceğiz" demektedirler. Kuşkusuz ki bu bakış açısı ve kararlılık korunduğu takdirde direnişin seyri değişebilir ve kazanımla sonuçlanacak yeni bir aşamaya evrilebilir.

Direnişin bugün geldiği aşama direnişin seyrini değiştirebilecek son derece kritik bir noktaya işaret etmektedir. Direnişi sürdürme kararlılığı gösteren işçilerin omuzlarında vakit kaybetmeden harekete geçme sorumluluğu durmaktadır. Bu noktada en önemli aşama direnişte **tüm işçilerin inisiyatif aldığı demokratik bir işleyişin** oturtulmasıdır. Bu aşamadan sonra direniş birkaç kişiyi inisiyatifine bırakılmamalı, direnişte yer alan her işçi direnişin gerçek öznesi olma sorumluluğunu üzerinde hissetmelidir. Bunu güvenceleyecek mekanizmalar yaratılmalıdır.

Direnişin sürdürülmesinde en büyük zorlanma alanı olarak maddi imkansızlıklar durmaktadır. Bu noktada direniş için toplanan ve komitenin inisiyatifinde olan paranın direnişi sürdürme iradesi gösteren direnişçi işçilerin inisiyatifinde direniş fonuna aktarılması yerine, direnişi bitiren komitenin önerdiği gibi tüm işçiler arasında paylaşılması doğru bir tercih olmamıştır. Unutulmamalıdır ki yapılan bu destekler HEY Tekstil işçilerinin direnişi şahsında tüm işçilerin patronlara karşı direnebilmesi adına gerçekleşmiştir. Bu bayrak direnenlerce devralınmalıdır. Kuşkusuz ki maddi imkan yaratma bakımından sorumluluk emekten yana olduğunu söyleyen tüm güçlere düşmektedir. Bu doğrultuda başta sendikalar ve meslek örgütleri olmak üzere tüm ilerici, devrimci kurumlar çaba göstermelidir. Bu doğrultuda kamuoyunda bir basınç oluşturmak direnişçi işçilerin önünde bir görev olarak durmaktadır.

Direnişi kazanmak için derhal pasifist eylem biçimleri terk edilmelidir. Geçmiş direniş deneyimlerinden de yararlanarak sonuç alıcı militan eylem biçimleri uygulanmalıdır. Boykot, blokaj, üretim alanlarında yol kesme gibi eylemlere başlanmalıdır. HEY Tekstil patronu her ne kadar iflasını ilan etmiş olsa da başka isimlerle üretimi sürdürdüğü, bu yolla da zenginliğine zenginlik kattığı açıktır. Bu doğrultuda HEY Tekstil patronunun adı doğrudan geçmese de beraber iş yaptığı firmalar tespit edilmeli ve zorlanmalıdır.

Geline yerde direniş kararlılığını gösteren ve artık bir bilinç açıklığına sahip işçiler direnişi kazanıma taşıyacak yolu açmışlardır. Kaybedilen zamanı telafi edecek şekilde yukarıda çizilen çerçevede bir direniş zemini örülebilirse direnişin seyrinin değişebileceği açıktır. Kısacası HEY Tekstil Direnişi'nin direnişçi işçilerin de belirttiği gibi asıl bundan sonra başladığını söylemek yanlış olmayacaktır. HEY Tekstil işçilerinin her şey bitti denildiği yerde tekrardan yakma cüretini gösterdikleri direniş ateşini büyütme ise başta sınıf devrimcileri olmak üzere tüm ilerici, devrimci güçlerin önünde bir sorumluluk olarak durmaktadır. Sonuçlarından bağımsız olarak bu direnişin işçi sınıfı adına yeni bir kazanım olabilmesi de ancak bu sayede mümkün olacaktır.

İzmir'de "Dinsel gericilik ve devrimci politika" semineri

Yaz dönemi boyunca İzmir'de devam edecek olan sınıf seminerleri kapsamında üçüncü seminer 15 Temmuz Pazar günü Çiğli Alevi Yol Derneği'nde gerçekleştirildi.

"*Yükselen Dinsel Gericilik ve Devrimci Politika*" konulu seminer öncesinde yapılan konuşmada, içinden geçilen çağın buhranlar, savaşlar ve devrimler çağı olduğu ve sınıf devrimcilerinin de bu süreçte devrime Marksizm-Leninizm silahını kuşanarak hazırlanması gerektiği belirtildi.

"Marksistler din olgusuna nasıl bakar?"

BDSP temsilcisi tarafından gerçekleştirilen seminer, din olgusunun Marksistler tarafından nasıl ele alınması gerektiği açıklanarak başladı. Dinlerin ortaya çıkış koşulları ve bunun tarihsel materyalist bir okuması ustalardan alıntılar yapılarak aktarıldı. Dinin idealist felsefenin dayandığı en köklü temel olduğu ve diyalektik materyalizmin savunucusu komünistlerin bu anlamda din ile felsefi-politik anlamda uzlaşmasının mümkün olmadığı fakat dine karşı mücadelede Marksistlerin politik mücadelesinin burjuva aydınlanmacılığının pozitivist yaklaşımından kesinlikle farklı bir biçimde ele alınması gerektiği vurgulandı. Marks'ın "gerekli olan dinleri insanlık için vazgeçilmez kılan insani koşullar ile ilişkilerin çözümlenmesidir" önermesinden yola çıkılarak sınıflı toplumlarda dini var eden iktisadi-toplumsal koşulların analizi yapıldı.

Türkiye ve dünyada dinsel gericiliğin yükselişi; Truman Doktrini, onun devamı niteliğindeki "Yeşil Kuşak" projesi ve devamında da "İlimli İslam" projesi üzerinden tarihselliği içerisinde anlatıldı. Türkiye'de emekçi kitleler içerisinde de yaygın bir biçimde dinsel gericilik denince akla sadece AKP'nin gelmesinin yanlış olduğu, bunun kökenlerinin çok daha öncesine dayandığı ama özellikle 12 Eylül askeri faşist darbesinin düzlediği yolda serpilip geliştiği vurgulandı.

AKP'nin dinsel gericiliğin dozunu giderek arttırdığının fakat bunu yaparken aslında tüm icraatlarının arkasında dinsel gericilikle malul tekelci büyük burjuvazinin ve uluslararası finans kapitalin dolaysız çıkarları olduğu belirtildi. 4+4+4, kürtaj, üç çocuk doğurun feryatları vb. tüm politikaların dinsel gericilik sosuna bandırılmış sermaye politikaları olduğu ifade edilirken bazı siyasi hareketlerin bu politikaları salt dinsel gericilik üzerinden algılamalarının ve buradan politika yapmalarının düzen tarafından emekçileri "dinci-laik" karşıtlığı üzerinden kutuplaştırarak asıl düşmanı perdelemelerini kolaylaştırabilecek ve sınıfın birliğini alt kimlikler üzerinden parçalayacak sonuçlar doğuracağı vurgulandı.

Komünistlerin, yükselen dinsel gericiliğe karşı amansız bir mücadele vermeleri gerektiği fakat bunu işçi sınıfının devrimci politikasının gereklerine uygun bir biçimde yapmaları gerektiği belirtildi. Modern kapitalist toplumlarda tüm gericiliğin kaynağının burjuva sınıf iktidarı olduğunun hatırlatıldığı seminerde, dinsel gericiliğin arkasında da bu asalak sınıfın ve onun siyasi temsilcilerinin olduğu belirtilerek dinsel gericiliğin geriletilmesinin tek yolunun işçi sınıfının örgütlülüğünü arttırmak,

mücadele araçlarını geliştirmek ve kapitalizmin kalelerine saldırmak ile mümkün olacağı, aksi takdirde salt AKP karşıtlığı üzerinden geliştirilecek politikaların dinsel gericiliği zayıflatmak bir yana güçlendireceği vurgulandı.

"İnsanlar ezilenler ve ezenler diye ayrılır"

Dinsel gericiliğin panzehirinin sınıf mücadelesi olduğu, mücadelenin ateşinin işçi ve emekçilerin

zihinlerini zehirleyen tüm ön yargıları ve dogmaları hızla küle çevirecek potansiyeli bağrında taşıdığı ifade edilirken TEKEL işçilerinin tüm alt kimliklerinden sıyrılıp 3 ay içerisinde sınıf kardeşliğinin zemininin nasıl kurulacağını somutta gösterdiği vurgulandı. BDSP temsilcisi sözlerini "İnsanlar inananlar ve inananlar diye değil ezilenler ve ezenler diye ayrılır" alıntısıyla tamamladı.

Yaklaşık 3 saat süren seminer soru-cevap bölümüyle sona erdi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Sınıf devrimcileri mücadeleyi yükseltiyor!

Sınıf devrimcileri emekçi semtlerinden sanayi havzalarına ördükleri çalışmalarla işçi ve emekçileri mücadeleye çağırıyor. İçerde ve dışarda savaş saldırganlığın tırmandırıldığı bir süreçte sınıf devrimcileri düzene karşı devrim şiarını yükseltiyor.

Ümraniye

Ümraniye'den sınıf devrimcileri, Suriye'ye yönelik savaş ve saldırganlık politikalarına karşı işçi ve emekçileri tutum almaya çağırıyor.

"Yaşasın işçilerin birliği hakların kardeşliği" şiarını yükselten sınıf devrimcileri Sarıgazi Demokrasi Caddesi'nde bildiri dağıtımını yaptılar.

Bildiride, olası bir savaşta emperyalistler tarafından sermaye devletine biçilen role vurgu yapılarak, işçi ve emekçiler suça ortak olmamaya çağırıldı. İşçi ve emekçilere, savaş ve saldırganlığa karşı üretimden gelen güçlerini kullanma çağrısı yapan BDSP'liler sınıf kavgasını büyütmenin önemini vurguladı.

Küçükçekmece

Sınıf devrimcileri Küçükçekmece bölgesinde Kızıl Bayrak'ı işçi ve emekçilere ulaştırmaya devam ediyor.

12 Temmuz Perşembe günü İkitelli Tatlıses Köprüsü, 13 Temmuz Cuma günü Sefaköy Metrobüs çıkışında gerçekleştirilen gazete dağıtımının ardından 14 Temmuz Şahintepe Mahallesi Cumartesi Pazarı'nda dağıtım yapıldı. Ajitasyon konuşmaları eşliğinde yapılan dağıtımlarda işçi ve emekçiler mücadeleye çağırıldı. Dağıtım, üç günde de işçi ve emekçiler tarafından ilgi ile karşılanırken gazeteler kısa sürede tükendi.

Ayrıca sınıf devrimcileri mahalle taramaları ile Kızıl Bayrak'ı işçi ve emekçilere ulaştırmaya devam ediyor.

Esenyurt

Esenyurt'ta sınıf devrimcileri mücadele çağrılarını fabrikalara taşımaya devam ediyor.

Örgütlü mücadeleyi büyütme çağrısı yapan Esenyurt MİB tarafından hazırlanan bildiride 2012-2014 TİS süreci de işleniyor. Bildiriler birçok metal fabrikasında iş çıkış saatlerinde dağıtıldı. Yanı sıra Kırac fabrikalar bölgesinde ozalitler kullanıldı.

Yaklaşık 1 aydır sendikal haklara yönelik saldırılara ve işten atmalara karşı direnen TÜMTİS üyesi işçilerin direnişi Kırac fabrikalar bölgesine yapılan ozalitlerle havzaya taşındı. Sınıf devrimcileri, "Sendika hakkı gasp edilemez, Direnen DHL işçileriyle dayanışmayı yükseltelim" ve "DHL işçileri yol gösteriyor. Birleş, Örgütlen, Sendikalı Ol." şiarlı BDSP imzalı ozalitlerle dayanışma ve örgütlenme çağrısını yükseltiyor.

Kızıl Bayrak / Ümraniye-Küçükçekmece-Esenyurt

Müslüman Kardeşler'in milyon dolarlarla sınavı

ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton'ın, Mısır ve İsrail'e yaptığı ziyaretler emperyalizmin Ortadoğu'daki planlarında yeni bir adım niteliğini taşıyor. Clinton'ın bu ülkelere yaptığı ziyaretlerin en temel ayağını siyonist devletin rahatlatılması oluşturuyor. Bu yüzden Clinton yüz milyonlarca dolarlık kredi garantileri ile ilk önce Mısır'a giderek yeni yönetimin, İsrail'e karşı alacağı tutumu öğrenmek istedi. Ardından da siyonistler ile yeni planlar yapmak için masaya oturdu.

Clinton'ın Mısır ziyareti ordu ile Müslüman Kardeşler arasında yaşanan gerilimlerin ortasına denk geldi. Cumhurbaşkanı Mursi ve Mareşal Tantavi ile ayrı ayrı görüşen Clinton iki tarafı da memnun etmeye çalıştı. Yakın bir zamana kadar sadık köpeği Mübarek'in tasmaşını tutan ABD Mısır'daki klik çatışmasına dair diplomatik zırvalar hariç pek söz söylememeyi tercih etti. Her ne kadar sivil ve demokratik bir rejime geçilmesini arzu ettiklerini söyleseler de bölgedeki güvenilir ortakları Mübarek'in kaybı Washington ve İsrail'i korkuttu. Şimdilik ordu tarafından engellenen Müslüman Kardeşler'in iktidara geleceği kesindi ve acilen "mali yardımlar"la dizginlenmesi gerekiyordu. İhvan'ın Gazze'deki müslüman kardeşlerine karşı sorumluluğu, Arap onuru, din kardeşliği gibi idealler toplam 310 milyon doları bulan yardım fonlarına takıldı.

1979 yılında Camp David'i imzalayan ve emperyalizmin Ortadoğu'daki temel dayanaklarından birine dönüşen Mübarek yönetimi şimdiye kadar siyonizme hiçbir sorun yaratmamış, tersine çok büyük yardımlarda bulunmuştu. İsrail tek başına Gazze'ye abluka uygulayarak yüzbinlerce insanı açlıkla terbiye edemezdi. Çünkü Gazze'nin bir ülkeyle daha sınırları bulunuyordu. Mübarek yönetimi de siyonistlerle işbirliği yaparak aynı insanlık suçuna ortak oldu ve o da Gazze'ye abluka uyguladı. Örneği kolay kolay görülemeyecek bu rejim İsrail'e doğalgazını bile büyük indirimlerle satıyordu. Mübarek'in birdenbire iktidarından olması bu derece güvenilir bir dostu kaybeden İsrail ve ABD'de büyük endişeler yarattı. Çünkü iktidar adayı olan islamcılarının mevcut statükoyu bozma ihtimali bulunuyordu. ABD'nin Mısır ordusunu elini hala iktidardan çekmemesine dair sessiz kalması, İhvan'ı büyük ölçüde iktidarda görmek istememesinden, ona güvenememesinden doğuyor.

Mısır'da daha ayaklanmalar yeni başlamışken birçok kesimin aklına İsrail'le ilişkiler ne olacağı sorusu geldi. Ayaklanan emekçiler İsrail'le yapılan yüz kızartıcı barış anlaşmasına ve Gazze'deki ablukaya da karşı çıkıyorlardı. Doğalında Müslüman Kardeşler anti-siyonist bir dil kullanmak zorundaydı. Mursi, Camp David'i referandumla götürceğini söyledi. Ayrıca Mısır Meclisi'nin aldığı ilk kararda İsrail'in düşman ilan edilmesi oldu. Bu söylemlerin içinin boş olduğu kısa bir süre sonra ortaya çıktı. Ancak yine de Mısır'da kurulacak yönetim siyonizme karşı pek de rahat tavır alamayacak. İleride tabandan gelebilecek baskılar Müslüman Kardeşleri en azından sivri bir dil kullanmaya itecektir. Bu sivri dili kullanacak yöneticilerin aklına tam o anda ABD fonları da gelecek ve ikilem altında kalacaklar. Yine de Ortadoğu'da arasına bir "one minute" diyebilmenin popülarite yarattığı kesin. Müslüman Kardeşler daha yerleşemedikleri iktidar koltuğunu kaybetmemek için anti-siyonist dili kullanmayı tercih edecekler, hatta bununla kalmayıp Gazze ablukasını dahi kaldırabilirler ve bu hanelerine kazanım olarak yazılabilir. İç politikada sadece ordu ile mücadele

etmiyorlar. Eski rejimin artığı Ahmet Şefik'in oyları da İhvan ile başabaş gidiyor. Birçok olasılık Mısır'da yeni bunalımların ve patlamaların yaşanabileceğini gösteriyor.

Clinton'ın Mursi'den İsrail ile ilişkilerin bozmaması dahası Camp David'in referandumuna sunmayacağına dair söz aldığına kesin gözüyle bakılabilir. Aksi takdirde ABD'nin ekonomik yardım sunması mantığa aykırı olurdu. Clinton bu garantiyle birlikte İsrail'e geçerek, siyonistlere Mısır'a dair bilgi verdi. Mısır'dan gelen güzel haberden sonra İran, Filistin ve Suriye'ye dair değerlendirmeler ve kirli planlar yaptılar.

Emperyalist diplomasi sahnesine yeni çıkan Mısır Cumhurbaşkanı Mursi, Clinton sınavından önce Tunuslu mevkidaşı Marzuki ile görüştü. Diktatörlerin ardından iktidar koltuğuna oturan iki "demokrat" lider, ortak açıklamalarında Suriye'ye dış müdahaleye karşı

olduklarını ancak birçoğu emperyalizmin kuklası olan Suriye muhalefetine desteklediklerini açıkladılar. Tunus aylar önce Suriye muhalefetine toplantısına ev sahipliği de yapmıştı.

Müslüman Kardeşler iktidarının ikiyüzlülüğünü gösteren bir diğer görüşme ise Suudi Arabistan'da yaşandı. Mursi ilk dış gezisini Suudi Arabistan'a düzenledi. Suudi Arabistan'da, Suriye konusuna dair değerlendirmeler yapıldığından kuşku yok ancak bu "demokrat" liderin maskesi Suudi paralarını görünce de düştü. Medyadaki bazı bilgilerle beraber kirli burjuva siyasetinin yasaları pek kuşkuya bırakmayacak iddiaları doğruluyor. Suudi Kralı'nın "demokrat" Mursi'den Bahreyn ve Arabistan'daki muhalefete dair sessiz kalmasını istediği söyleniyor.

Tüm bunlar acı bir gerçeği gösteriyor. Mısır'da yüzlerce kişinin yaşamını yitirerek ekmeği ve onuru için ayağa kalkan emekçiler otuz yıllık Mübarek'i, yerine yeni bir işbirlikçi uşağın geçmesi için devirmedi. Ancak devrimci alternatifin eksik olduğu yerde görünüm değiştirmiş işbirlikçi diktatörlükler varlığını koruyabiliyor. Hatta bu yeni islamcı partiler daha ilk adımlarını dahi dolar pazarlıkları ile atıyor. Temel hedefleri neoliberal politikaları derinleştirmek ve emperyalizmle bağları sağlamlaştırmak oluyor. Yeni oluşan bu koşullarda yeni isyanların da tohumları atılıyor. Mısırlı emekçiler kendi devrimci alternatifini yaratacak ve işte o zaman işbirlikçi diktatörlüğü yıkacaklardır. Bunu yaratamayan Mısır emekçileri Mübarek dönemini dahi aratan bir karanlığa da çekilebilirler.

"Başka bir '6 Nisan' yaratılacak"

Mısır'ın Mahalla kentinde devlet tarafından işletilen pamuk, iplik dokuma ve konfeksiyon fabrikaları kombinasında tekstil işçileri 15 Temmuz günü sabah vardiyasının sona ermesinin ardından şalter indirerek üretimi durdurdular.

Talepleri kabul edilene kadar süresiz greve çıkan işçiler aynı zamanda idari işler binasının önünde oturma eylemine başladılar.

Grev silahını kullanan tekstil işçileri öncelikle, aldıkları asgari ücretin arttırılarak 1500 Mısır lirasına çıkarılmasını talep ediyorlar.

İşletmenin son bir yıllık karından kendilerine pay dağıtılmasını da talep eden işçiler, aynı zamanda hakkında yolsuzluk suçlamasıyla açılmış davalar bulunan ve ülkedeki halk isyanı sırasında Mübarek'i desteklediği bilinen fabrika genel müdürü Fuat Abdel Alim'in istifasını de istiyorlar.

"Taleplerimiz kabul edilmezse başka bir 6 Nisan olur"

thedailynewsegypt.com sitesine konuşan öncü işçilerden Faysal Lacushah, kendilerine tüm meselenin 24 saat içinde çözüleceğini belirten yönetime 19 Temmuz Perşembe gününe kadar süre tanıdıklarını, aksi durumda eylemlerin artarak devam edeceğini belirtti. Karşılaştıkları adaletsiz çalışma koşullarına karşı başkaldırı geçmişine sahip olduklarını hatırlatarak, "Eğer taleplerimiz kabul edilmezse yeni bir 6 Nisan olur!" ifadelerini kullandı.

6 Nisan'da ne olmuştu?

Mısır'ın başkenti Kahire'nin güneyinde bulunan El Mahalle kentinde çok sayıda tekstil fabrikasının tek yönetimde toplandığı kombina bulunuyor.

İşçi sınıfının önemli bölüklerine ev sahipliği yapan Mahalla, 6 Nisan 2008 tarihinde Mısır'ın en büyük eylemlerinden birine konu oldu. 25 bin işçiyle kentteki tekstil kombinası işgal edildi. Mübarek rejimi eylemi bastırmak istese de bunu başaramadı. İşçilerin kararlılığı karşısında geri adım atmak zorunda kalan Mübarek rejimi, direnişin taleplerini kabul etti ve işgal böylece işçilerin zaferiyle sonuçlandı.

Bu işçi direnişi desteklemek ve onunla dayanışmak amacıyla, ağırlığını eğitimli gençlerin oluşturduğu gençler biraraya gelerek "6 Nisan Hareketi" adıyla bir örgütlenme oluşturdular. Mübarek rejimini deviren 25 Ocak ayaklanmasının çağrıcılarından olan 6 Nisan Hareketi, mücadelede öne çıkan gruplardan biri olarak da biliniyor.

İsrail'de "zorunlu askerlik" tartışması krize dönüştü

Askerlik hizmetinden muaf tutulan aşırı dinci Ortodoks Yahudiler ile 1948 Arapları veya 1948 Filistinlileri denilen İsrail vatandaşı Filistinlilere de zorunlu askerlik ya da kamu hizmeti getirilmesi önerileri, ülkede hükümet krizine dönüştü.

İsrail Yüksek Mahkemesi, Şubat ayında Yahudi dini okul (yeşiva) öğrencilerine askerlikten muafiyet sağlayan Tal Yasası'nı "eşitlik ilkesine aykırı" bularak yasanın süresinin uzatılmasını iptal etti. Yasanın süresinin dolduğu 1 Ağustos tarihine yetiştirilmesi beklenen yeni düzenleme, İsrail'de hararetli tartışmalara yol açtı.

İsrail'de 18 yaşına gelen Yahudi erkekler üç yıl, Yahudi kadınlar ise 2 yıl zorunlu askeri hizmet yapmak zorundalar. Sonraki yıllarda ise yedek askerlik uygulaması geçerli. Dini okullara devam eden Yahudi öğrenciler ise askerlikten muaf tutuluyor. Ülke nüfusunun beşte birini oluşturan İsrail vatandaşı Filistinliler ise İsrail kurulduğundan beri orduya alınmıyor ve Ortodoks Yahudilerin aksine askerlik hizmeti yapmadıkları için istihdam başta olmak üzere birçok alanda ayrımcılığa uğruyorlar.

Yeni yasa tasarısı üzerinde İsrail hükümeti içinde pazarlıklar kıyasıya devam ediyor. Erken seçime gidilmesi beklenirken, Knesset'te 29 sandalye ile en büyük parti olan ana muhalefet Kadima Partisi Mayıs ayında Binyamin Netanyahu başbakanlığındaki sağcı hükümete girdi. 120 sandalyeli parlamentoda 94 sandalye ile İsrail tarihinin en geniş hükümetine dönüşen sağcı hükümetin, İran'a karşı savaş hükümeti olarak kurulduğu fikri genel

olarak paylaşıyor.

Netanyahu'nun hükümet ortakları Kadima Partisi ile faşist Dışişleri Bakanı Avigdor Lieberman liderliğindeki İsrail Evimiz Partisi, tüm İsrail vatandaşlarını kapsayan genel bir hizmet yasası çıkarılmasını savunuyorlar. Netanyahu ise partisi Likud'un tarihi müttefikleri olan ve Ortodoksların askere alınmasına karşı çıkan dinci Şas ve Birleşik Tevrat Yahudiliği partilerini kendisinden uzaklaştırmak istemiyor. Kadima, tartışmaların başından beri talepleri kabul edilmezse hükümetten çekileceğini söylüyor. Faşist İsrail Evimiz partisi ise zorunlu askerlik ve kamu hizmetinin İsrail vatandaşı Filistinlileri de kapsamamasında ısrarcı.

Filistin'de sürdürdüğü işgalden ve başta Lübnan olmak üzere bölge ülkelerine saldırganlıktan geri durmayan İsrail ordusu ise savaşı birlikler oluşturmak için aşırı dinci Ortodoks Yahudilerin askere alınmasına büyük önem veriyor.

İsrail devletinin kurucusu ve ilk başbakanı David Ben-Gurion tarafından Ortodoks Yahudilere tanınan askerlikten muafiyet, farklı geçmişlerden ve yönelimlerden oluşan Yahudi toplumu için önemli bir toplumsal sözleşme işlevi görüyordu.

İsrail toplumunun içindeki önemli fay hatlarından olan "laik-dinci" şeklinde tanımlanan çekişme, zorunlu askerlik yasası ile ciddi bir toplumsal krize dönüşebilir.

Bugün nüfusları 700 bine ulaşan ve çoğunluğu Kudüs'te ikamet eden Ortodoks Yahudiler, İsrail toplumunun çoğunluğunu oluşturan "laik" kesimle mümkün olan en az etkileşim içerisine girerek eşit haklardan faydalanıyordu. İşsizlik oranının ve nüfus artışının yüksek olduğu, gelir düzeyinin ise düşük olduğu Ortodoks Yahudiler, İsrail'in siyasi sisteminde koalisyonlarda kilit rol oynayan siyasi partileri sayesinde devlet fonlarından cömert paylar alıyorlar. Diğer taraftan, orta sınıflar ve Sovyetler'in dağılmasından sonra İsrail'e göçen Rusya Yahudileri, Ortodoks Yahudilerin askerlik yapmamasından ve bütçeden aldığı paydan çok rahatsız.

1,5 milyon nüfusu ile ülke nüfusunun beşte birini oluşturan İsrail vatandaşı Filistinliler, hayatın her alanında ayrımcılığa uğruyorlar. "Tüm vatandaşların ülkenin yükünü omuzlaması" propagandasıyla Filistinlilerden Batı Şeria ve Gazze'deki kardeşlerine kan kusturan işgal ordusuna hizmet etmeleri isteniyor. Filistin toplumunun ezici çoğunluğu İsrail devletine hizmet etmeyi reddediyor. Filistinlilere zorunlu kamu hizmeti getirecek bir taslağın yasalaşması, 1948 topraklarındaki Filistin toplumunda kitlesel bir protesto ve sivil itaatsizlik hareketini tetikleyebilir.

Libya'da 'değişim' yok

Emperyalist müdahalenin ardından uzun süre Ulusal Geçiş Konseyi tarafından yönetilen Libya'da, Kaddafi dönemi sonrasının sözde "ilk özgür seçimleri" sonuçlandı.

Resmi seçim sonuçlarına göre Mahmud Cibril'in genel başkanı olduğu Ulusal Güçler İttifakı Partisi oyların yüzde 48,8'ini alarak birinci parti oldu. Cibril'in partisi 200 sandalyeli meclisin siyasi partilere ayrılan 80 sandalyesinden 39'unu kazanmış oldu.

Meclisin geri kalan 120 sandalyesi ise bağımsız milletvekillerine ayrılıyor.

Seçimlerde Müslüman Kardeşler'in Libya'daki karşılığı olan Adalet ve Kalkınma Partisi ise yüzde 21,3 oy alarak 17 milletvekili çıkardı.

Seçim sürecinde estirilmeye çalışılan göstermelik 'demokrasi' rüzgarının arkasında Libya'da yaşanan açmazlar yatıyor.

Emperyalistlerin müdahalesi sonrası ülkede emekçilerin talepleri aradan geçen 9 aya rağmen karşılık bulmamışken, yapılan seçimlere ilgi de zayıftı. %40 oranında boykotla gerçekleşen seçimler işçi ve emekçilerin beklentilerinin karşılıksız kalması kadar işbirlikçiler arasındaki çıkar kavgalarının boyutunu da gösteriyor. Yer yer silahlı çatışmalara varan aşiretler arası güç kavgalarının seçim sonrası kurulan Kurucu Meclis'in çalışmalarına da yansıtacağı aşikar.

Açık ki, emperyalistlerin ve işbirlikçilerin "demokrasi" ve "özgürlük" vaatleri Libya'ya da daha fazla kölelik ve sömürü dışında bir değişim sunmadı.

Rusya'da baskı yasaları

Rusya'da parlamentonun alt kanadı olan Duma'da kabul edilen yasalarla ülkedeki baskı uygulamalarının kapsamı genişletildi.

Çıkan yasalardan birisi internet erişiminin mahkeme kararı olmaksızın engellenmesini düzenliyor. Sermaye hükümeti her ne kadar bu yasanın "çocuk pornografisi, uyuşturucu kullanımı ve çocukları intihara teşvik edici sitelerin kara listeye alınması" amacı güttüğünü söylese de düzenlemeyle eylem çağrısı yapan ya da eleştiri yazısı yayınlayan sitelerin daha kolay engellenmesi hedefleniyor.

Çıkan diğer bir yasayla, yabancı ülkelere giden parayla maddi destek alan demokratik kitle örgütleri "yabancı vekil" ilan edilecek. Yasa, yabancı kaynaklarca finanse edilen ve siyasetle ilgisi olan söz konusu kurumların mali denetime tabi tutulmasını ve yılda iki kez çalışmalarını hakkında rapor hazırlanmasını da zorunlu kılıyor. "Yabancı vekil" tanımının "ajanlık" ve "dış güçlerin temsilcisi" propagandasına zemin hazırlayacağı ise gayet açık.

Duma ayrıca "iftira" tanımının çok büyük para cezasına çarptırılmasını düzenleyen bir yasayı da kabul etti. Yeni yasayla "iftira" atanların 153 bin dolar cezaya çarptırılması öngörülüyor. "iftira" tanımının yargı kanallarında yoruma açık olması, gazetelerin içeriğinin daha sıkı denetlenmek istendiğini gösteriyor.

"Özgürlük elçisi" Mursi

Mısır'ın yeni cumhurbaşkanı Muhammed Mursi 14 Temmuz günü Tunus Cumhurbaşkanı Munsif Merzuki ile görüştü. Ziyaretle birlikte, Ortadoğu'da değişen iki yönetimin işçi ve emekçiler için çözümsüzlükten başka bir şey sunmadığı ve emperyalizme hizmette geçmiş yönetimlerin devamcısı olacakları tüm açıklığıyla görüldü.

Mursi ve Merzuki görüşmesinden

emperyalistlerle işbirliği yapan "muhallif" grupların desteklenmesi kararı çıktı. "İkili ilişkilerde yeni bir sayfa" olarak sunulan ortak hareket etme alanları emperyalistlerin biçtiği role göre şekilleniyor.

Mısır Cumhurbaşkanı Mursi, Tunus lideriyle görüşmesinden bir gün önce de Suudi Arabistan'a gitmiş, ilk resmi ziyaretini Kral Abdullah'a yapmıştı.

Opel'de sular durulmuyor

GM, Opel'in 1.5 yıldır Avrupa şefi olan Karl Friederich Stracke'nin görevine son verdi. Yeni şef ise Stracke'nin yardımcılığını yapan Stephen Girsky oldu.

F. Stracke'nin Opel'i iyi yönetemediği, otomobil satışlarında %8'den %5'e doğru bir gerileme yaşatarak şirkete 523 milyon euroluk bir kayba neden olduğu ileri sürülüyor. GM tarafından "görevden alma" hamlesinin gerekçesi de böyle açıklanıyor.

GM patronları her defasında radikal önlemlerden söz ediyorlar, alınacak bu yönlü kararların da acımasızca uygulanacağını belirtiyorlar. Görülen o ki, Opel'de sular durulmayacak.

Opel işçilerine dayatılacak ikilem ise şimdiden belli: Ya işyeri ya da kazanılmış haklardan feragat. İşçiler bu haklardan feragat etmezlerse eğer, patronlar daha acımasız saldırıları devreye sokacaklar. Bu çerçevede, öncelikle işten atılmalar olacak. Bunu, işçilerin ücret zammı da dahil kazanılmış pek çok hakkın gaspedilmesi izleyecek. Zaten, ikinci başkan Girsky bu acımasız uygulamalara başvursun diye Opel'in başına atanmış bulunuyor.

Aslında GM patronları krizi ve Avrupa'da otomobil satışlarındaki düşüşü bahane ederek Opel'i kapatmak istiyorlar. Bu ise, hiç de sadece Bochum Opel ve Aysenach'la sınırlı bir durum değildir. GM, Opel'in Avrupa'daki dört birimini de kapatmak istiyor. Ne var ki, başta mücadeleci Bochum ve Aysenach Opel

işçileri olmak üzere, işçilerin sert tepkisinden korkuyorlar. Bu nedenle de bu planlarını sürece yayarak tepkilerinin yatışmasını beklemeyi tercih ediyorlar.

Başta başkanı Berthold Hubber olmak üzere IG Metal yöneticileri işyerinin korunması karşılığında kazanılmış haklardan feragat etmekten yanadırlar. Yaptıkları değerlendirme ve açıklamalarda bunu dile getiriyorlar. Dolayısıyla, bu konuda Opel patronlarıyla anlaştıkları muhtemeldir.

Şu anki belirsizliğin işçileri de otomobil alıcılarını da tedirgin ettiğini belirten IGM Opel işyeri temsilciliği, bir an önce işçilerle Opel'in geleceğinin de tartışılacağı bir toplantı yapılmasını istiyorlar. Mücadeleci işçiler ise, IGM başkanı ve yöneticilerinin tutumunu son derece utanç verici buluyorlar. Mücadeleci işçiler, işyerlerini korumaktan ve TİS sürecindeki uyarı grevleriyle elde ettikleri ücret zammı dahil tüm kazanılmış hakları konusunda direnmekten yanalar.

Nitekim 20 öncü işçi topladıkları 800 imzayı Opel yöneticilerine sunarak uyarı grevleriyle elde ettikleri ücretlerin derhal ödenmesini istediler. Ölümüne mahkum edilmek istendiklerini ancak buna izin vermeyeceklerini dile getiriyorlar.

Kızıl Bayrak / Almanya

Avrupa'da THY işçileriyle dayanışma!

THY işçileriyle dayanışma için Hollanda, Almanya ve İngiltere'de dayanışma eylemleri gerçekleştirildi.

Hollanda'nın başkenti Amsterdam'da 14 Temmuz günü THY işçileriyle dayanışma eylemi gerçekleştirildi.

Hollanda Türküyeliler İşçiler Federasyonu (HTİF) ve Demokratik İşçi Dernekleri Federasyonu (DİDF) tarafından düzenlenen dayanışma eylemde, işçilerle dayanışma için imza toplandı ve direniş anlatan bildiriler dağıtıldı.

Hollanda borsasının önünde yapılan mitingde ise çeşitli konuşmalar yapılarak atılan işçilerin işe geri alınması, grev yasağının kaldırılması ve Hava-İş'in talepleri doğrultusunda toplu iş sözleşmesinin imzalanması talep edildi.

14 Temmuz günü **Almanya**'nın Frankfurt kentinde THY işçileriyle dayanışma mitingi gerçekleştirildi. ATİF ve DİDF tarafından Frankfurt Havaalanı'nda düzenlenen mitingde ortak bildiri Türkçe ve Almanca olarak okundu.

15 Temmuz günü **İngiltere**'nin başkenti Londra'da eylem gerçekleşti.

Londra ATİK Komitesi ve DAY-MER'in (Türk ve Kürt Toplumları Dayanışma Merkezi) düzenlediği eylem, Türküyeliler göçmenlerin en yoğun olarak bulunduğu Dalston bölgesinde 3 ayrı THY yetkili satış acentası önünde yapıldı.

"Bu bir soygun!"

İspanya'da emekçiler hükümetin kriz gerekçesiyle "kemer sıkma programı" adı altında devreye soktuğu sosyal yıkım ve kölelik saldırılarına karşı 15 Temmuz günü bir kez daha alanlara çıktılar.

Halk Partisi hükümetinin "2 yılda 65 milyar Euro tasarruf yapacağız" sözleriyle duyurduğu yıkım paketine karşı başkent Madrid'te sokakları dolduran binlerce emekçi azgın polis terörünün hedefi oldu.

Kamuda maaşların azalmasını ve vergilerin artırılmasını öngören saldırı paketine karşı Madrid'te alanlara çıkan emekçiler krizin faturasını ödemeyeceklerini haykırdılar. Yolları trafığa kapatarak hükümeti istifaya çağırın sloganlar atan emekçiler, Halk Partisi merkezine yürüyüş gerçekleştirdi.

Bakanlıklar önünde oturma eylemi yapan emekçiler de, bankaların ve hükümetin halkı soyduğunu söyleyerek, "Eller yukarı bu bir soygundur!" şeklinde sloganlar attılar. Emekçiler, "Krizle çözüm yoksa, devrim var" şiarlı pankartlar da taşıdılar.

Polisten plastik mermili saldırı

Emekçilerin parlamentoya yürümek istemesi üzerine polis saldırısı gerçekleşti. Plastik mermiler, gaz bombaları ve coplarla saldıran polis çok sayıda göstericiyi de gözaltına aldı.

Azgın devlet terörüne rağmen gösteriler sabah saatlerine kadar devam etti.

Peugeot'ta büyük kıyım

Fransa sermayeli otomobil tekeli Peugeot Citroen, zarar ettiği gerekçesiyle Paris yakınında 3 bin işçinin çalıştığı Aulnay fabrikasının 2014 yılında üretimini durduracağını açıkladı.

Otomobil tekeli Peugeot, Fransa'nın batısında bulunan Rennes şehrindeki başka bir fabrikada da 5 bin 600 işçiden 1400'ünü işten çıkarmayı planlıyor.

Fransa genelindeki diğer fabrikalardan ise 3 bin 600 işçi çıkarılacak.

"Krizin derinliği ve sürekliliğinin yeniden yapılandırmayı gerekli kıldığı" bahanesine sarılan Peugeot Citroen, 2011 yılı Kasım ayında da 6 bin işçiyi işten atmıştı.

ITF'den uluslararası dayanışma

Grev yasağına karşı iş bıraktıkları için 29 Mayıs'ta işten atılan Hava-İş üyesi THY işçileriyle uluslararası sınıf dayanışması büyüyor.

Hava-İş Sendikası'nın üyesi olduğu uluslararası üst örgütü Uluslararası Taşımacılık İşçileri Federasyonu (ITF), grev yasağı ve işten çıkarmalar ile ilgili uluslararası kampanya için web sayfasını yayına koydu. İlgili web sayfasının linki şöyle:

<http://www.itfglobal.org/campaigns/reinststate305.cfm>

Öte yandan, Tayland Havayolları (Thai Airways) Uluslararası Sendikası üyesi 30 işçi THY'nin işten çıkardığı işçilerle dayanışma içinde olduklarını göstermek ve sivil havacılık sektörüne getirilen grev yasağının kaldırılmasını talep etmek için Tayland'taki Türkiye Büyükelçiliği'ni ziyaret ederek protesto mektubu verdi.

Köprüden geçerken kapitalizmi görmek

Trafik keşmekeşi bir İstanbul klasiği olarak her geçen gün katlanarak hayatları cehenneme çevirmeye devam ediyor. Saatlerini trafikte geçirmek zorunda kalan İstanbullular son olarak Fatih Sultan Mehmet Köprüsü'ndeki onarım çalışmaları nedeniyle şehrin gördüğü en büyük trafik kâbusunu bizzat yaşadılar. Böylece plansız bir şehrin sorunlarının üzerine rant hırsını eklediğimizde ortaya çıkacak tablonun konsantre bir biçimini de tüm Türkiye görmüş oldu.

Üst üste gelen Van depremi, Samsun'daki sel ve TOKİ katliamı, FSM ve Haliç köprülerindeki onarım bahanesiyle yapılan işkence gibi olaylar son döneme damgasını vuran "AKP mimarisinin" en güzel örnekleri olarak çok net bir resim ortaya çıkarttı. Buna göre önce "usta" rant unsuru olabilecek inşaat işini seçer, ardından bu iş bir yandaşa peşkeş çekilir ardından iş unutulur yapan nasıl isterse öyle yapar. Betonlaşmayla övünen iktidarın bu yoldaki temel düsturu sıfır denetim, en az teknik (mühendislik), maksimum rant ve süslü bir paket. Bunun ışığında köprülerdeki meseleye bakarsak iş yandaş bir firmaya maksimum kârla ihale edilmiş gibi gözüküyor zira çalışmalar sadece yarım gün ve az sayıda işçi ve ekipmanla devam ediyor. Süre de oldukça uzun tutulmuş ki rant daha da büyüsün. Konuyla ilgili olarak Boğaziçi Üniversitesi İnşaat Fakültesi Öğretim Üyesi Prof. Dr. Semih Tezcan şöyle diyor:

"Konuşulanların iç nedenine girmiyoruz çünkü her şey kapalı kutu şeklinde gelişiyor. İzahat verilmiyor. Bir köprüde asfalt yenileme üç ay olur mu? Bir haftalık iş. Halkı hiçe sayıyorlar. Zaman içerisinde asfalt yıpranmışsa oyuk ya da çukur oluşmuşsa bu yenilenebilir. Ama yenileme işi nasıl oluyor? Bir iki saat içerisinde asfalt makinesi 150-200 metre yere asfalt dökülebilir. Asfaltı kaldırması da yine aynı şekilde 1-2 saat sürüyor. Nereden baksan bir köprü boyundaki asfalt değişimi işi 2-3 günlük iştir. Üç ay sürmez. Asfalt yenileme sırasında izolasyon işlemleri de yapılırsa süre yine üç ayı bulmaz. Köprü'nün dışındaki giriş çıkış gibi yerler için ne kumlama ne de çinko koymaya gerek var. Köprü'nün boyu 1.500 metre. 1.500 metrede bu işlerin yapımı 3-4 gün sürer. Bilemedin bir haftayı geçmemesi lazım."

Bu onarım kelimenin tam anlamıyla iktidarın bir ustalık dönemi harikasıdır. Her şeyiyle AKP'yi ve onu yaratan sermaye zihniyetini yansıtmaktadır. Başka çözümler mümkünken seçilen yol insana verilen değerini özetidir. Bu tip köprüler dinamik yüklere maruz kaldıkları için düzenli olarak bakım yapılmalıdır. Tüm dünyada asırlık asma köprüler tek bir gün dahi kapanmadan bu şekilde çalışmaktadır. Ancak İstanbul'un köprüleri bu standardın dışında kalarak birer eziyet abidesine dönüştürülmektedir.

Köprü eziyeti ve AKP densizliği

İşin bir başka boyutunda ise yine klasik AKP densizliğine ve duyarsızlığına şahit oluyoruz. Devletin atanmış sıradan bir personelinin ağzından dalga geçercesine dökülen "İstanbul'u terkedin" sözleri devletin ceberrutlaşma konusunda 12 Eylül'ü çoktan geride bıraktığının açık bir göstergesidir. İş kendi alanındaki sorunları çözmek olan kişinin çok da haddiymiş gibi fikir beyan etmesi, düzeltelim ne fikir beyanı açıktan emretmesi(!) devlet-toplum ilişkisinin vardığı noktayı göstermektedir. Sanki tüm İstanbul her sabah kör karanlıkta şöyle bir gezmek için yollara

dökülüyor, çalışanların senede birkaç ay tatil imkânları/hakları var da macera tutkularından mütevellit köprüleri, yolları tıkamaya koşuyorlar.

Elbette bu sorunu da başlarından savuşturmak üzere geliştirdikleri cevapları da var. Eleştiriler, AKP'nin çokça kullandığı "seçkinci söylemiyle" "bir zahmet toplu taşıma kullanılsın, azıcık rahatlarından ödün versinler" şeklinde kulağa oldukça mantıklı gelen bir öneriyle karşılanıyor. İktidarın yılmaz savunucusu ve sözcüsü, *Sabah Gazetesi*'nin iğrenç kalemi Emre Aköz'ün de bu yöndeki vurgusu da iktidarın tavrını özetliyor. Ancak öncelikle bir şeyleri hatırlatmak gerekiyor, bu ülkede toplu taşımacılığın geliştirilmesi gerektiğini en çok dillendiren ve bu yüzden sürekli hedef tahtasına çakılan solcular olmuştur, birinci ve ikincisini yaptıkları köprü'nün üçüncüsünü yapmak için helikopterle yer beğenen ise bizzat onlar olmuştur. Yıllarca bireysel araç kullanımını teşvik edip gözün gördüğü her yere otoyol yapmayı maharet sayan, "bu köprüler sadece bireysel araç kullanımını artırır" diyenleri "dinozor" ilan eden de bizzat bu ülkenin burjuvazisi ve onun iktidarları olmuştur. Türkiye'de 1988-2003 yılında meydana gelen trafik kazaları nedeni ile yaklaşık 120 bin kişi yaşamını yitirmiş ve yaklaşık 1,5 milyonu aşkın kişi de yaralanmış ya da sakat kalmışken ve bu kazalardan 8 milyon kişi etkilenmişken utanmadan Kürt hareketini yaşanan kayıplardan dolayı sistematik bir şekilde karalayan ve terörist ilan eden sermaye devletin kendi yollarında yaptığı katliam bir savaşı andırırken sorunu yine yol yaparak ve ehliyet dağıtarak bireysel araç kullanımını özendirilenler de bu ülkenin eli kanlı iktidarlarıdır. Hatta Erdoğan'ın "kendi otomobilimizi" yapmak konusundaki ısrarının da sürdüğü bir yerde asıl seçkincilik kendi aracını kullanmak üzere şartlandırılmış bir toplumu her şeyi bir kenara koyarak üstten eleştirmeye kalkmaktır. Ancak Nazi propaganda bakanı Gobbels'i mezarında ters döndürecek cinsten bir söylemle bu durumu karartmak için son hızla çalışmalar sürmekte.

Tüm bunları bir yana koysak ve görmemiş olsak bile ortada kullanılacak bir toplu taşıma sistemi de zaten yoktur. Toplu taşıma denen şey balık istifi gidilen belediye ve halk otobüsleri ile her ne kadar önemli bir yolcu yükünü alsa da hala bir ucube olan metrobüs, oldukça sınırlı olan deniz taşımacılığı, faytondan hallice köhnemiş minibüs ve dolmuş ağı ve neredeyse 20 yıldır çeşitlenmesini beklediğimiz raylı sistem -ki raylı sistem ile İstanbul'da kıta değiştirmek halen imkânsızdır- ise eğer verilen öğütlerin de kendi içinde mizahi bir altyapısı olduğu açıkça görünüyor. Ayrıca önümüzdeki sene

İstanbuluları bekleyen birinci köprü onarımını düşündüğümüzde seçenekler de oldukça daralacaktır. Son olarak başka bir karikatür de köprülerinde ücretsiz hale getirilmesi ile ortaya çıktığını söylemek gerekiyor. Zira ilk yapıldıkları zaman sadece kendi masrafını çıkartmak için belli bir süre paralı yapılan köprüleri ücretsiz yaparak büyük bir jest(!) yapanlara bir zamanlar yayımlanan ve ödenen vergilerin yol, su, elektrik ve köprü olarak geri döneceğini müjdeleyen kamu reklamlarını hatırlatmak gerekiyor. Gene ciddi kalabilen varsa deprem vergilerinin ve emekçilerden zorunlu olarak kesilen paralarla oluşturulan işsizlik fonunu şaşalı sanki ceplerinden koydukları paralarla yapmış gibi törenlerle, övünçle açtıkları "duble yollara" gömenleri de hatırlatmak faydalı olacaktır.

Özetlersek; devlet önce emekçilerden çaldığı paralarla birilerini zengin eden köprüler yapıyor sonra emekçilere ait köprüleri paralı yaparak bu kez köprüleri emekçilerden alıyor, çalarken de dalga geçer gibi masrafi çıkana kadar diyor ama sözünü tutmuyor bir de üstüne bu köprülerde insanlara eziyet edip sonra lütfeder gibi "hadi iki aylığına ücretsiz geçin" diyor. Ondandır da köprüyü başkasına satan insanlara dolandırıcı diyor. İşte buna gerçekten mizah denir.

Oyun içinde oyun

AKP iktidarının trafik eziyetinin gerisinde 3. Köprü'ye dönük planların yattığı çokça dillendiriliyor. Oldukça mantıklı görülen bu önerme Osmanlı saray entrikalarının dönüşünü müjdelirken iktidar Türkiye'yi Osmanlı gibi emperyal bir güç yerine ABD'nin Ortadoğu'daki tetikçisi haline getirmiş bile olsa kendine yakıştırılan Yeni Osmanlı sıfatını da benimsediğini görüyoruz. Şeytana pabucunu ters giydirecek cinsten, köprüleri birer işkencehaneye dönüştürerek "halkın imdadına 3. köprü ile yetişme/herkese 3. köprü şart dedirtme" planı şimdilik eline ayağına dolaşmış olsa da esas itibarıyla insanların aklına yeni bir köprü düşüncesi kazanmış oldu.

Bu kadar gözlerini karartmış olabilirler mi veya 3. köprü karşıtı muhalefet bu kadar güçlü mü? Aslında sorulabilecek sorular bunlar. Elbette böylesi bir kafanın nasıl çalıştığını anlamak onun gibi düşünmek çok olası değil ancak son bir haftada alınan önlemlerle ve duyurularla görece rahatlayan trafik, aslında bu haliyle bile sorun bu kadar büyümeden de kısmen de olsa çözülebileceğini göstererek bu oyunun içinde 3. Köprü oyununun da olduğuna dair önemli bir kanıt

sunmaktadır.

AKP belediyciliği...

AKP'yi iktidara taşıyan süreç Milli Görüş'ün belediycilik operasyonu ile başlamıştı. Bizzat Erbakan tarafından önce belediyelerin ele geçirilmesi buradan da iktidara doğru yürüneceği belirlenmiş bir stratejiydi. Kendi içinde bunda başarılı da oldular. Bir yandan göz boyayıcı icraatlar ve sadaka dağıtarak kitleleri kendilerine bağlarken diğer yandan yandaşlara dağıtılan ihaleler yeşil sermayeye serpilme imkânı tanıdı. Ancak neredeyse 20 yıldır büyük metropollerini yöneten anlayışın bir arpa boyu bile yol alamadığı hemen her fırsatta ortaya çıkmaktadır. Dünyanın en borçlu belediyelerini yaratanlar bu mesele vesilesiyle bir kez daha afişe olurken hemen tüm politikasının da minyatür bir örneğini gözler önüne sermiştir. Ancak trafik sorunu AKP'nin çokça ötesinde kökü derin bir konudur. Kapitalizmin doğası bir kentin sorunlarını çözmeye değil onları paraya tahvil etmeye dönüktür. Örneğin önce kırları şehirlere çeker ama hiçbir sorunları ile ilgilenmez ve ortaya gecekondular çıkar. Ardından gecekondulardan çeşitli vesilelerle faydalanır. (Oy, tapu, elektrik, su, doğalgaz bedelleri vs.) Sonra o araziler değerlendirilince, onları çarpık yapılaşma, kentsel dönüşüm, deprem vs. diyerek tekrar rant açar. Özetle hemen her durumda sistem böyle işler. Bu noktadaki pervasızlık şehirleşme, toplumsal muhalefetin durumu ve iktisadi gelişkinlikle farklılık gösterse de kapitalizmin rantı yeniden oluşturması sürdürülebilirliği açısından hayatidir. İstanbul bu açıdan tam bir cennet bahçesi sayılabilir. Gündemden düşürülmeyen deprem söylentisi ile devreye sokulan kentsel dönüşüm yasası rant dönüşümü süreklileşmesi için önemli güvence olmuş ve rantı hiç bitmeyen bir metropol olarak İstanbul'daki ganimet akbabaları şehrin üzerine toplamıştır. (Akbaba benzetmesi şehrin 10 ayrı noktasına İSPARK'a helikopter pisti yaptıran ve 3. Köprü'nün yerini buralardan kalkan bir helikopterin içinde gözlemleyen veya burjuva basında yer aldığı şekliyle engin uzmanlığıyla bizzat seçen Erdoğan, sürekli uçuş durumunda olan bir başka meşhur helikopterli Ali Ağaoğlu ve diğer zenginleri tanımlamak için en uygun kelime gibi gözüktüyor). Hal böyleyken, sorun para kazandırırken trafik sorunu neden çözülsün ki?

İstanbul için önemli toplu taşıma projeleri olduğu söyleniyor olsa da halihazırda temel yükün şu an olduğu gibi karayoluna bindirilmesi düşünülmektedir. Ana aks halen metrobüs denen ucube sisteme emanet edilmiş, yine bu aks üzerinde uzun mesafelerdeki ağırlık halk ve belediye otobüslerine bırakılmış durumda. Yapılan projelerin de bütünlükle ilgili ciddi sıkıntılar taşıdığı görülüyor. Süreklilik yerine aktarma yapılmasını gerektiren sistem adeta bir yamalı bohçayı andırıyor. Zaten sistemin bütün parçaları kriz ve yoğunluk anında ya toptan iflas etmekte ya da parça parça kullanılamaz hale gelmektedir. Örneğin kar yağdığı anda tüm karayolu taşımacılığı -özellikle AKP belediyciliğinin alamet-i farikası metrobüsün geçen kış düştüğü durum- iflas ederken en ufak bir yüklenmede raylı sistemin de güdük kaldığını biliyoruz. Bu arada fahiş bilet fiyatları, konforun çok uzağında araçlar ve her gün işe gitmek zorunda kalan emekçi yığınların genel olarak kentin çeperlerine, çalışma alanlarının dışına, sürülmüş olmaları da garabetin başka bir eksenini oluşturuyor. Özetle nereden tutulsa elde kalacak bir sistem, tüm güzelliklere rağmen ısrarla uygulanmaya hatta çözüm diye sunulmaya devam ediyor.

Kapitalizm, kent ve ulaşım sorunu

Ulaşım sorunu kapitalist bir metropolün tek sorunu olmasa da en temel sorunlarından biridir. Kentin plansızlığının oluşturduğu sorunların keşişim noktasında

durmaktadır ve kentte yaşayan hiç kimsenin bundan kaçma şansı yoktur. Kapitalizmin kanunlarına uygun olarak işçi sınıfının sırtına bindirilen yük ve tüm insanlığa etki eden bir yağma; değişik cehennem panoramaları... Kapitalist kentin tüm sorunları gibi trafik daha doğrusu ulaşım sorunu da bir sistem sorunudur ve sistemin eşitsizliğinden oksijenini alır. "Ulaşım sorunu temelde arazi kullanımı sorunu olarak da ele alınabilir. Kapitalist kentler insan odaklı değil rant odaklı büyüdükleri için, alan kullanımı sorununun en önemli nedenlerinden biridir." (Kapitalist sistem ve ulaşım sorunu.../ Mühendislik, Mimarlık ve Planlamada Toplumcu Eksen, 3. sayı) Aslında herkesi kesen bir sorun olarak ulaşım sorunu aslında çözümsüz değildir ancak bu, sistemin doğasına aykırıdır. En basitinden çözemeyeceğini sorunun tanımlanmasında dahi söylemektedir. Sisteme göre ortada duran "trafik sorunu"dur. Hal böyle olunca birkaç alt geçit, üst geçit ve birkaç yüz kilometre yol ile sorun çözmeye kalkmak kendi içinde belli bir mantık taşıyor olabilir. Ancak sorun trafik değil ulaşım. Ulaşım bütünlüklü bir kavramdır. Sadece araç trafiğini ve insanların taşınmasını değil, bir bütün olarak taşınımı kapsar. İçinde eşyaların taşınması da vardır, bir ambulansın veya itfaiye aracının görevini yapabilmesi de, insanların sadece kent içinde değil uzak mesafelere, şehirlerarası veya ülkeler arası, ulaşabilmesi de vardır. Bu yüzden bütünlüklü bir planlama esastır. Örneğin tren garını veya havaalanını nereye yaptığımız, buralardan merkeze doğru nasıl bir dağıtım yaptığımız belirleyicidir. Siz Haydarpaşa Garı gibi kentin sembolü olmuş, kentin ve kentlinin ortak hafızası bir yapıyı önce yakıp ondan sonra ranta açık büfe sunup ardından da yolcu garını şehir dışına doğru taşırsanız ulaşım sorununu çözemezsiniz. En azından ulaşım sorununa verdiğimiz değeri bu şekilde ilan ederseniz ve çözümün yanına bile yaklaşamazsınız.

Peki çözüm var mıdır? Açıkçası her gün milyonlarca insanın hareket halinde olduğu bir şehirde, hele ki bu İstanbul gibi düzensizliğin ve plansızlığın tavan yaptığı bir şehir ise, bu sorunu çözmek veya çözeceğini iddia etmek çok olası değildir. Zira kayıtlı 13 milyon kayıtsızları da katarsanız 20 milyona yaklaşan nüfusuyla Avrupa'nın en büyük şehirlerinden olan İstanbul'da elinizde sihirli bir değnek yoksa bazı şeylerin çözümü imkânsız çoktan aşmış durumdadır. Kapitalizmin eşitsizlik ilkesinin doğurduğu bir şehir olarak İstanbul'da atılan her adım sadece günü kurtarmak için yapılabilir. Şöyle örnekleyelim; Tasarımında günlük araç kapasitesi 90 bin olan Boğaziçi Köprüsü'nden bugün her gün geçen araç sayısı 205 bin. Fatih Sultan Mehmet Köprüsü'nün ise tasarımı günlük araç kapasitesi 120 bin iken, bugün bu köprüyü kullanan araç sayısı 210 bin'dir. (Bu noktada 3. Köprü sevdalılarıyla aynı noktaya düşmemek için şu notu vermek gerekiyor: Yolcuların yüzde 63'ünü taşıyan toplu taşıma araçlarının köprü trafiğindeki payı yüzde 10. Yolcuların yüzde 37'sini taşıyan özel araçların köprü trafiğindeki payı yüzde 90'dır). Özellikle kapitalizmin çarpık geliştiği ülkelerde görülen hastalıklı obez şehirlerden* biridir İstanbul. Kapitalizmin kırları boşaltmasıyla sanayinin daha çok geliştiği ve iş imkânının olduğu bölgelerde yığılma olması beklenmeyen bir şey değildir. Bu aslında bir kısır döngüdür, iş imkânı çoğaldıkça nüfus artar, sermaye nüfusun çok olduğu yöne doğru kayar, sanayi ve finans da işgücünün ve paranın döndüğü yere doğru hücum eder. Yani, eşitsiz gelişimin olduğu, kapitalizmin çarpık büyüdüğü her yerde metropoller her geçen gün daha çok şişer. Çok bilinen adıyla köyden kente göç engellenemez. Zaten engellenmekte çok istenmez. Hele ki İstanbul gibi nüfus yoğunluğunun fazla olup da "taşının toprağının altın" olduğu yerler tam bir rant cennetidir.

Tüm bunları özetlersek İstanbul sorunu trafik değil aslında ulaşım. Temelinde plansızlık ve kontrolsüz büyüme yatan bu olguyu yaratan şey son tahlilde

kapitalizmden başka bir şey değildir. Sorunun çözümüne dönersek, esasında bir dizi teknik tedbir ve yeni bir ulaşım ağı bu ulaşım sorununu büyük ölçüde çözecektir ancak bu çözüm kalıcı olmayacaktır. Zira büyüme sürdükçe, ki usta ellerde(!) hazırlanan çılgın projeler kentin nüfusunun gerçekten çılgınca bir yağma ile neredeyse iki katına çıkartılmasına yol açacaktır, her seferinde süreç yeni sorunlar ve krizler üretmeye mahkumdur. Tek çözüm sihirli bir değnek değil de devrimci bir dokunuştan geçmektedir:

"...Sözü insana bağlamamızın nedeni; bugünün kentlerinin şekillenmesinde, daha doğru bir ifade ile toplumsal yaşamın şekillenmesinde temel olgu kâr ise eğer, sosyalizmin kentlerinde ya da toplumsal yaşamındaki temelin insan olduğunu belirtmek isteyişimizdir.

Ama bir niyetten öteye geçip 'insan odaklı bir kent yaşamı' tanımlamasının nasılna eğilmek, hem maddi hem düşünsel olarak önümüzde duruyor. Tabii ki bu nasılın en net ve gerçek cevabının başka bir toplumsal sistem/sosyalizm olacağı, tam da yukarıda belirttiğimiz 'kâr' ve 'insan' ikilemi üzerinden net bir biçimde görülüyor.

...Kent'in başının ve sonunun ne olacağı konusu ise düşünülmesi gereken diğer bir noktadır. Olması gereken büyüklük, o kentte bulunan üretici güçler tarafından belirlenir. Diğer taraftan, kent ile kır arasındaki ayrımın giderilmesi gereklidir. Uygulamada bu ayrımı gidermek için büyük kentlerin çevresine daha küçük boyutta -uydu kentler- kurulmuştur. Ayrıca kent üzerine bir takım planlamalar yaparken, onun bulunduğu coğrafi özellikler dikkate alınmalıdır.

... Tüm bunların bu sistem altında da gerçekleştirilebileceğini düşünenler olacaktır. Ama tekrar tekrar altını çizmenin önemli olduğunu bildiğimiz tek gerçek, içerisinde yaşadığımız sistemin kapitalist sistem olduğudur. Bu sistemin tanrısı paradır/kârdır. Bu sistem topluma hizmet götürmeye, onun ihtiyaçlarını karşılamaya değil, toplumu soymaya dayalı bir sistemdir. Konut, ulaşım vb. sorunları çözmek için gerekli kaynaklar/zenginlik birikimi bir avuç asalağın elinde toplanmıştır. Bu zenginliklere el koymadan bu sorunları çözmek mümkün değildir. ...

Yaşanabilir bir kent, insanca yaşam ancak sosyalizmde mümkündür." (Yaşanabilir bir kent için sosyalizm!/TMMŞP)

* En kalabalık şehirler listesinin bir kısmına bile baktığımızda; görüldüğü üzere ağırlık 3.dünya ülkelerinde ve yarıya sonradan katılan ülkelere düşer.

1. Tokyo 35-40 milyon (Japonya); 2. Mexico City 15-25 milyon (Meksika); 3. New York 19-22 milyon (ABD); 4. Seul 15-30 milyon (G.Kore) 5. Bombay 15-25 milyon (Hindistan); 6. São Paulo 15-25 milyon (Brezilya); 7. Manila 10-20 milyon (Filipinler); 8. Jakarta 15-25 milyon (Endonezya); 9. Delhi milyon 15-20 (Hindistan) 10. Los Angeles milyon 13-18 (ABD); 11. Şanghay milyon 15-20 (Çin)

Toplumcu Mühendis, Mimar & Şehir Plancıları

9. Mamak Kültür-Sanat Festivali 3-4-5 Ağustos'ta!

“Burjuvazinin yoz kültürüne karşı devrimci kültür sanat!”

Ankara Mamak'ta her yıl binlerce işçi ve emekçinin katılımıyla gerçekleştirilen kültür-sanat festivallerinin 9. su 3-4-5 Ağustos günlerinde yapılacak. Yoğun, tempolu ve yaygın bir hazırlıkla örgütlenen festival üzerine, Mamak İşçi Kültür Evi'nin bileşenlerinden Tiyatro Atölyesi, Müzik Topluluğu ile Şiir ve Edebiyat Atölyesi ile konuştuk...

Türkü söyler gibi yapılmıyor yapı
bu iş biraz zor,
zor ama
yapı yükseliyor, yükseliyor.
Saksılar konuldu pencerelere
alt katlarında.
İlk balkonlara güneş taşıyor kuşlar
kanatlarında.

Bir yürek çarpıntısı var her putrelinde
her tuğlasında
her kerpicinde.
Yükseliyor, yükseliyor yapı
kanter içinde.

“Devrimci kültür sanatı bir mücadele mevzisi olarak görüyoruz”

- 9. Mamak Kültür-Sanat Festivali çalışmaları başladı. Festivalin bu yılki gündemi, içeriği ve hazırlıkları nelerdir? Mamak İşçi Kültür Evi'nin temel bileşenlerinden olan tiyatro topluluğu hakkında bilgi verir misiniz? Festivale yönelik hazırlıkları nelerdir?

MİKE Tiyatro Atölyesi: Festivalin bu yılki gündemi ‘İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!’. Burjuvazi ve sermaye devleti işçi-emekçilere fütursuzca saldırıyor. Bu düzen kıdem tazminatı hakkının gaspı, açlık sınırının bile altında asgari ücret, çalışma saatlerinin 15-16 saati bulması gibi birtakım saldırılarla bizleri köleleştirirken televizyonları, gazeteleri ve radyolarıyla kültürel olarak da yozlaşmayı hedeflemektedir. Emperyalistlerin güdümünde Suriye üzerinde hain savaş politikaları gönderken yanı başımızdaki kardeş Kürt halkı üzerinde imha, inkâr, asimilasyon politikalarını güçlendirirken katliamlar yapıyor. Festivalin şiarı tüm işçi-emekçilere dayatılan kölelik koşulları ve Kürt halkına yönelik asimilasyon ve imha politikalarına karşı yükseltilmesi gereken bir şiarıdır. Bu şiarı uygun bir şekilde festivali örgütliyoruz.

Mamak İşçi Kültür Evi Tiyatro Topluluğu uzun süredir var; fakat yaklaşık son iki yıldır çok faal değil. Son 8-9 aydır topluluğu daha etkin hale getirmeye çalışıyoruz. Mamak İşçi Kültür Evi Tiyatro Topluluğu burjuvazinin yoz kültürüne karşı devrimci kültür sanatı savunuyor. Bu bağlamda yeni bir dünyayı yaratmanın bir aracı olarak devrimci kültür sanatı bir mücadele mevzisi olarak görüyor. Mamaklı işçi-emekçilerle kolektif bir çalışma yürütmeye çalışıyoruz. Sermayenin, sanatı, emekçilerin gündelik yaşamının dışına çıkarma çabalarına karşı bizler sanatı işçi ve emekçilerin gündelik yaşamının bir parçası haline getirmeye çalışıyoruz. Ve buradan doğru düzenli olarak çalışmalarımızı alıyoruz. Festival gündemine uygun

olarak da tiyatro oyunları hazırlıyoruz. Bundan sonraki hedefimizse festival sonrasında topluluğumuzu Mamaklı işçi-emekçilerle daha da güçlendirmektir.

“Yeni bir kültür yaratma mücadelemizi sürdürüyoruz”

- Mamak İşçi Kültür Evi'nin temel bileşenlerinden olan şiir topluluğu hakkında bilgi verir misiniz? Festivale yönelik hazırlıkları nelerdir?

MİKE Şiir ve Edebiyat Atölyesi: Öncelikle merhaba. Geçmiş festivallerin birikimlerine yaslanarak dünden daha güçlü bir şekilde 9. Mamak Kültür-Sanat Festivali'ne hazırlanıyoruz. İşçi Kültür Evi Şiir ve Edebiyat Topluluğu olarak bu sene de devrimci şairlerin kavga şiirleriyle işçi ve emekçilerin karşısına çıkacağız. Kapitalist sistemin giderek ağırlaşan çalışma koşulları altında işçi ve emekçiler ciddi bir sömürüye maruz kalıyor. Öte yandan düzen kendi kültürünü dayatarak işçi ve emekçileri bütünlüklü bir şekilde yozlaştırıyor. Bu durum aynı koşullar altında çalışan emekçilerin birbirlerine yabancılaşmasına neden oluyor ve bu sömürü düzenine karşı mücadele etmesini engelliyor.

Bizler Kültür Evi bünyesinde uzun yıllardır yürüttüğümüz kültür-sanat faaliyetini sürekli hale getirmeye ve Mamaklı emekçileri bu çalışmanın bir parçası haline getirmeye çalışıyoruz. Bunun yanında kültür-sanat anlamında teorik okumalar yapma konusunda mütevazî adımlar attık. Bu sene şiir topluluğu olarak festivalinin de şiarı olan halkların kardeşliği temasını işleyeceğiz. Dünya halklarına savaş açan emperyalist-kapitalist sistemin çözümsüzlüğünü bir kez daha ortaya koyacak, ezilen halkların kurtuluşunun mücadeleden geçtiğini bir kez daha vurgulayacağız.

Bizler Mamak Kültür Sanat Festivali'yle, sermaye düzeninin bu saldırılarına karşı emekçileri yan yana gelmeye ve birlikte mücadele etmeye çağırıyoruz. Devrimci kültür sanatın işçi ve emekçilerin yaşamları olabilmesi için bu çabamızı devrimci-siyasal faaliyetimizin bir parçası haline getirmiş bulunuyoruz. Kültür-sanat festivalleri daha da yoğunlaşmış bir pratik çabayı gerektiriyor. Haftada bir gün olan çalışmamızı, haftada iki güne çıkardık. Kültür Evi'nde faaliyet gösteren tüm topluluklar yoğun bir tempoyla festivale hazırlanıyorlar. Bizler de üzerimize düşeni yerine getirmeye çalışıyoruz.

Öte yandan bizler bin bir emekle bugünlere getirdiğimiz kültür evimizin yapı işçileriyiz. Kimimiz

fabrikamızdan, kimimiz iş yerimizden, kimimiz okullarımızdan çıkıp yeni bir kültür yaratma mücadelemizi sürdürüyoruz. Aynı zamanda festivali Mamaklı emekçilerle birlikte pratik olarak da örgütliyoruz. Tek tek kapıları çalıp festivali anlatıyoruz emekçilere. Belki yüzlerimiz değişiyor ama bu yapı yükseliyor! Dost ve düşman buradan bir kez daha duysun ki devrimci-kültür sanat mücadelemiz inanç ve kararlılıkla sürüyor.

“Festival emekçilerle buluşabildiğimiz bir mevzi”

- Festivalin bu yılki gündemi, içeriği ve hazırlıkları nelerdir? Mamak İşçi Kültür Evi'nin temel bileşenlerinden olan şiir topluluğu hakkında bilgi verir misiniz? Festivale yönelik hazırlıkları nelerdir?

MİKE Müzik Topluluğu: 2001'den beri Kültür Evi Müzik Topluluğu var. Yani Kültür Evi kurulduğundan beri çalışmalarını ısrarla sürdürmüş bir topluluktur müzik topluluğu. Çalışanları tutuklansa da, ya da başka nedenlerle topluluktan ayrılmak zorunda kalsa da devrimci marşlar ve ezgiler hep yankılanmıştır bu çatının altında. Kültür-Sanat festivallerinin bu sene 9.'sunu gerçekleştireceğiz. Festival üç gün boyunca emekçilerle buluşabildiğimiz bir mevzi aslında. Biz müzik topluluğu olarak bu üç gün için de program hazırlıyoruz. Birinci günü türkü ağırlıklı olacak ikinci gün birçok emekçinin sözlerini bildiği ve birlikte söyleyeceğimiz ezgileri seslendireceğiz. Son gün ise devrim şehitleri anısına hazırladığımız bir dinleti olacak. Festival yaklaştıkça bizim de heyecanımız artıyor. Biz de haftanın iki günü çalışma alıyoruz. Yani kendi cephemizden güçlü bir hazırlık yapıyoruz.

Festivalin bu yılki gündemi ve içeriğine gelecek olursak. Bu yılki temamız ‘İşçilerin birliği, halkların kardeşliği’. Emperyalizmin dünya çapında saldırıları artmış durumda, yanı başımızda Suriye'ye yönelik savaş planları yapılıyor. Türk sermaye devleti de bu sürecin aktif bir taşeronu. Yine dışarı da devam eden saldırganlık içeride devlet terörüyle birleştiriliyor. Kürt halkına yönelik yıllardır sürdürülen kirlî savaş, halkların kardeşliği şiarını yükseltmemizi zorunlu kılıyor. Bunun yanında biz işçi ve emekçilerin kazanılmış haklarına göz dikiliyor, örgütsüzleştirme saldırıları artıyor. Bizler bu tablo karşısında da örgütlü-örgütsüz tüm sınıf bölüklerine birlik çağrısı yapıyoruz. Direnen işçilerin sesini Mamaklı emekçilere taşıyoruz ve direnişlerle dayanışmayı örgütliyoruz. Tabi tüm bu başlıkları kültür ve sanatla yoğurarak işliyoruz.

Bu sene de birçok sanatçı dostumuz festivale destek veriyor. Erdal Beyazgül, Doğan Kaya, Malik İnci, Yavuz Canpolat, Deniz Arslanbaş, Mehmet Özer, Can Şenliği Oyuncuları, Ve Sanat Tiyatro Atölyesi festivale destek veren dostlarımız. Bunların yanında kültür evinin kendi atölye ve toplulukları da üretimlerini emekçilerle paylaşacak. Tabi sunumlar, konuşmalar, belgeseller ve anımlarla politik içeriği daha güçlü bir hale gelmiş olacak. Buradan bir kez daha tüm işçi ve emekçileri, ilerici ve devrimcileri 9. Mamak Kültür-Sanat Festivali'ne destek vermeye çağırıyoruz.

Samandağ Evvel Temmuz Festivali'ne dair...

Antakya'nın Samandağ ilçesinde her yıl geleneksel olarak düzenlenen Evvel Temmuz Festivali 15 Temmuz'da son buldu. Çeşitli panellerin ve konserlerin gerçekleştiği festivale onbinlerce kişi katıldı.

Bu sene de üç ayrı festival programıyla gerçekleşen festivalde Samandağ Kalkındırma Derneği ve Akdeniz Kültür ve Dayanışma Derneği'nin programının yanı sıra Halk Cephesi tarafından örgütlenen alternatif bir festival programı gerçekleşti.

Festivalin gündüz programlarında kadın sorunundan medyaya, Suriye ve Ortadoğu'dan faili meçhullere kadar bir dizi konuya değinen paneller gerçekleşirken akşam programında Ferhat Tunç, Hakan Yeşilyurt, Selda Bağcan, Nurettin Rençber ve Grup Yorum'un katıldığı konserler gerçekleşti.

Festivale dair gözlemler...

*15 Temmuz günü Halk Cephesi tarafından düzenlenen festival dışındaki günlerde festival alanında bu sene de ticari işletmelerin sponsorluğunda düzenlenmiş olması ve alanda düzenin yozlaştırma araçlarından biri olan alkol tüketiminin yaygın olması festival boyunca önemli bir sorun alanı oluşturdu. Bu durum, festivali düzenleyenlerin bulunduğu siyasal platformun "devrimcilik" iddiasının nasıl algılandığına da bir işarettir. Festival alanında devrimci yapılarca açılan stantlarda yürütülen çalışmalarla bu gerici-yoz atmosfere alternatif duruş çabası anlamıydı.

* Halk Cephesi tarafından festival programı çerçevesinde 15 Temmuz günü gerçekleştirilen Avukat Behiç Aşçı ile Av. Selçuk Kozagaçlı'nın katıldığı söyleşide Suriye eksenli sunumlarda Suriye yanlısı yaklaşım dikkat çekti.

* Festivalde öne çıkan diğer önemli sorun alanı ise gerçekleştirilen panellerin içeriği ile ilgiliydi. Yer yer düzen partilerinin propagandasının işlendiği bu panellerden değinilmesi gereken bir örnek HAS Parti'den Mehmet Bekaroğlu (bu süreçte istifaya geçmemişti) ve Zeki Kılıçarslan'ın katılımıyla düzenlenen "İslam ve Sosyal Adalet Mücadelesi" başlığındaki paneldir. Gericiliğe alan açılan bu panelin toplam mesajı kapitalist sistem ve onun yürütücüleri tarafından dinin, işçi ve emekçiler üzerinde sömürü sistemini kolaylaştıran bir imkana dönüştürülmüş olmasını meşrulaştıran içerikteydi. Konuşmalarda devrimci mücadele marjinal gösterilerek, "halkın kalbini" kazanmak ve kitleleşmek adına islamla solu

15 Temmuz 2012 | Samandağ

birleştirmek gibi formüller öne çıkarıldı. Son derece liberal bir bakışla ve seçimlerde kazanılacak oylara indirgenen "mücadele" vurgusuyla işlenen panele reformist solun taraftarlarının ilgi göstermesi ve olumlama ise dikkat çekiciydi.

* Festival alanına dair söylenmesi gerek bir diğer nokta ise festivali izlemeye gelen onbinlerce insan olmasına rağmen bu sene de kitlenin zorunlu insani ihtiyaçlarını gözetemeyen bir düzenlemeye gidilmemiş olmasıydı. Yanı sıra festivali destekleyen belediyenin festival alanının temizliğine dair ek önlemler almaması rahatsızlık veren bir diğer konuydu.

Komünistler açısından festival...

* Komünistler bu sene de festival alanında stant açarak binlerce kişiye doğrudan seslenme imkanını en iyi şekilde değerlendirmeye çalıştılar. 400'ün üzerinde *Kızıl Bayrak* gazetesi ajitasyonlar eşliğinde satılırken, *Ekim Gençliği* ve *Eksen Yayıncılık* kitapları da satıldı. Yansın stanttan pek çok kez emekçilerle konuşuldu, sosyalist propaganda imkanı yakalandı.

* Festival haftası boyunca kolektif ve disiplinli bir şekilde bir arada olan sınıf devrimcileri, gün içinde de çeşitli konu başlıklarında politik tartışmalar yapma imkanı buldular.

* Festival bitiminde ise Alaattin Karadağ yoldaşın mezarı ziyaret edildi.

Güney'den komünistler

Bahadın Şenlikleri sona erdi

Yozgat'ın Sorgun ilçesine bağlı Bahadın beldesinde her yıl geleneksel olarak düzenlenen Bahadın Şenlikleri'nin 16. sı 14-15 Temmuz tarihlerinde gerçekleştirilen etkinliklerle sona erdi.

14 Temmuz günü, semah gösterileri gerçekleştirildi ve çeşitli halk ozanları sahne aldı. Grup Günyüzü ve Ali Asker'in sunduğu müzik dinletilerinin ardından günün programı sonlandırıldı.

Şenliklerin son günü olan 15 Temmuz gününce, Ankara'dan gelen Oytad Tiyatro Grubu Bahadın Kültür Evi'nde "Dilli düdük" isimli bir oyun sergiledi.

Oyunun ardından yine Kültür Evi'nde Yurt Gazetesi Yazarı Necdet Saraç, Avukat ve Araştırmacı-

Yazar Ali Yıldırım ve PSAKD Genel Başkanı Kemal Bülbül'ün katılımıyla "Alevilik ve Yeni Anayasa" başlıklı bir panel gerçekleştirildi.

Akşam programında ise ilk olarak PSAKD Mamak Şubesi Semah Ekibi sahne aldı. Ardından yerel sanatçılar, sonrasında ise sırasıyla Grup Kibebe, Cevdet Bağca ve Derya sahne aldı.

Müzik programının ardından 16. Bahadın Kültür Şenlikleri sona erdi.

Sınıf devrimcilerinin şenlik boyunca açtıkları Eksen Yayıncılık standı katılımcıların ilgisine konu oldu.

Kızıl Bayrak / Yozgat

Mamak'ta yaygın ve tempolu festival çalışması

Mamak İşçi Kültür Evi çalışanları 3-4-5 Ağustos'ta Tekmezar Hacı Bektaş-ı Veli Parkı'nda gerçekleştirilecek olan 9. Mamak Kültür Sanat Festivali çalışmalarını yoğunlaştırarak sürdürüyorlar. Festival Hazırlık Komitesi'nin haftalık olarak düzenlediği toplantılarda yapılan tartışmalar sonucunda festival çalışmasının yürütüleceği bölgede daha yaygın, etkili ve hedefli bir çalışma yürütebilmek amacıyla alt komiteler oluşturularak çalışmanın bu alt komiteler üzerinden yürütülmesi kararı alındı. Tekmezar-Şirintepe, Tuzluçayır ve Ege Mahallesi komiteleri oluşturularak çalışmalara hız verildi.

İşçi Kültür Evi çalışanları kullandıkları çeşitli materyallerle festival duyurusunu yaygın bir şekilde yapıyorlar. Festivalin genel çağrısını yapan pankartlar, bölgeye yaygın bir şekilde yapılan afişler ve festival programının olduğu pankartların bölgede kullanılmasının ardından bölge komiteleri üzerinden de festival bülteni dağıtımlarına başlandı. Bunun yanı sıra festival programının yazılı olduğu el ilanları hazırlanarak bültenle birlikte kullanılmaya başlandı.

İşçi Kültür Evi çalışanları festivalin güçlü ve kitlesel geçmesi için yaygın bir çalışma örgütüyorlar. Bu çerçevede Mamaklı işçi ve emekçilerin kapıları tek tek çalınarak festival bülteninin dağıtımları yapılıyor, festivalin amacı anlatılıyor ve işçi-emekçiler festivale davet ediliyor.

Tekmezar-Şirintepe bölgesinde kapılar tek tek çalınarak festivale çağrı yapılırken emekçilerden oldukça olumlu tepkiler alınıyor. Birçok emekçi, Kültür Evi'ni daha önceden de tanıdıklarını belirterek evlerine davet ediyorlar. Oldukça anlamlı sohbetler gerçekleştirilen ev ziyaretlerinde festivali sahiplenme çağrısı yapılıyor.

Tuzluçayır bölgesinde yapılan bülten dağıtımlarında genel olarak emekçilerin yoğun ilgisiyle karşılaşılıyor. Emekçiler festivale geçtiğimiz yıllarda katıldıklarını ve bu sene de katılacaklarını söylüyorlar. Emekçilere festivali ve yapılacak etkinlikleri anlatan Kültür Evi çalışanları, kimi yerlerde gündemdeki sorunları ve bu sorunlara karşı neler yapılabileceği üzerine sohbetler gerçekleştiriyor.

Festival çalışmaları çerçevesinde Ege Mahallesi'nde kapıları çalınan işçi-emekçilere festival bülteni ulaştırılıyor. Festivalin amacı ve yapılacak etkinlikler anlatılarak işçi-emekçiler festivale davet ediliyor. Kapıları çalınan emekçilerden olumlu tepkiler alınırken birçok emekçi festivale katılacağını söylüyor. Gecekondu bölgesi olan Eski Çöplük Mahallesi'nde yapılan bülten dağıtımlarında ise birçok emekçinin evi ziyaret edilerek hem festival üzerine hem de gündemdeki sorunlar üzerine sohbetler gerçekleştirildi. Sıcak sohbetlerin yapıldığı emekçiler yaşadıkları mahallede gecekondu yıkımlarının gündemde olduğunu anlatarak bundan duydukları rahatsızlığı dile getirdiler.

Yaygın bir şekilde yürütülen festival çalışmaları önümüzdeki günlerde de bülten, el ilanı ve farklı materyallerin kullanılmasıyla devam edecek.

Kızıl Bayrak / Mamak

“Failler belli, katiller serbest!”

Gözaltında kaybedilenler için her cumartesi Galatasaray Lisesi önünde eylem yapan Cumartesi Anneleri, bu haftaki eylemlerinde 3. Yargı Paketi ile katillerin serbest bırakılmasına tepki gösterdi.

ICAD'tan (Uluslararası Gözaltında Kayıplara Karşı Komite) da temsilcilerin katıldığı eylemde, 2 Temmuz 1994'te kaybedilen doktor Recai Aydın'ın dosyası açıklandı.

Gözaltında kaybedilen Kenan Bilgin'nin abisi İrfan Bilgin, eylemde yaptığı konuşmada 3. Yargı Paketi'nin beklentileri karşılamadığını belirtti. Bilgin “Adalet talebimizi yerine getirmeyen katilleri serbest bırakan hükümet, bizim hükümetimiz değildir” dedi.

Eylemde İHD adına açıklama yapan Dr. Gülsüm Kav ise “Gazeteciler milletvekilleri, belediye başkanları, öğrenciler, siyasetçiler, sendikacılar, akademisyenler cezaevlerinde tutulmaya devam ederken 7 gencin vahşice öldürüldüğü Bahçelievler Katliamı'nın failleri ve siyasi cinayetlerin tetikçileri salıverildi” sözleri ile 3. Yargı Paketi'ne tepki gösterdi.

Kav, “Dr. Recai Aydın'ın failleri de diğer kayıplarımız gibi açıkça biliniyor ve 18 yıldır

14 Temmuz 2012 | Takvim

korunmaya devam ediyor” dedi. Kayıp yakınlarından Hanife Yıldız da “Katiller katilleri aklıyor” dedi.

İHD 26. yılını kutladı

İnsan Hakları Derneği kuruluşunun 26. yılını eylem ve etkinliklerle kutladı. 17 Temmuz günü Sultanahmet Parkı'nda açıklama yapılırken sermaye devleti Uluslararası Ceza Mahkemesi'ni kuran Roma Statüsü'nü ve Birleşmiş Milletler Kayıplar Sözleşmesi'ni kabul etmeye davet edildi.

Açıklamada çeşitli taleplerin yer aldığı ozalit ve İHD İstanbul Şube pankartı açıldı. 16 Temmuz 1986'da, 98 insan hakları savunucusu tarafından kurulduğu ifade edilen derneğin İstanbul Şube Başkanı Ümit Efe, avukatların, öğrencilerin, aydınların, Kürtler'in cezaevlerine doldurulduğu bir süreçten geçtiğimizi belirterek “26 yıl öncesinde olduğu gibi ülkemiz yarı açık cezaevi olarak varlığını

sürdürüyor” dedi.

Efe açıklamada şunları ifade etti: “26 yıl önce ordu tarafından yönetiliyorduk, şimdi ise polis zihniyetine sahip siyasetler tarafından yönetiliyoruz. İşçi ve emekçileri daha fazla sözmürmeyi başardık. Cezaevlerini düşüncesini açıklayan insanlarla doldurduk. 26 yıldır başardığımızı inandığımız tek şey insan haklarının bir değer olduğu ve uğruna her türlü mücadelenin verilebileceği düşüncesinin yaygınlaşmasıdır.”

Açıklamada, İHD'nin kurucu üyeleri selamlandı. Eylemde son olarak İHD çalışmalarına katılmış, insan hakları mücadelesi verirken katledilen İHD üye ve yöneticileri de anıldı.

RedHack eylemlerine devam ediyor

RedHack, üzerine kurulmaya çalışılan tüm baskı ve yıpratma politikalarına karşı eylemlerine devam ediyor. Her bir eyleminde sermaye düzeninin başka bir kurumunu teşhir eden RedHack hafta boyunca düzenlediği eylemlerle MEB'den TFF'ye, ÖSYM'den polis ihbarcılarında kadar geniş bir kesimi hedef aldı.

“Akıncılar” adlı milliyetçi hacker grubunun bir dizi akademisyen ve gazetecinin kişisel bilgilerini internete vererek ‘RedHack’i destekleyenler’ diyerek fişlemek istemesine yanıt gecikmedi.

Bilgi Üniversitesi Öğretim Üyesi Özgür Uçkan, BirGün muhabiri Olgu Kundakçı ve Çağdaşes yazarı Ece Sevim Öztürk'ün bilgileri internet üzerinden servis edilerek bu kişiler hedef gösterilmişlerdi.

İrkçı-şoven çizgideki hacker gruplarına tam destek veren sermaye hükümeti, başta Kürt basını olmak üzere ilerici devrimci güçlere yönelik her türlü saldırganlığı teşvik ediyor. RedHack de, bu saldırıya karşılık vererek, bugüne kadar hacklediği devlet sitelerinden derlediği ihbarcı bilgilerini deşifre etti. RedHack, “Ta en başından başlayarak bugüne kadar elimize ne geçtiyse sansürsüz yayımlayacağız” demişti.

Sermaye devletinin twitter hesabını kapatarak, “terör örgütü” ilan ettiği Redhack eylemlerini sürdürüyor.

RedHack'in açıkladığı ihbar bilgileri arasında devrimcilere yönelik birçok ihbar bulunuyor. Bunlar arasında Mamak'ta faaliyet yürüten Mamak İşçi Kültür Evi'nin geleneksel kültür-sanat festivali de hedef gösteriliyor. “Mamak'tan bir vatandaş” olarak yapılan ihbarda sınıf devrimcilerinin isimleri polise sunuluyor.

MEB ve ÖSYM siteleri çöktürüldü

RedHack, 11 Temmuz günü Milli Eğitim Bakanlığı'nın internet sitesini hackledi.

Twitter hesabından duyurulan eylemde, “O bir şey değil de MEB'in sitesinin fişini mi çektik birileri? Cuma diye mi acaba?” dendi. KPSS'de soruların pazarlanması ve MEB'in savunmalarının hedef alındığı eylem sonrası MEB sitesi bir süre erişim dışı kaldı.

Dünya çapında faaliyet yürüten hacker grubu Anonymous, RedHack'e (Kızıl Hackerlar) destek olmak ve KPSS'deki yolsuzlukları protesto etmek için ÖSYM'nin (Öğrenci Seçme ve Yerleştirme Merkezi) web sitesini sitesini çöktürdü. ÖSYM eylemine ek olarak Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı Melih Gökçek'in internet sitesi de hedef alınarak erişime kapandı.

Endüstriyel futbola RedHack'ten gol

RedHack, yeni eyleminde Türkiye Futbol Federasyonu'nun resmi internet sitesini çöktürdü.

RedHack açıklamasında futbolu devasa paraların döndüğü ticari bir rant alanına çevirenlere karşı yaparak “Devrimci tribünlerden, karşı devrimci endüstriyel futbol çetesine, ‘şikesiz’ ve 90’dan gol;)” denildi.

RedHack Metin Lokumcu Hücresi tarafından gerçekleştirilen eylemi, “Fenerbahçe, Şimşekler, Çarşı, Kemençe, Tekyumruk ve adını 140 karaktere sığdıramadıkları muhalif gruplara” ithaf ettiklerini açıklayarak taraftar gruplarını selamladı.

Mücadele Postası

“Patronlar acımasızdı fakat eksik olan işçilerin birliğiydi”

Nazım Hikmet ‘Ben İçeri Düştüğümden Beri’ şiirinde şöyle demişti:
‘Onlar ki suda balık havada kuş ve toprakta karınca kadar çokturlar. Korkak, cesur, hâkim ve çocukturlar. Kahreden ki yaratan onlardır destanımızda yalnız onların maceraları vardır ve gayrısı benim on sene yatmam lafı güzaf’

Ben işçi sınıfı saflarına yeni girmiş bir birey olarak yıllarımın laf-ı güzaf mahiyette geçtiğini düşünüyorum. İşçi sınıfını ve birey olarak işçi davranışlarını işçi direnişlerinden, grevlerden görmüştüm. Ama onlarla fabrikada tanışma fırsatım ilk defa oldu. Şimdilik kısa da olsa bu çalışma süresi bende işçileri gözlemleme ve bazı değerlendirmelerde bulunmama yol açtı. Ben de bu gözlemleri sizle paylaşmak istiyorum.

Daha önce bir aylığına hizmet sektöründe çalışmıştım. Çok ağır bir çalışma temposu olmayan bu sektörün kötü yanı ortamda hakarete varan söylemlerin çok olması ve işçilerin dejenere olmasıydı. Girdiğim fabrikada (metalde) işlerin ağır olduğunu duymuştum. İlk on günden sonra ağır çalışmanın ne demek olduğunu anlamış oldum.

Fabrikaya ilk girdiğim gün birkaç kişi dışında selam veren olmadı. Bu bende bir şaşkınlık yaratmasa da işçi sınıfının birlik olamadığına ve yabancılaşmaya işaret ediyordu. İlk gün Feyyaz Usta geldi ve işi gösterdi. Başladım çalışmaya. 10 saatlik işgünü vardı fabrikamızda. Üstelik bu saatlere mesai saatleri dâhil değildi. Günlük 3 saate varan her günkü mesai (isteğe bağlı ama patronun psikolojik baskısı da var) de eklenince 13 saatlik çalışma oluyordu. Eve gelen işçi kısa bir sürenin ardından yorgunluktan hemen uyuyordu. Bu tablo bana işçi sınıfının neden politikleşemediğini daha iyi anlama olanağı verdi. Buna bir de burjuvazinin yalan makinesi televizyonlar ve diğer propaganda araçları da eklenince işçi sınıfının kurtuluşunun zorlu bir süreç olduğu gerçeğini daha iyi kavradım.

Patron tarafından resmen sömürülüyorduk. Ama işçilerden buna karşı ufak bir tepki bile yoktu. Bir takım sızlanmalar dışında. Çoğunluğu tepkisini içine atıyordu. Patron gelip işçilere kolayca küfür ediyordu. İşçiler de patronlarını arkadaşları olarak gördüklerinden (sadece eski ustalarıydı) gülüp geçiyorlardı. İşe başladığım 3. gün beni başka bir fabrikaya gönderdiler. Daha sağlıklı ve ağır koşulları olan başka bir yere. Gittiğimiz fabrikanın patronu daha ucuza mal olacağından kadrolu yerine taşeron işçi çalıştırıyordu. İlk gün gayet düzenli bir biçimde çalışıyordum. Gün içinde bir kez hiçbir şey yapmadan 3-7 dakikalığıma durdum bir kez de vinç ile bir şey kaldırırken ustaların uyarısı ile durdum. Patron ikisinde de bu durumu gördü ve beni hiç çalışmıyor zannettiğinden düzenli olarak kontrol etti. Kısa bir süre sonra da orda çalışmamama karar verdi. Bu fabrikada çalışırken oranın şefi benle ibretlik bir konuşma yaptı: Benim bir fabrikada değil de bir markette çalışmamı önerdi. Ve diğer işçileri kastederek “bunlar köylü cahil insanlar ancak böyle insanlar burada çalışır” diyerek işçilere nasıl bakıldığını gösterdi. Bu konuşma bende büyük bir öfke yarattı ve işçi sınıfını savunma isteğini bir kez daha doğurdu. O gün işten atılan işçilerin atılma psikolojisini anladım. Evet, yeni yeni işçi oluyordum ama bazı gerçekleri anlamak için yıllar gerekmiyor. Patronlar acımasızdı fakat eksik olan işçilerin birliği ve sınıf kimliği idi.

B. Tahir

“Çömlekçi çöp olmasın!”

Giresun'un Görele ilçesinde katı atık tesisi yapılmasına karşı eylem yapan köylüler jandarma terörüne maruz kaldı.

Katı atık tesisinin yapılmak istendiği yere yürümek isteyen köylülerden 20'si, eylemi engellemek isteyen jandarmayla yaşanan arbede sonrasında gözaltına alındı.

Gözaltına alınan 20 kişi serbest bırakılırken, yöre halkı 13 Temmuz Giresun merkeze gelerek basın açıklaması yaptı.

“Çömlekçi çöp olmasın” pankartının açıldığı eylemde yöre halkı adına basın açıklamasını yapan Avukat Necip Kibar, Giresun Valisi'ne şöyle seslendi:

“Siz bizim doğal ve tabii güzellikleri olan orman alanımızı, yeşilimizi ve su depolarının bulunduğu alanı katlederek, heba ederek mi bunu yapacaksınız. Biz o bölgeden istifade eden iki Belde ve 16 muhtarlık ahalisi olarak buna ne pahasına olursa olsun müsaade etmeyeceğiz. Halk ne pahasına olursa olsun bu alanı katlettirmeyecektir. Bölge halkı çocuklarının ve torunlarının geleceğine kasteden bu karara karşı her türlü direnişi ve fedakarlığı göze almıştır, bu iyi bilinmelidir.”

Polis terörüne hastane desteği

İstanbul'da sokak ortasında yaşanan polis terörünün ardından başlatılan göstermelik soruşturma süreci de düzenin aklama mekanizmalarını açığa çıkartıyor.

Ahmet Koca'yı sokak ortasında döven polislerin, kamera kayıtları sonrasında başlayan soruşturmada hastane raporları da incelendi. Koca'ya saldıran 12 polisten üçü hastaneden darp raporu alırken Koca'nın darp izi ufak sıyrık olarak işlenmişti.

Kayıt barkodlarıyla hastanenin güvenlik kamerası kayıtları karşılaştırıldığında işlemlerin polisler lehine hazırlandığı kanıtlanıyor.

Darp raporu alan polisler hastaneye bile gitmezken Koca'nın muayenesi sadece 16 saniye sürüyor.

Polisler, Koca'yı karakol önünde yakınlarının toplandığı iddiasıyla başka karakola götürdüklerini iddia etmişlerdi. Fakat ekip otosundaki araç sinyal bilgileri, Koca'nın anlattığı gibi boş bir binada uzun süre tutulduğunu gösterdi.

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA Tel: 0 (224) 220 84 92

İzmir Cad. Halilbey İşhanı D-9/13 Kızılay / ANKARA

Kemalpaşa Mh. Otel Asya yanı Vural Apt. No:2 D:3 İzmit / KOCAELİ

“Biz kazanacağız!”

Alnımızda dalgalanan
bayraklar adına
Bayraklarda yaşayan
ölümsüzlük adına

Durmak yok bu koşuda
Teslim olmak yok
Ağıt yok dilimizde
Dizlerde titreme yok

Kaç güneş sönerse
sönsün içimizde
Hep aydınlıkta
yakalayacağız ölümü
Ya şafak sökerken
Ya güneş yükselirken
Sizin sesiniz olup
Sizi haykıracağız
BİZ KAZANACAĞIZ

Devrimci şair

Adnan Yücel'i
saygıyla anıyoruz!..